

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/45 (47) • 7 Aralık 2007 • 50 YKr

Sefalet ücretini kabul etmiyoruz!

Sermayenin asgari ücret oyunu başladı...
İşçi sınıfı ve emekçiler, insanca yaşamaya yeten bir ücret için mücadele sahnesine!

Kürt sorununu ABD de, işbirlikçi sermaye devleti de çözemez!..
Özgürlük ve eşitlik sosyalizmle gelecek!

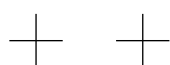
TİB 2. Tersane İşçileri Kurultayı'na hazırlanıyor!
"Bu gemi bir karatabut"

Dine, gericiğe ve simgelerine karşı tutumumuz üzerine

İşçi partisinin din karşısında tutumu
V. İ. Lenin

İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!

CMYK

İÇİNDEKİLER

Sermayenin asgari ücret oyunu başladı . 3	
Sefalet ücretini kabul etmiyoruz... 4	
Kürt sorununu ABD de, işbirlikçi sermaye devleti de çözemez!.. 5	
PKK'nin Kürt sorununa ilişkin yeni "çözüm anahtarı"!.. 6	
SSGSS tasarısı yeniden gündemde... . . . 7	
10-17 Aralık Dünya İnsan Hakları Haftası üzerine... 8	
Telekom grevinin öğrettikleri... 9	
Oylanan ve seçilen senin geleceğindir; geleceğine ve Türk-İş'e sahip çık!	
Yüksel Akkaya 10	
TİB 2. Tersane İşçileri Kurultayı'na hazırlanıyor! 11	
Tersanede kurultay çalışmaları. 12	
Tersane işçilerinden çağrı: 13	
Dine, gericiliğe ve simgelerine karşı tutumumuz üzerine. 14	
Ertuğrul Özkök'ün nefreti, nefretin Ertuğrul Özkök'ü... Ayşe Aydın 15	
İşçi partisinin din karşısında tutumu V. İ. Lenin 16-19	
Sosyalizm ve Din - V. İ. Lenin 20	
"Yalanlarınızı da alın gidin!" 21-22	
BMİS Genel Kurulu'na doğru... . . . 23-24	
Putin AKKA'yı askıya alan parlamento kararını onayladı..... 25	
Dünyadan... 26	
"Çözüm Deklarasyonu" ya da "Demokratik Özerklik" mi, yoksa teslimiyet platformunun tekrarı mı?	
M. Can Yüce 27	
İLGİP'den İstanbul Gençlik Forumu'na çağrı! 28	
Kasım ayında tüm yayın dönemimizin en yüksek rakamları... 29	
Yeni bir mevzi: Kartal İşçi Kültür Evi Derneği açıldı. 30	
Mücadele postası 31	

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/45 (47) ● 7 Aralık 2007
Fiyatı: 50 YkrSahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollışeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: kb1@tnn.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.comBaskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Tersane işçileri yaklaşık 2 aydır yeni bir sürece hazırlanıyorlar. 9 Aralık günü gerçekleştirilecek olan 2. Tersane İşçileri Kurultayı ile birlikte tersaneler cehenneminde zorlu ve diş diş bir mücadelenin yeni bir evresine giriyorlar. "Bu daha başlangıç, yapılacak çok şey var" şiarı ile bu yeni dönemin görev ve hedeflerine kilitlenecekler. İşçiler için cehennem olan bu havzayı aynı zamandan direnmenin, haklarını söke söke almanın, sınıfa karşı sınıf bilincini kuşanmanın ve mücadeleyi kararlılıkla sürdürmenin bir alanına çevireceklerdir. İşte 2. Tersane İşçileri Kurultayı, bu sert ve zorlu mücadelenin sorunlarını tartışmak ve önümüzdeki döneme ilişkin devrimci sınıf çizgisi temelinde bir mücadele programını belirleyebilmek için harekete geçecekler. 2. Tersane İşçileri Kurultayı geride bırakıldığında tersane işçilerinin mücadele azmi ve kararlığı bilenmiş, sınıf kimliği ve bilinci daha da netleşmiş olacaktır.

Tersane işçileri, yaşadıkları sorunları çözmenin yolunun örgütlenmekten ve diş diş bir mücadeleden geçtiğinin bilinciyle hareket ettiler. Ancak kendilerini bununla sınırlamadılar. Tersane sınıfın sorunlarını kendi sorunları olarak gördüler. Buna uygun bir tutum ve pratik içinde oldular. Kendi sorunlarına ve alanlarına daralmış bir mücadele hattında yürümenin tersane işçisine ve sınıfa anlamlı bir kazanım bırakmayacağının hep bilincinde oldular.

Şimdi yıllara yayılan bir mücadele pratiğinden geçerek daha ileri hedeflere yürüyorlar. Hakları kazanmanın genel bir grevden/direnışten, bunu başarmanın yolunun ise tersane işçilerinin sınıfın birliği ve eylemin gücünü açığa çıkarmaktan geçtiğini biliyorlar.

Tersane işçileri 9 Aralık'ta yalnız kalmamalıdır. Tersane işçilerinin sınıfın diğer bölüklerine, ilerici ve devrimci kurum ve yapılara, duyarlı basın emekçilerine yaptıkları çağrı karşılıksız kalmamalıdır. Bu çağrı hak ettiği desteği alabilirse, işte o zaman tersanelerde yeni bir dönemin başladığını da tok ve güvenli bir şekilde ilan edebiliriz. * * *

Her yıl tekrarlanan komedi bu yıl da sahnede. Milyonlarca işçi ve emekçi için sefalet ücreti anlamına gelen asgari ücreti belirlemek için toplantılar başladı. Milyonların yaşamını çok doğrudan ilgilendiren böyle bir süreçte sınıf kitleleri sessiz

kalmamalıdır. Kendi gelecekleri üzerinden oynan bu oyunu bozmalıdır. Bu belirlemede taraf olabilmelidirler.

Sınıf devrimcileri, milyonlarca işçi ve emekçiyi köleleştiren, açlık ve yoksulluğa mahkum eden, gericimilliyetçi söylemlerle ruhunu zehirleyen ve yozlaştıran bu sisteme karşı sınıfı ve emekçileri ayağa kaldırmının yüklediği görev ve sorumluluklara daha sıkı sarılmalıdırlar.

* * *

Önümüzdeki hafta içi 13 Aralık günü genç ve yiğit bir devrimci olan Erdal Eren'in ölüm yıldönümü. Sermaye düzenine karşı yürütülen devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşen Erdal Eren, liseli komünistlerce gereğince anılmalı, eylem ve etkinliklerle bu yiğit devrimci geniş liseli kitlelerin gündemine taşınmalıdır.

Liselilerin Sesi'nin Aralık sayısı çıktı. Okurlarımız Liselilerin Sesi'nin yeni sayısını Eksen Yayıncılık büroları ile kitapçılardan temin edebilirler.

CMYK

Sermayenin asgari ücret oyunu başladı...

İşçi sınıfı ve emekçiler, insanca yaşamaya yeten bir ücret için mücadele sahnesine!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 2008 yılı asgari ücretini belirlemek için ilk resmi toplantısını 3 Aralık günü gerçekleştirdi. Her yıl bu vakitler başlatılan bildik oyun, böylece yeniden sahne aldı. İkinci toplantısını 13 Aralık'ta yapacak olan komisyon, her zamanki gibi artık klasikleşmiş bileşimiyle toplanıyor. Hükümet, TİSK ve Türk-İş'ten 5'er temsilci, komisyon adıyla biraraya geldiğinde ortaya hangi sonucun çıkacağını kestirmek için kahin olmak gerekmiyor. Kimin neyi temsil ettiğini bir yana bıraksak bile, bu bileşimin yıllar boyunca ne yaptığı orta yerde duruyor. En azından birkaç yıldır kriz umacasıyla korkutmak yerine propaganda icabı refah balonu şişirildiği halde, asgari ücret, açlık sınırının 3'te 2'sinden bile daha az bir miktarda (Türk-İş'in araştırmasına göre, açlık sınırı 697.16, yoksulluk sınırı 2 bin 270.89 YTL) seyrediyor. Ainesi bu olan bir komisyondan, işçi ve emekçilere düşmanlık dışında ne beklenebilir ki? Yüzde 6, hadi bilemediniz "1-2 puan üzeri" bir artış! Yani sefalet ücretine devam...

Yine de AKP hükümetinin geçmiş hükümetlerden bir farkı var. O bu sefaleti, "kriz içindeyiz, ekonomi zor durumda, çalışanlar fedakarlık yapmalı" politikasıyla dayatmıyor. Tersine, ekonomiyi düze çıkarmakla övünüyor. Tam da komisyon toplantısıyla aynı günlere denk gelen bütçe görüşmelerinde milli geliri birkaç katına çıkardığından, refahı arttırdığından dem vuruyor. Meclis oturumlarında başta Erdoğan ve Unakıtan olmak üzere hızını alamayan AKP'liler, ekonomiyi tümüyle borca bağladıklarını (2008'de 56 milyar dolar borç **faizi** ödenecek!) bir yana bırakıp "-cağız, -ceğiz"lerle vaat hamaseti yapıyorlar. Üstelik bu tutum son birkaç yıldır aynen devam ediyor. Buna rağmen asgari ücrete yapılan ve yapılacak zamlar, sefalet artışlarından öteye geçmiyor. Bu kez fedakarlık değil, kölelik koşullarına rıza dayatılıyor. Çünkü "ekonominin aynen yola devam etmesi, refahın artması, başka türlü tehlikeye girer, hatta tüm dengeler bozulur alimallah!"

Bizzat kendilerinin bu pişkinlikleri ve verdikleri rakamlar, bu dönemde AKP'liler de başta olmak üzere kan emicilerin elindeki servetin ardarda rekorlar kırdığının, devasa boyutlar kazandığının bir itirafı adeta. Zira gayrisafi milli gelir, iddialara bakılırsa "rekor seviyeler"e çıkarken, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sefaleti derinleşmeye, işsizlik ve yoksulluk büyümeye devam ediyor. Sermaye iktidarının AKP eliyle dayattığı, tüm bunların olağan normlara dönüşmesi, yani toplumsal kabule kavuşmalarıdır. Nitekim hem olabildiğince pişkin bir şekilde yaptıkları yolsuzluklar, hem de yoksulluk konusunda epeyce bir mesafe katedildi. Yolsuzluk pişkin ve kaba haliyle tüm topluma kanıksatılırken, yoksulluk da yoksulların dilenciye dönüştürülmeleriyle sorun sıralamasındaki önceliğini yitirmeye başladı. Bunun verdiği güvenle olsa gerek, Tayyip Erdoğan, 2008 bütçesiyle ilgili konuşmasında, dilenci toplumu yaratmadaki bu başarıyı, büyük bir gururla "sosyal politikalarımızın başarısı" diye sunmaktan kendini alamadı.

Ümmetçi siyaset anlayışının, Osmanlı özentisinin yarattığı bu pişkin arsızlık, yeniden meclis gündemine taşınan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı konusunda da aynen hayat buluyor. Anayasa Mahkemesi'nin, bazı maddeleri fazla geri olduğundan iptal etmek zorunda kaldığı tasarı, bu kez daha geri düzenlemelerle ve yine "reform" adı altında

meclise taşındı. Elbette Erdoğan ve partisi için sosyal alanda reformun, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yeni darbeler vurmaktan başka bir şey olmadığı, yeni bir olgu değil. 5 yıl boyunca ekonomi politikası kölelik yasası, sefalet ücretleri, kamu işletmelerinin yağmalanması, doğal kaynakların peşkeşi, eğitim, sağlık ve kamu hizmet sektöründe özelleştirmenin hızlandırılması gibi büyük hak gasplarıyla şekillenmiş bir hükümet var karşımızda. Zaten tekelci sermayenin ve emperyalist efendilerinin takdirini de, en başta işçi ve emekçilere yönelik bu saldırganlığı ve yine de onlardan yüksek oy desteği alabilmesi nedeniyle kazanmamış mıydı?

Doğal olarak AKP sözkonusu tarzıyla ve farkıyla bu takdirin devamını sağlamak için elinden geleni yapıyor, yapmaya da devam edecektir. İşçi sınıfı ve emekçileri dolaysız bir şekilde, günlük yaşamları üzerinden ilgilendiren üç gündem maddesindeki pratiği de buna uygundur. 2008 bütçesi her zamanki gibi emperyalist tekelleri ve yerli işbirlikçilerini ihya eden bir borç ve faiz bütçesidir. SSGSS Yasa Tasarısı öncesinden daha beter bir içerikle gündeme alınmıştır. Asgari ücret zammı için verilen rakam ise devlet kurumlarının saptamasıyla beklenen enflasyon oranında bile değil.

Üst üste düşen bu gelişmelerin, sınıf hareketi açısından aylardır olmadığı kadar önemli imkanlar sunduğunu söylemek abartı olmayacaktır. Daha dün kadar işçi sınıfı ve emekçi kitleleri esir alan şovenizm ve savaş çıkırtkanlığı, başka hiçbir şeyi tartışmaya mahal vermiyordu. Tüm toplum kardeş Kürt halkına düşmanlık temelinde epeyce bir süre yoğun bir şekilde şovenizm ve ırkçılık bombardımanına maruz bırakıldı. Toplumsal siyasal atmosfer şovenizm ve ırkçı kudurganlık eşliğinde aşırı dozda zehirlendi. Şimdilik "kapsamlı plan" çerçevesinde olsa gerek, bu histeri bir nebze yatıştırıldı ya da geri plana çekildi. Şoven yayınlar ve propaganda sürse de bir ay önceki etkinlikte değil. Tam da bu arada gündeme gelen asgari ücret, bütçe ve SSGSS konuları, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, gerçek düşmanlarıyla yüzleşmelerinin, kardeş bir halka düşmanlaşma pahasına peşine takıldıkları gerçek düşmanlarından kopmalarının olanağına dönüşebilir.

Halihazırda yalnızca SSGSS yasa tasarısıyla ilgili anlamlı bir tepkiden söz edilebilir. Asgari ücret tartışması ise, komisyonun toplandığı günlerdeki açıklamaların ötesine geçemedi henüz. Biliniyor ki asgari ücret artışı işçi sınıfının tüm kesimlerini, hatta tüm çalışanları dolaysızca etkilemektedir. Bu açıdan yalnızca asgari ücretlilerin sorunu olarak görülmemektedir. Bu bilinç, ücret ortalamasının asgari ücret seviyelerine doğru kayması nedeniyle giderek daha büyük kitlelere sığıyor. Dolayısıyla en sessiz anlarında bile işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ilgisini üzerinde topladığından kuşku duyulmamalı. Bu ilgi bir

an önce yoğunlaşp harekete dökülmezse hiçbir anlamı kalmaz. Bir başka deyimle, işçi sınıfı ve emekçi kitleler bu en yakıcı sorunda hızla harekete geçmezlerse, Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun başladığı oyun, her sene olduğu gibi yaşanan seramonilere konu olup engelsizce finale ulaşacaktır. Tabii ki bu final, patronların ve bir bütün olarak sermaye iktidarının bayram ettiği, işçi ve emekçilerin ise yine açlık sınırının 3'te 2'sine boyun eğdiği bir sahne anlamına gelmektedir.

Yalnızca bu oyunun başarılı olup olmayacağını değil, sendikaların ve meslek odalarının SSGSS ile ilgili attıkları adımın akıbetini de işçi ve emekçi kitlelerin sürece katılımları ve meseleyi sahiplenışı belirleyecektir. Sendika bürokrasisinin neyi nereye kadar, hangi saiklerle sürdüreceği şimdiye kadarki pratiğiyle sabittir. Tabanda az-çok anlamlı bir basınç hissetmedikçe harekete geçmesi bile mümkün değildir. İşgal ettiği konumun en iyi ihtimalle kıyısından gereğini yapması içinse işçi ve emekçilerin en azından ileri kesimlerinin militan basıncını (tıpkı son 1 Mayıslar'da olduğu gibi) ensesinde duyması gerekir. Dolayısıyla bugün gerek asgari ücret konusu, gerek saldırıya konu edilen sosyal güvenlik ve sağlık alanlarında sendikal mevzilerin bir nebze kullanılabilmesi için bile taban inisiyatiflerinin geliştirilmesi, her zamanki önemini korumaktadır.

Şüphesiz işçi ve emekçiler içindeki duyarlılığı en etkili şekilde değerlendirmesi gerekenler ve taban inisiyatiflerinin gelişmesinde en öncelikli sorumluluğu taşıyanlar, bugünün koşullarında öncelikle işçi sınıfı devrimcileridir. Halihazırda "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!" talebi üzerinden yerelerde başlayan faaliyeti, SSGSS Yasa Tasarısı'na karşı emeğin korunmasının temel talepleriyle birlikte etkili bir yoğunlaşmaya konu etmek, sınıf bünyesinin şovenizm zehrinden arınması açısından bile dün göre çok daha büyük bir önem kazanmış bulunuyor. Bunun gereğini ancak sınıf çalışmasının yakıcı gündemleri olarak karşımıza çıkan olanakları sınıf hareketinin ihtiyaçları çerçevesinde değerlendirerek, her bir sorunu kendi içinde değil, tüm ekonomik, sosyal, politik sorun ve gündemlerle baği içinde, sınıf mücadelesinin genel devrimci hedeflerine baği bir şekilde ele alarak yerine getirebiliriz. Tüm ajitasyon, propaganda, eylem ve örgütlenmemiz bir an bile bu hedeften şaşmamalıdır.

Sefalet ücretini kabul etmiyoruz...

“İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!”

419 YTL olan asgari ücrete 2008 yılından itibaren geçerli olmak üzere yüzde 6'lık zam yapılması öngörülmüyor. Buna göre 25 YTL'lik artış sağlanacak “sefalet ücretinin” yeni miktarı 444 YTL olacaktır. Dört kişilik bir aile için aylık sınırının 860, yoksulluk sınırının ise 2.290 YTL olarak açıklandığı günümüzde, asgari ücretin 444 YTL gibi gülünç bir rakamla anılmasının bizlerle dalga geçilmesinden başka bir anlamı yoktur. Dört kişilik bir işçi ailesinin her bir ferdinin asgari ücretle çalışması durumunda dahi bu tablodan çıkan sonuç, mutlak yoksulluktur.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun ortalama ev kiralarnı 385 YTL olarak açıkladığı bir dönemde yeni asgari ücretin 444 YTL olarak önerilmesinin hiçbir mantığı yoktur. Dilenciye sadaka verir gibi lütfettikleri 25 YTL'lik artış da ilk üç ayda temel tüketim mallarına ve hizmetlere yapılacak zamlarla eriyip gidecektir.

Yaşadıklarımız adeta kaderimizmiş gibi, halimize şükredip katlanmamızı bekliyorlar. İşçi ve emekçiler ay sonunu nasıl getireceğinin hesabını yaparken, iftar cadılarında, halk ekmek büfelerinde, aşevlerinde, erzak, kömür yardımlarında uzun kuyruklar oluştururken, onlar çocuklarına şaşalı düğünler düzenleyerek trilyonlarca lirayı harcamaktan kaçınmıyorlar. Haklarımızı sanki sadaka bahşedermişçesine sunarak, kendilerine karşı minnet duyguları beslememizi istiyorlar. Kısacası bize dilencilik ve onursuz bir yaşamı dayatıyorlar.

Ama artık bu gidişe dur demenin zamanı geldi. Bir yandan “vatan-millet-Sakarya” edebiyatı yaparken diğer yandan emekçileri nasıl daha fazla sömüreceklerinin hesabını yapan bu asalaklar takımına hakettiği yanıt verilmelidir.

Bugün resmi rakamlara göre 3,5 milyon asgari ücretli var. Yani çalışan her üç kişiden biri asgari ücretli. Aileleriyle birlikte 13-14 milyonu bulan bir kesim, sefalet ücretine mahkûm bir şekilde yaşam mücadelesi vermektedir. Ancak asgari ücretin “azami sefaletle” tekabül etmesi sadece bu ücretle çalışanların değil, hepimizin sorunudur. Zira sermaye devleti, asgari ücreti düşük tutarak, ülke genelindeki tüm ücretlerin de aşağıya çekilmesini sağlamaktadır. Bu nedenle asgari ücretin ne kadar olacağı sorusu tüm çalışanları ilgilendirmektedir.

Her yıl olduğu gibi yine Aralık ayında “Asgari Ücret Tespit Komisyonu”nun toplantıları gerçekleşecek. Ancak sürece müdahale etmedikçe sonuç yine sefalet ücreti olacaktır. Zira komisyonda işçi temsilcisi sıfatıyla yeralan hain Türk-İş bürokratları göstermelik bir-iki itirazın ötesine gitmeyerek yine hükümetin önerisini kabul edecektir.

Üstelik sermaye sınıfı bu yıl “Bölgesel asgari ücret” uygulamasını dayatmaktadır. Böylece asgari ücret her bölge ölgülüne göre değişik miktarda tespit edilecektir. Bunun işçiler için anlamı yeterince açıktır. Patronlar kendi koşullarını dayatmak istedikleri her durumda veya haklarımızı talep ettiğimiz her anda, bizlere asgari ücretin daha düşük belirlendiği bölgedeki fabrikaları örnek göstererek rekabet edemediklerini, kazanamadıklarını öne süreceklerdir. Tıpkı işsizliği, bizleri daha ucuza ve daha ağır koşullarda çalıştırmaya razı etmenin birer dayanağı haline getirdikleri gibi. Ya da bizlerden fedakârlık istedikleri her zaman Çin'i örnek vermeleri gibi...

Dayatılan bu koyu sefaletle “artık yeter” diyorsak, bu yılki asgari ücretin belirlenmesinde söz sahibi olmak için harekete geçelim. Bir başımıza ne yapabiliriz kaygısını bir yana bırakalım. İşyerlerimizde, fabrikalarda, sanayi bölgelerinde daha fazla sınıf kardeşimizle biraraya gelerek bu konuda duyarlılığı yükseltelim.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun işçilerin denetime açılması için eylemler düzenleyelim. Bizlerin iradesini tanımayan komisyonların, bizlere rağmen aldığı kararları tanımayalım. Sesimizi yükseltmediğimiz koşullarda, sermaye sınıfının ve hükümetinin daha da saldırganlaşacağını unutmayalım!

- ✓ **Bölgesel asgari ücrete hayır!**
- ✓ **Asgari Ücret Komisyonu derhal işçilerin denetimine açılsın!**
- ✓ **Asgari ücret dört kişilik bir aile üzerinden hesaplınsın!**
- ✓ **İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!**
- ✓ **Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**

BDSP
(Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu)

Kardeş Kürt halkına destek!

Sınırötesi operasyona yasal zemin hazırlayan işgal tezkeresinin meclisten geçmesinin ardından, sınırötesi operasyona ilişkin yoğun bir tartışma yürütüldü. Tartışmaların gündemini sınırötesi operasyonun çözüm olup olmayacağı, zamanlaması, uşak Erdoğan'ın efendi Bush'tan ABD ziyaretiyle aldığı kısmi izin, operasyonun şekli vb. oluştuyordu.

Ancak son günlerde yaşanan gelişmeler, bu konunun, Kürt halkının meşru mücadelesini ezme ve imha politikasını derinleştirme amacının yanı sıra, egemen klikler arasında süren çatışmanın bir aracı olarak da kullanıldığını gösteriyor.

AKP hükümeti uzun zamandır tezkereyi elinde tutuyordu. Emperyalizmin uşakları efendilerinden bir türlü izin alamadıkları için, sınırötesi operasyon konusunda harekete geçemiyorlardı. Başta ordu olmak üzere, muhalefet partileri, ordunun kalemşörlüğünü yapan köşe yazarları ve bu durumu fırsat bilerek kendine pay çıkarmaya çalışan çeşitli çevreler, AKP'ye buradan yükleniyor, hükümeti acizlikle, hatta “teröre” destek olmakla suçluyorlardı.

Erdoğan ABD ziyaretinde efendisi Bush'tan dar kapsamlı da olsa kısmi bir izin almayı başardı. Sonunda izin alabilmiş olmanın verdiği rahatlıkla, kendisini eleştirenlere külhanbeyi edasıyla yanıt veren Erdoğan, 29 Kasım günü yaptığı açıklamayla Genelkurmay'ı sınırötesi operasyon konusunda yetkilendirdiklerini açıkladı. Daha birkaç gün öncesine kadar bu konuda atılacak adımların gizli olduğunu söyleyip duran AKP hükümetinin açıklaması şimdi topu Genelkurmay'a attıklarını gösteriyor. Yetkinin Genelkurmay'a verildiğini açıkça deklare ederek hem kendi etrafında daralan çemberi kırmaya hem de orduyu ve peşine takılan cenahı köşeye sıkıştırmaya çalışıyor.

AKP'nin bu manevrası karşısında ordunun sessiz kalması ve kendini köşesine çekmesi beklenemezdi kuşkusuz. Son günlerde yaşananlar da bunu kanıtlar niteliktedir.

Genelkurmay Başkanlığı tarafından 1 Aralık günü yapılan açıklamayla, Hakkari'nin sınır bölgesine yakın Irak sınırları içerisinde 50-60 kişilik bir PKK'li grubun tespit edildiği ve bu bölgeye nokta operasyon düzenlendiği iddia edilmişti. Ancak Halk Savunma Güçleri (HPG) tarafından yapılan açıklama olayların hiç de Genelkurmay'ın iddia ettiği şekilde olmadığını gösteriyordu. Amerikan *New York Times* gazetesi de Türk ordusunun bunu doğrulayacak herhangi bir kanıt sunmadığını yazdı. Gazete, Türk özel birliklerinin sınırı geçtiğine ilişkin haberlerin KDP sözcüsü Muhammed Amidi ve Duhok'taki Irak sınır birlikleri komutanı Albay Husseyin Reşid tarafından da yalanlandığına yer verdi.

Anlaşılan o ki, Genelkurmay böyle yalan haberlerle AKP hükümetine karşı atak yapmaya ve çevresinde topladığı postal yalayıcılarına “terörle mücadele” konusundaki kararlılığını göstermeye çalışıyor. İlerleyen günlerde bu yönlü haberlerin artması muhtemeldir.

Egemen klikler arasında böyle bir anlaşmazlık yaşansa da, Kürt halkına karşı verilen savaş konusunda hiçbir anlaşmazlık yaşanmamaktadır. Kürt halkının meşru talepleri bastırılmaya çalışılmakta ve mazlum bir halka yönelik imha dalgası büyütülmektedir.

Kirli savaşın faturasını dolaysız olarak ödeyen işçi ve emekçiler kardeş Kürt halkına açık bir destek vermek zorundadır. Çünkü, düzen tarafından ezilen kesimlerin meşru taleplerini sahiplenmeyen bir işçi sınıfı her geçen gün biraz daha kalınlaştırılan kölelik zincirlerini kırmayı da başaramaz.

Kürt sorununu ABD de, işbirlikçi sermaye devleti de çözemez!..

Özgürlük ve eşitlik sosyalizmle gelecek!

Haftalardır hükümetin Kürt sorunu konusunda gerçekleştireceği bir “açılım”dan söz ediliyor. Fakat bu “açılım”ın geleneksel devlet politikasından farklı yönler taşıdığına dair en küçük bir işaret dahi ortada yok. Muhtemelen hükümet ABD’nin de telkinleri doğrultusunda PKK’yi tasfiyeye yönelik amaç çerçevesinde Kürt sorununda bazı adımlar atacak. Rice’ın bir süre önce yaptığı açıklamalar bunun işareti sayılabilir. Fakat hükümet bu konuda içeride siyasal risk almaktan çekiniyor. AKP’nin bu ikircikli tutumu nedeniyle olsa gerek ABD yetkililerinin bizzat devreye girdikleri ve Kürt hareketinde PKK-DTP dışında bir siyasal muhatap yaratmak için bazı çabalar sergiledikleri gözleniyor. ABD büyükelçisinin DTP’liler hariç Kürt kökenli milletvekilleriyle görüşmelerde bulunması bu kapsamdaki adımlardır.

Erdoğan’ın 5 Kasım’da Bush’la görüşmesinden sonra PKK’ye yönelik yeni bir planın devreye sokulduğu biliniyor. PKK’nin tasfiyesini esas alan ve AB’nin de desteklediği bu planın öne çıkan aktörlerinin ABD, Türkiye ve Güneyli güçler olduğu sır değil. Kürt hareketini tasfiye planı iki koldan uygulamaya konuluyor. Bir yandan PKK doğrudan hedef alınırken, diğer yandan DTP dışlanarak yeni muhataplar yaratılmak isteniyor. Bu çerçevede PKK’nin “*mali kaynaklarının kurutulmasından, nokta operasyonlarla bazı liderlerinin yakalanarak Türkiye’ye teslimine*” kadar bir dizi “önlem” planlanıyor. Böylece kısıpaca alınan PKK’nin koşulsuz silah bırakması hedefleniyor.

Öte yandan ise, uzun süredir “*PKK’yle arasında mesafe koymaya*” zorlanan DTP dışlanarak yeni muhataplar yaratılmaya çalışılıyor. ABD Kongre üyeleri ve Ankara Büyükelçisi’nin Mesut Barzani’ye yakınlıklarıyla bilinen KADEP, Hak-Par gibi partilerle, eski vekillerle görüşürken, DTP’yi görüşme trafiğinin dışında tutması, öte yandan Erdoğan’ın sık sık partisinde 75 Kürt milletvekili olduğunu hatırlatarak Kürt halkını esas olarak kendilerinin temsil ettiğini ima etmesi, yine bölge milletvekillerini temaslarda bulunmak üzere AB ülkeleri ve ABD’ye gönderme kararı bu bağlamda değerlendirilebilir.

Geçtiğimiz günlerde Hak-Par ve KADEP birleşme kararı aldıklarını açıklamalarının ardından ABD cephesinden gelen açıklamalar, DTP’nin alternatifi üzerine yoğunlaştığının açık bir göstergesi. Birleşme ve DTP’nin tavrı konusunda açıklamalar yapan Hak-Par Genel Başkanı Sertaç Bucak da Hak-Par ve KADEP birleşmesinin DTP’ye alternatif olacağını ima etti.

Bucak açıklamasında, ABD’nin Ankara Büyükelçiliği’nde düzenlenen toplantı konusunda, “*Bu toplantı DTP’ye de tavrını gözden geçirmesi konusunda bir mesaj niteliğindedir*” dedi. Büyükelçi Ross Wilson ile aynı dili konuştuklarını ve buluşmadan DTP’ye “*tavrını gözden geçir*” mesajının çıktığını söyleyen Bucak, DTP’nin tavrı nedeniyle bu parti dışında arayışlar olduğunu ifade etti. Açıklamasında ABD’nin DTP’ye karşı mesajında oldukça açık davrandığını ve silahların mutlaka bırakılması gerektiğine vurgu yapıldığını, Kürt sorununda şiddet dışı bir çözüm aramakta olduğunu dile getirdi.

Bucak, ABD Büyükelçiliği’ndeki kahvaltı ile ABD’nin Türkiye’ye “*PKK terör örgütüdür muhatap almam, diyorsun. DTP’yi de PKK ile ilişkilendiriyorsun. Başka da Kürt partisi ya da siyasetçileri de yok diyorsun. Bak işte görmek*

istemediklerinle ben toplantı yapıyorum” mesajı verdiğini savundu. Hak-Par ve KADEP birleşmesini işaret eden Bucak, çözüm sözkonusu olduğunda adresin tek değil, çok olduğu mesajının da yine bu toplantıdan anlaşıldığını savundu.

ABD damgalı “yeni Kürt açılımı”nın nasıl bir şey olabileceğini emperyalizm ve işbirlikçi sermaye düzeni gerçeğinden bağımsız değerlendiremeyiz. “Yeni Kürt açılımı”nın esası, Kürt hareketini kimi demokratik hak kırıntılarıyla yetinmeye razı ederek Kürt sorununu böylece sorun olmaktan çıkarmaya dayanmaktadır. Fakat bu politikaya Türk sermaye devletinin bazı çekinceleri ABD’nin politikasını uygulamasının önünde engel oluşturmaktaydı. Bush-Tayyip görüşmesi bu sorunun bir şekilde aşıldığı izlenimi yaratmaktadır.

ABD için bu politika, Büyük Ortadoğu Projesi’nin (BOP) başarıya ulaşması için önemli bir adım anlamına gelmektedir. Bu politikayla BOP’da önemli rol biçilen Güney Kürdistan ve Türkiye arasında dostluk ilişkileri kurulacak. Daha da önemlisi, İran’a yönelik bir müdahale durumunda Türkiye’nin desteği sağlanmış olacak. Ayrıca, Türk kamuoyunda son dönemlerde artan ABD karşıtı hava da yumuşamaya başlayacak.

Bu politika çerçevesinde işbirlikçi sermaye devleti ise, engel olamadığı ve bir süre sonra zaten tanımak zorunda kalacağı Güney Kürdistan’daki oluşuma razı olmakla birkaç kuş birden vurabileceğini düşünüyor. Hem PKK’nin tasfiyesiyle rahat bir nefes alacak, hem de Güney’i tanıma karşılığında birçok ekonomik taviz koparacak ve bu arada hamilik rolüne soyunacak. Öte yandan efendisi ABD ile “tezkere kazası” nedeniyle zedelenen ilişkilerini onarmış olacak.

Öte yandan KDP-YNK için ise bu politikanın anlamı, Kürdistan Federal Bölgesi’nin Türkiye tarafından resmen tanınması, böylece devletleşmenin önündeki bir engelin daha kalkmış olmasıdır. Böylece Türkiye’yle ihale, ticaret ayrıcalıkları vb. yöntemlerle ilişkiler iyileştirilecek, “aşiret reisi” olarak aşağılanan Barzani ve Talabani “meşru liderler” olarak kabul görecek, Ankara’ya davet edilebilecekler.

Kuşkusuz ki tüm bunlar, sermaye devleti açısından köklü bir yön ve politika değişimini ifade etmiyor. Ortada duran daha çok bir havuç-sopa politikasıdır. Havuç ve sopayı birarada kullanarak

ablukaya alma-terbiye etme-özgüvenini kırma-denetim altına alma-mücadele gücünü zayıflatma biçimindeki politikadır. ABD emperyalizminin çıkarına uygunluğu ölçüsünde olurunun kazanan bu plan, Türk devletinin ABD’nin Kürt politikası doğrultusunda kendi Kürt politikasını yeniden yapılandırma amacıyla hazırlanmıştır. Yani, ABD’nin Irak’taki ana dayanağı durumundaki Kürdistan yönetiminin varlığını kabullenen ama bu varlığın Kuzey’deki etkilerini en aza indirecek müdahaleler düşünülmektedir. Ki, bugün sopa ile birlikte öne sürülen havuç misali çeşitli çıkışlar esasen bu kapsamdaki müdahalelerdendir.

Düzen cephesinin büyük ölçüde üzerinde hem fikir göründükleri bu plan, ABD’nin uzun süredir Türk devletine dayatmaya çalıştığı politikadır. Görüldüğü kadarıyla yönetici güç odakları, ABD’nin çıkarlarına dokunduğu ölçüde en azından şimdilik Güney Kürdistan’ın üstesinden gelemeyeceğini gördüğü için, mücadele azmi ve umutlarını ezip direnme gücünü kırarak Kuzey Kürtleri’ni Türkiye’ye bağlamak hesabına dayanan bu plan üzerinde çalışmaktadır.

Esas olarak ortaya çıkan yeni konjonktürü gözetenek, Kürt halkı üzerindeki inkâr ve köleliğe dayalı sistemi yeni döneme uyarlamak amacıyla ortaya konulan bu girişimin Kürt halkı için herhangi bir yararı olamaz. Dahası, Kürt halkının mevcut kazanımlarını tasfiye etmek dışında bir sonuç da doğurmaz. Çünkü, bu politika özünde 80 küsur yıllık inkar, imha ve asimilasyon üzerine kurulu Kürt politikasının yeni döneme uyarlanmış biçiminden başka bir şey değildir.

Kürt sorunu tartışmasının dönüp dolaşıp geleceği nokta, sömürgeci sermaye devletinin Kürt sorununu çözemeyeceğidir. DTP’lilere yönelik neredeyse her gün bir yenisi açılan soruşturma, kapatma davaları, milletvekilleri üzerinde kurulan baskılar, dokunulmazlıklarının kaldırılması tartışmaları sermaye devletinin Kürt sorununa yaklaşımının özü özetidir. Üstelik, sermaye devleti, Kürt hareketi taleplerini en geri noktaya çekmesine rağmen inkar, imha ve asimilasyon politikasında ısrar etmektedir. Dolayısıyla, düzenin ABD ile ittifak halinde ortaya koyduğu sopa eşliğindeki parlak sözlere itibar edilmemeli, mücadeleden başka bir yolun kurtuluşa götürmeyeceği akıldan çıkarılmamalıdır.

PKK’nin Kürt sorununa ilişkin yeni “çözüm anahtarı”!..

Erdoğan’ın 5 Kasım tarihinde Bush’la yaptığı görüşmenin ardından düzen cephesinde yer yer ayrıntılara girilerek “kapsamlı plan” adı altında bir Amerikan paketi konuşulmaktaydı. Medyadan yansıyan ayrıntılarına bakılırsa, bu plan Kürt hareketinin ablukaya alınması yoluyla gerilla güçlerinin tasfiye edilmesinin önünü açmak ve bu arada bir takım kırıntılarla Kürt sorununu yatıştırmak biçimindeydi. Tartışmaların bu Amerikan planı üzerine yoğunlaştığı bir sırada, hedefteki güç durumundaki PKK de kendi “çözüm projesi”ni kamuoyuna sundu.

“Çözüm Anahtarı” olarak tanımlanan bu proje 7 maddeden oluşmakta:

1- Kürt kimliğinin tanınması ve Türkiyelilik üst kimliği çatısı altında tüm kimliklerin anayasal güvenceye kavuşturulması,

2- Kürt dili ve kültürü önündeki engellerin kaldırılması, anadilde eğitim hakkının tanınması ve Kürdistan bölgesinde Türkçe’nin yanında Kürtçe’nin ikinci resmi dil olarak kabul edilmesi, bunun yanında diğer azınlıkların kültürel haklarına saygı gösterilmesi.

3- Düşünce, inanç ve ifade özgürlüğü temelinde serbest siyaset ve örgütlenme hakkının tanınması, anayasa ve yasalarda başta cins ayrımcılığı olmak üzere tüm toplumsal eşitsizliklerin kaldırılması,

4- Bir toplumsal uzlaşma projesiyle iki toplumun karşılıklı birbirini affederek barışı ve özgür birliği tesis etmesi amacıyla PKK önderliği dâhil tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması, siyasal ve toplumsal yaşama katılımlarının engellenmemesi,

5- Özel savaş amacıyla Kürdistan’da bulunan güçlerin çekilmesi, köy koruculuğu sisteminin lağvedilmesi ve köylülerin köylerine geri dönüşü için sosyal ve ekonomik projelerin geliştirilmesi,

6- Yeni bir yerel yönetimler yasası ile yerel yönetimlerin yetkilerinin artırılarak yeniden düzenlenmesi

7- Yukarıdaki maddelerin gerçekleşmesine paralel olarak gerillanın her iki tarafın belirleyeceği bir takvim dâhilinde kademeli olarak silahlarını bırakıp yasal demokratik toplumsal yaşama katılım sürecinin başlatılması.

Belirsiz bir takım kültürel ve ekonomik açılımları “silahları bırak, gerilla güçlerini tasfiye et” şartına bağlayan devlet karşısında PKK, böylelikle bir takım siyasal ve kültürel hakların tanınması ve silah bırakmanın koşullarının (af vb.) sağlanması karşılığında gerilla güçlerini tasfiye edecek bir plan sunmuş olmaktadır. 7. maddede belirtildiği üzere ilk 6 madde de yeralan taleplerin karşılanması halinde gerillanın kademeli olarak tasfiye edilip “yasal demokratik toplumsal yaşama katılım sürecinin başlatılması” öngörülmektedir.

KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan, ANF’ye yaptığı açıklamalarda yaklaşık bir aydır üzerinde çalıştıkları bu planı hazırlamaktaki amaçlarını bu çerçevede tanımlamaktadır:

“Çeşitli güçler çokça tartışmakta, çağrılar yapmaktadırlar ama sorunun çözümüne ilişkin bir projeye de sahip değildirler. Biz bu nedenle bir çözüm projesi ortaya koyduk. Deklarasyonun birincil amacı budur. İkincisi ise bu sorunla ilgili olan Kürdistan’dan, Türkiye’den ve uluslararası güçlerden bize dönük yeniden yapılan çağrılar ve ileri sürülen istekler olmuştur. Biz aynı zamanda bu deklarasyonla beraber istek ve çağrılarda bulunan tüm güçlere bir cevap vermiş olmaktadır. Kürt sorununun en kısa

yoldan ve kan dökmeden nasıl çözülebileceğine dair somut, makul önerilerle çözüm projesini ortaya koyduk. Bu sorunu çözmek isteyen güçler açısından çok önemli bir belge durumundadır.”

Esasında ABD, Türk sermaye devleti ve Güney Kürdistan yönetimi arasında PKK’ye karşı bir ittifak oluşturulduğu ve tasfiye yönünde bir takım planların konuşulduğu bir dönemde, PKK’nin bu çözüm planı Karayılan’ın belirttiği gibi son derece önemlidir. Çünkü böylelikle hedef halindeki siyasi güç, muhatapları karşısında sözünü söylemekte, taleplerini ve şartlarını ortaya koymuş bulunmaktadır. Diğer taraftan bu “çözüm planı” ile PKK bulunduğu noktada Kürt sorununun çözümüne ilişkin tutumunu ve taleplerini net bir biçimde ifade etmiş olmaktadır. Bu, daha önce yine Öcalan tarafından formüle edilen “Konfederalizm” ve “Komünalizm” gibi kavramlarla ifade edilen hedeflerden sonra, bunların da aşılmasıyla varılan en son nokta olarak “Özerk Kürdistan”dır. Son DTP Kongresi’nde ifade bulan “Özerk Kürdistan” hedefi, Kürt dili ve kimliğinin anayasal güvenceye kavuşturulması temelinde bir yeni yerel yönetimler yasasıyla (belirtmek gerekir ki hükümetin daha önce meclis gündemine getirdiği ve özünde kamu hizmetlerinin ticarileştirilmesi ve piyasalaştırılmasını hedefleyen neoliberal program çerçevesinde hazırlanmış yerel yönetimler yasa tasarısında benzer vurgular vardır) idari bir düzenleme yaparak Kürt illerine bölgesel bir özerklik statüsü sağlamak biçimindedir. Köye dönüş, koruculuğun kaldırılması, serbest siyaset hakkının önündeki engellerin kaldırılması, Kürt diline ve kimliğine anayasal güvence gibi talepler “Özerk Kürdistan” hedefi çerçevesinde ele alınmaktadır.

PKK’nin ortaya koyduğu bu “çözüm anahtarı”nda ileri sürülen talepler, açık ki demokratik nitelikte siyasal ve idari reform talepleridir. Kürt dili, kültürü ve kimliği önündeki engellerin kaldırılması ve anayasal güvenceye alınması, Kürt halkına sınırlı bir “özerklik” çerçevesinde de olsa kendi yönetimi

üzerinde söz hakkı tanınması, kirli bir savaş örgütü olarak koruculuğun dağıtılması ve kirli savaşta yerlerinden yurtlarından edilen milyonlarca Kürt köylüsüne topraklarına dönüş imkanının sağlanması gibi taleplerin ilerici ve demokratik niteliğinden kuşku duyulamaz.

Bununla birlikte bu “çözüm anahtarı” ile ortaya konulan “çözüm” Kürt burjuvazisinin Kürt sorunundaki çözüm platformudur. Demokratik niteliğinden kuşku duyulmasa dahi bu çözüm platformunun arkasındaki burjuva sınıf inisiyatif, çözümün kurulu düzenin temellerine dokunmadan, bunun üzerinde egemen sınıfla, ABD ve AB emperyalizmi ile işbirliği temelinde sağlamak düşüncesi ve amacındadır. Zaten ortaya konulan bu “çözüm anahtarı” ile birlikte yapılmak istenen bu tür bir işbirliği ve diyalog zeminini ortaya çıkartmaktadır. Fakat, PKK’nin niyeti bu olmakla birlikte Kürt sorununun tarihsel kapsamı ve toplumsal mahiyeti, Kürt sorununun bu biçimde bir çözüme kavuşturulmasını imkansız bırakmakta, değilse de emperyalist güçler ve gerici rejimlerle gizliden gizliye gerilla güçlerinin bir pazarlık konusu yapıldığı ilişkilerin karanlık labirentlerine terketmektedir.

Kürt sorununa işçi sınıfının ve emekçi halkların kurtuluşu ve sosyalizmin genel amaçları açısından bakan komünistler, Kürt burjuvazisinin bu iğreti çözümünün bir çare olmadığından hareketle, gerçek ve kalıcı bir çözümün ancak sorunun kaynağında bulunan egemen sınıf iktidarı ile emperyalizme karşı yürütülecek devrimci mücadeleyle geleceğini öngörüyorlar. “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarıyla, ulusların tam hak eşitliği ve kendi kaderini tayin hakkı ilkeleri doğrultusunda yürütülecek devrimci mücadele yoluyla, bu sömürü düzeniyle birlikte kölelik altında tutulan halkların özgürlüğü de kazanılacaktır. Komünistler bu bakışla Kürt emekçilerini ve diğer milliyetlerden işçi ve emekçileri sermayeye ve emperyalizme karşı birleşik devrimci mücadeleye çağırmaktadırlar.

Bursa: “Yaşasın halkların kardeşliği!”

Sermaye devletinin Kürt halkına karşı kirli savaşı tırmandırmasına ve işçi-emekçiler üzerine şovenizm zehrini akıtmasına karşı Bursa’da BDSP, ESP, Partizan, DHP ve BATİS tarafından oluşturulan “Halkların Kardeşliği Platformu” çeşitli materyallerle çalışma yürütüyor.

Hazırlanan “Emperyalizme, ırkçılığa, şovenizme karşı; yaşasın halkların kardeşliği!/Hakların Kardeşliği Platformu” yazılı pullarla çalışmaya başlayan platform, 1 Aralık günü “Emekçi halkımız kardeşliğin safına!” başlıklı bir bildiri dağıttı. Osmangazi Metro İstasyonu önünde toplu olarak yapılan bildiri dağıtımının ardından DTP İl Başkanlığı ziyaret edildi.

2 Aralık günü de bildiri dağıtımı devam etti. Teleferik semt pazarında, sermaye devletinin ve onun militarist aygıtının yürüttüğü kirli savaşı teşhir eden ve buna karşı emekçileri kardeşliğin safına çağıran ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtım sırasında “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Türk, Kürt, Ermeni... Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Emekçi halkımız kardeşliğin safına!” yazılı dövizler taşınarak işçi ve emekçilere görsel olarak da hitap edildi.

Dağıtımın sonlarına doğru polis “izin” sorma bahanesiyle ortamı germeye ve çevredeki insanları tedirgin etmeye çalıştı. Polisin terörüne rağmen bildiri dağıtımına devam edildi.

Bursa BDSP

SSGSS tasarısı yeniden gündemde...

Sağlımız ve geleceğimiz için devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

3 Aralık günü DİSK'in çağrısıyla biraraya gelen ve içerisinde sendikaların, meslek örgütlerinin bulunduğu 14 örgüt "Sağlımızdan ve geleceğimizden vazgeçmeyeceğiz!" şiarıyla bir toplantı düzenledi. Toplantıya düzen partilerinden CHP, MHP ve DSP temsilcileri ile DTP temsilcileri de katıldı.

Sendika ve meslek örgütleri toplantıda sermaye hükümetinin "sosyal güvenlik reformu" adı altında pazarlamaya çalıştığı saldırının ayaklarından biri olan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanun Tasarısı (SSGSSKT) hakkında düşünce ve görüşlerini ifade ettiler.

Tasarı önceki yasama döneminde yasalaşmış ancak anayasaya aykırı olduğu gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi tarafından bazı maddeleri iptal edilmişti. AKP hükümeti iki kez ertelenen yasada 1 Ocak 2008 tarihinden önce değişiklik yapmayı hedefliyor. Özel sağlık kuruluşlarının itirazları nedeniyle yasanın üçüncü kez 1 Temmuz'a ertelenebileceği ifade ediliyor.

Sermaye iktidarının yasayla amaçladığı açık ve net: Sosyal güvenlik hakkını gaspetmek, emekliliği imkansız hale getirmek ve aylıkları düşürmek, sağlık hakkını özel sağlık kuruluşlarına açarak piyasanın insafına terketmek.

Toplantıda saldırının amacı, kapsamı ve içeriği hakkında uzun bilgilendirmeler yapan sendika ve meslek örgütleri hükümetten, "düşünce ve önerilerinin dikkate alınarak yasada yer alması"nı talep ettiler. Öncesinde yapılan çağrıda da toplantının amacı şöyle tanımlanmıştı: *"Sosyal güvenlik ve sağlık alanında yapılanlar konusunda halkı bilgilendirmek ve Parlamento'da bulunan milletvekillerine, talep ve isteklerimizi doğrudan anlatabilmek için..."*

Toplantıyı düzenleyenler, sermayeye uşaklıkta yarışan, emekçilere yönelik saldırılar sözkonusu olduğunda aynı programa sahip olan düzen partilerinin vekillerinden medet umarak, emekçilerin hak ve taleplerini kazanmak için hükümeti masa başında uzlaşmaya çağırarak saldırıyı püskürtmek yönünde bir irade ve iddialarının olmadığını göstermiş oldular. Zaten temennilerin dışında toplantının sonucunda somut bir mücadele ve eylem programı da çıkmadı.

Türk-İş Başkanı Salih Kılıç, Anayasa Mahkemesi'nin daha önce iptal ettiği bu yasayı yeni düzenlemelerin ardından *"eşitlik ilkesine aykırı"* olduğu gerekçesiyle bir kez daha iptal edeceğini iddia etti. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi *"Yasa taslağının emekliliği ortadan kaldırdığını, sağlık hizmetlerini paralı hale getirdiğini ve sosyal hizmetleri sağlık tekellerine emanet ettiğini"* söyledi ve *"Toplumsal tepkimizi en iyi şekilde Ankara meydanlarında dile getirmeliyiz"* dedi.

KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul ise *"ilk olarak yasanın geri çekilmesini, ikinci olarak da 70 milyonun sağlık ve sosyal güvenliği ile ilgili olarak yapılacak çalışmalara halkın katılmasını sağlamak"* gerektiğini söyledi. 12 Aralık'ta yasaya karşı alanlara çıkma çağrısında bulundu. *"Eylemler, toplantılar, basın açıklamaları, halkı bilgilendirme sonunda da üretimden gelen gücümüzü kullanarak bu yasayı engelleyebiliriz"* dedi.

Benzer bir konuşmayı TTB Başkanı Gençay Gürsoy da yaparak, 12 Aralık günü Yunanistan'da benzer bir yasaya karşı genel greve çıkılacağını ifade etti ve o gün eylem yapma çağrısında bulundu.

Toplantıda en anlamlı vurguyu TMMOB Yönetim Kurulu üyesi Mehmet Soğancı yaptı: *"Şimdi artık sermaye talepleri ile yola çıkan siyasi iktidardan 'Bu yasayı yeniden düzenleyin' sözü ile talepte bulunmak yeterli değildir. Şimdi bu talebin gerçekleşmesi için mücadele etmek zamanıdır. TMMOB, tüm emek ve meslek örgütleri, örgütlü örgütsüz tüm yurttaşları ile bu yıkımın durdurulması için mücadele etmeye kararlıdır... Ortaklaştırılan görüşlerimiz doğrultusunda hareket ederek bu yıkım mutlaka engellenmelidir."* dedi.

Kontra sendika Kamu-Sen'in ise daha toplu görüşme sürecinde yasaya onay veren, hükümetin elini kolaylaştırmaya hazır olduklarını ilan eden açıklamaları hatırlanırsa söylediklerinin hiçbir kıymeti harbiyesi bulunmuyor.

Özünde toplantıda kimin ne dediğinin de bir önemi yok. Zira "ilerici" söylemlere sığan KESK ve DİSK gibi mücadele kaçkınlarından, Türk-İş, Kamu-Sen ve Memur-Sen gibi işbirlikçilerden, TTB, TMMOB gibi konumlarından dolayı sınırlılıkları olan meslek örgütlerinden oluşan bu bileşenin hedefi "hükümeti önerilerini kabul etmeye zorlama"nın ötesine geçemiyor.

Nitekim geçen yıl tasarı mecliste görüşülürken DİSK, KESK ve TTB Mart ayına kadar uzanan parçalı, dağınık ve hedefsiz eylemler dizisine imza atarak günü kurtarmaya çalışmışlardı. Bugün de değişen bir şey bulunmuyor. Tek farkı bazı bileşenlerin merkezi bir eylemle tasarıyı "protesto" etmeye çağrı yapmalarıdır. O da sermaye hükümetine "basınç" oluşturmak, taleplerini "dikkate" almalarını sağlamak içindir.

Saldırı oldukça kapsamlı ve boyutludur. Milyonlarca işçi ve emekçinin gelecek güvencesi, sağlık ve sosyal hakkı tehdit altındadır. Böylesine kapsamlı bir saldırıyı karşılamak için de militan bir mücadele hattına ihtiyaç vardır. Bunun için öncelikle emek örgütlerine üye işçi ve emekçiler ortak talepler ve mücadele programı etrafında birleştirilmelidir. Mücadele bir yandan ortak talepler etrafında merkezi bir hatta birleştirilirken, diğer yandan kamu hizmet sektörlerinde hepsi aynı amaca hizmet eden yasa, yönetmelik, tasarı vb. saldırılara karşı işçi-memur ayrımı yapılmadan işyeri işyeri, sektör sektör tabana doğru yayılmalıdır. Yaygın ve etkili bir taban çalışmasıyla birlikte işçi ve emekçiler mücadeleye çağrılmalıdır.

Bu çerçevede SES, eksiklikleri ve yetersizlikleri

olsa da, dönemsel bir mücadele programı çıkarmıştır. SES, SSGSS Yasa Tasarısı başta olmak üzere Kamu Hastane Birlikleri Pilot Uygulaması Hakkında Kanun Tasarısı, aile hekimliği uygulaması vb. saldırılara karşı bir hareket planı açıklamıştır. Geçmiş mücadele deneyimlerinden yola çıkarak SSGSS tasarısına karşı mücadeleyi KESK bütünlüğünde ve çağrıya yanıt verecek tüm örgütlerin katılımıyla geniş, kitlesel katılımlı bir mücadele gündemi olarak kavradığını ilan etmiştir. Ancak açıklanan eylem takvimi parçalı ve etkisiz olmanın ötesine geçememektedir.

SES; 27 Aralık'ta sağıkta özelleştirmelere karşı hastane önlerinde basın açıklamaları yapılması, 4 Ocak'ta sağlık çalışanlarına lisans tamamlama hakkı talebiyle toplanan imzaların Sağlık Bakanlığı'na gönderilmesi, aile hekimliğine karşı illerde eylem ve mitingler yapılması, işgüvencesiz çalışanlar için "Kadrolu ve güvenceli çalışma istiyoruz!" talebiyle toplanan imzaların 10 Ocak'ta ilgili yerlere gönderilmesi, kampanyanın illerden sınırlı katılımlı merkezi bir eylemle 12 Ocak tarihinde Ankara'da sonlanması, 14 Mart'ta sağlık sektöründe yaşanan olumsuzluklara karşı ilgili meslek örgütleriyle birlikte ortak etkinlikler düzenlenmesi vb. kararlar almıştır.

Saldırı karşısında yapılması gereken açıktır. Tüm kamu sektörlerinde, çalışanlar arası hiçbir ayırım yapılmadan, yerelliklerin özgünlüklerini içeren ve işyerlerini eylem alanına çeviren bir hat planlanabilmelidir. Bu yerel eylemlilikler merkezi talep ve eylemliliklerle birleştirilmelidir. Birbirini besleyen ve aşan tarzda tabandan örgütlenen böylesi bir süreç "genel grev-genel direniş"i hedefleyebilmelidir. Ancak o zaman dağıtılan her bildirinin, takılan her kokartın, toplanan her imzanın, yapılan her basın açıklamasının, mitingin vb. bir anlamı ve önemi olur. Umutsuz işçi ve emekçi kitlelere bir heyecan, umut ve güven verilebilir. Geniş emekçi halk kitleleri harekete geçirilebilir.

İşçi ve emekçi kitlelerin, sınıf mücadelesinin ihtiyacı budur. Bu ihtiyacı dile getiren, devrimci bir iddia ve irade taşıyan tüm güçlerin ertelenemez görevi budur.

10-17 Aralık Dünya İnsan Hakları Haftası üzerine...

Hak ve özgürlükler için devrimci sınıf mücadelesi!

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı 1945’de sonlanır. Ancak Hitler Almanyasının etkileri aynı hızla silinmeyecektir. Avrupa’nın bütününe dalga dalga yayılan faşizmin yarattığı sonuçlar burjuvazinin bir kesimini de dehşete düşürmüştür. Öte yandan Sovyetler Birliği’nin Hitler faşizmi karşısında elde ettiği zafer, Avrupa halklarının yüzünü Sovyetler Birliği’ne ve doğallığında sosyalizme dönmesini sağlamış ve Avrupa burjuvazisi için önlem almak kaçınılmaz hale gelmiştir!

Bu tablo karşısında burjuva demokrasisi hızla kendini asgari düzeyde güvenceye alacağı kurumsallaşmalara gitmelidir. Esnek yapısına uyumlu olmakla beraber, en azından asgari kriterler belirlemelidir ki demokrasi ve özgürlük talebini dillendirme eğilimindeki Avrupa halkları Sovyetler Birliği’nde aradığını, bizzat Avrupa coğrafyasında ve “sosyal hukuk devleti” tanımı içinde bulsun... Ve elbette ırkçılık ve faşizm, esnek dahi olsa evrensel kurallarla denetlensin ki burjuvazinin ortak ve dönemsel çıkarlarını zaafa uğratmasın... O zaman bir beyanname imzalamak ve savaştan hırpalanarak çıkmış olan dünya halklarının güvenlik sorununda yüreklerine su serpmek yerinde bir adım olacaktır! İşte İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi bu şartlarda ortaya çıkmıştır...

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi gerçekten de önemli bir hukuksal belgedir. İnsanı devletler karşısında koruyan bu metin, tüm yetersizliğine rağmen burjuvazinin o yıllara dek “insan hakları” konusunda kaleme aldığı en ileri metindir. Yaşama hakkına ilişkin düzenlemelerden işkence ve kötü muameleye dair getirdiği hükümlere, her türlü ayrımcılığın önlenmesi ile ilgili düzenlemelerden, eşitlik ve adalete ilişkin tanımlamalara kadar bu böyledir. Ancak Beyanname gerek hiç bir yaptırım gücü olmaması, gerekse imzacılarının insan hakkı ihlali konusunda sınır tanımayan devletler oluşundan kaynaklı olarak, uygulamada ciddi bir karşılık üretme olanağından yoksun kalmıştır. Gelecekte de ancak ve ancak emperyalist dengelerin gerektirdiği ölçüde ve gerektirdiği zamanlarda devreye sokulacak ve adı anılacak bir belge olarak kalmaya mahkumdur. Zira emperyalist-kapitalist düzen hak ve özgürlüklerin güvencesi değil, kısıtlayıcısı ve koşullar gerektirdiğinde ise yokedicisidir! Sistemin kendi öz ürünü olan faşizm de bunun bir kanıtlanması olmuştur. Bugünün genelleşen polis devleti bunun daha farklı bir kanıtlanması olmaktadır.

10-17 Aralık Dünya İnsan Hakları Haftası...

Her yıl İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’nin imza edildiği tarih olan 10 Aralık ile başlayan hafta, bütün dünyada İnsan Hakları Haftası olarak kutlanmaktadır. Bu tarihler arasında burjuva düzenin temsilcileri tarafından demeçler yayımlanır, beylik cümlelerle dolu mesajlar iletilir. Ancak bu bir hafta ile sınırlı kalan etkinlikler dizisi ve süslü cümlelerin gerisi büyük bir boşluktur.

Somutlarsak, örneğin bir hafta sonra Türkiye’de de Dünya İnsan Hakları Haftası kutlanacak. Ve muhtemeldir ki sermaye düzeninin sözcüleri yazılı ve görsel basın aracılığı ile türlü açıklamalarda bulunacak. Ancak bütün bunlar Türkiye’de, yani insan haklarının fiilen devlet tarafından ihlal edilmesinin yanı sıra, bu

ihlallere kanun gücü kazandırılmış bir ülkede olacaktır.

Sadece son bir kaç yılda yaşananlara göz atalım...

* 12 yaşında bir çocuk, Uğur Kaymaz katledilmiştir. Dahası Kaymaz’ı öldürmekten yargılanan jitemciler serbest bırakılarak, adeta bu coğrafyada genç-yaşlı demeden Kürt öldürmenin yasal olduğu hükmü konmuştur!

* Sokak ortasında linç girişimleri yaşanmış, linç girişimlerine maruz kalanlar gözaltına alınırken, saldırganların sırtı sıvazlanmış ve konu ‘milliyetçi hassasiyetler’ denilerek geçiştirilmiştir.

* Halen F Tipleri açık bulunmakta ve bu cezaevlerinde tecrit, tredman uygulamaları ile her geçen gün derinleşmektedir. Son aylarda devrimci tutsaklara temiz içme suyu verilmeyerek ya da ani ve gece baskını biçiminde gerçekleşen zorunlu sevklerle işkence uygulanmaktadır.

* Polislerin yetkileri yasa yoluyla genişletilmiş ve bu yetki düzenlemesinin üzerinden 6 ay bile geçmeden ardarda polis cinayetleri gündeme gelmiştir. Son olarak İzmirli bir genç “dur” ihtarına uymadığı gerekçe gösterilerek katledilmiştir. Dur ihtarının yapılp yapılmadığı bile şüphelidir.

* Kürt halkını hedef alan inkar ve imha derinleştirilmektedir. Televizyon kanallarında katledilen insanlar için “ölü ele geçirildi” denilmektedir.

* Sınır ötesi operasyon için tezkere çıkartılmış olup, kardeş halkların katledilmesi meclis onayından geçirilmiştir.

* Kocası tarafından öldürülen bir kadının, kocasının cinsel ısrarına karşı direnmesi, cinayette hafifletici neden olarak dikkate alınmış, böylece benzer cinayetlere cesaretlendirici bir alan yaratılmıştır.

Burada sıralanan sınırlı ve rastgele veriler dahi 10 Aralık günü oynanacak olan orta oyununun gerçekte nasıl bir ikiyüzlülük örneği olduğunu göstermek için yeterlidir. Kapitalist-emperyalist düzen içerisinde insan haklarının gerçek ve kalıcı biçimde korunması mümkün değildir. İşçi ve emekçiler, ezilen halklar bu baskı ve terör düzeninde en ufak hak ve özgürlükleri için dahi dişe diş bir mücadele yürütmekle karşı karşıyadırlar. Hak ve özgürlükler ancak devrimci sınıf mücadelesi içinde elde edilebilir ve ancak bu düzenin alt edilmesi uygulamada gerçek anlamını bulabilir ve gerçek manada kalıcı hale getirilebilir.

Polis cinayetine karşı Avcılar’da eylem!

Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası’nın çıkmasıyla birlikte polis kendini güvencede hissederek saldırılarını yoğunlaştırdı. Farklı yerlerde peş peşe birçok ölüm ve işkence olayları meydana geldi. Bunlardan biri de geçtiğimiz hafta Avcılar’da yaşandı. Feyzullah Ete, arkadaşıyla birlikte evinin yakınındaki parkta otururken polislerin saldırısı sonucu yaşamını yitirdi.

Avcılar’da yaşanan bu olay sonrasında polis terörünü lanetlemek için BDSP, DHP, DKD, DTP, EMEP, Halkevleri ve ÖDP tarafından 1 Aralık Cumartesi akşamı bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Avcılar Belediyesi önünde başlayan yürüyüş sloganlarla Marmara Caddesi’nde Garanti Bankası önüne kadar devam etti. Yürüyüş sırasında “Susma sustukça sıra sana gelecek”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Katil polis hesap verecek”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganları atıldı.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem burada basın açıklamasının okunmasıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

İHD: “PVSK öldürüyor!”

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, 4 Aralık günü Taksim Tramvay Durağı’ndan Galatasaray Lisesi’ne yaptığı bir yürüyüşle polise geniş yetkiler veren yasanın etkisiyle son dönemde artan keyfi uygulama ve ölümlere dikkat çekti. İHD üyeleri yaptıkları yürüyüşle yaşam hakkına saygı istediler.

Yürüyüş boyunca; “Susma, sustukça sıra sana gelecek!”, “İnsan haklarıyla insandır!”, “Yaşamak haktır, ihlallere son!” sloganlarını atan İHD’nin yürüyüşüne Bergama köylülerinin uzun yıllardır sürdürdükleri siyanürle altın arama karşıtı mücadelesinin öncülerinden Oktay Konyar da yer aldı.

Son 6 ayda 5 ölüm...

Açıklamayı okuyan İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri; 2559 sayılı Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu’nda 2 Haziran 2006 tarihinde yapılan değişikliklerin ardından yaşanan olaylarda “aşırı güç kullanımından” 5 ölüm olayı yaşandığını belirtti. TİHV kayıtlarına göre geçen yıl; Uğur Çetin, Murat Kasap, Aziz Yargı, Halil Bulut, Fevzi Abik, Aytekin Anavutoğlu isimli altı kişi öldürüldü. Bu yıl içerisinde ise Mustafa Kükçe, Festus Okey, Dariuz Witek, Feyzullah Ete ve Baran Tursun olmak üzere son 6 ay içinde 5’i ölümle sonuçlanan 12 olay yaşandı.

“16. madde yaşama hakkını ihlal ediyor”

Silah kullanma yetkisinin genişletildiği 16. maddenin yaşama hakkı ihlallerinin önünü açtığı ifade edilerek, bu durumun keyfi ve hukuk dışı infazların yaygınlaşmasına neden olduğu belirtildi.

Açıklamada Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin çeşitli olaylara ilişkin verdiği kararlar da yaşama hakkının ihlal edildiğinin açık göstergesi olarak sunuldu.

Sanık polisler korunacak...

“Festus Okey ve Ferhat Gerçek olaylarında yapılan soruşturmalardaki eksikler dikkat çekicidir ve daha önce yaşanan yüzlerce olayda olduğu gibi “gerçek” bir yargılamanın yapılmayacağı ve sanık polislerin korunacağı kaygısını güçlendirmektedir” sözlerine yer verilen açıklamanın sonunda; yaşama hakkına dönük saldırılar kınanarak, suç faili polislerin yargılanmaları istendi.

Açıklamada; “PVSK ölüm getirdi!”, “Polisin yetkileri sınırlandırılsın!”, “5 ayda 6 ölüm!”, “Polis dur! Vurma!” dövizlerini taşıyan İHD’lilere Kürk-Kav, EHP, ESP ve TİHV destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Telekom grevinin öğrettikleri...

Grev, işçi sınıfının okulu ve en etkili silahıdır!

16 Ekim’de başlayan Telekom grevi 45 gün sürdü. Grev 30 Kasım gecesi tarafların ve Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım’ın da katıldığı bir toplantıda anlaşmayla sona erdi. Anlaşma sonrası sermaye hükümeti ile Telekom patronunun yaptığı “herkes kazandı, kaybeden yok” yönlü açıklamaları ve Türk-İş ile Haber-İş bürokratlarının hükümet ve patron temsilcileriyle sarmaş dolaş halleri düşündürücü olsa da ücretlerde, esnek çalışma dayatmasında ve bazı sosyal yardımlarda bir takım hakların korunduğu görülüyor.

Halihazırda anlaşma maddelerinin tümü kamuoyuna yansımış değil. Henüz sendika bürokratları dışında kimse anlaşma maddelerinin kapsamını bilmiyor. Bir takım haklar karşılığında tavizler verildi mi, verildiyse hangi düzeyde verildi vb. konularda bir netlik bulunmuyor.

Tüm bu “bilinmezliklere” rağmen Telekom grevinin kazanımlarının hem genel anlamda sınıf hareketi açısından, hem de özelinde grevci işçiler nezdinde ortaya çıkardığı sonuçlar var. Sınıf ve kitle hareketi açısından bu sonuçlar, Telekom işçisinin kısmi kazanımlarından çok daha önemli ve iz bırakıcı niteliktedir.

Herşeyden önemlisi, uzun yıllardır gelişemeyen, üzerindeki ölü toprağını atamayan sınıf hareketi THY’nin ardından Telekom greviyle fazlasıyla soluk aldı. Devletin, sermaye hükümetinin, medyanın ve patronların elbirliğiyle yürüttüğü tüm karalama ve çarpıtmaya, baskı ve tehdide rağmen grevci işçiler kararlılıkla direnerek uzun bir dönemdir unutturulmaya çalışılan grevin nasıl etkili bir silah olduğunu tüm topluma yeniden hatırlattı. Telekom işçilerinin kararlı direnişi sayesinde grev, geniş işçi ve emekçi kesimler nezdinde belli bir sempati ve ilgiye de konu oldu. Hak almanın ve kazanmanın yolunu geniş emekçi kesimlere bir kez daha gösterdi.

Özellikle Seka işçilerinin militan direnişinin ardından sürecin kayıpla sonuçlanması nedeniyle grev silahına duyulan güven reformist-liberal küçük-burjuva kesimler ile ilerici, öncü bazı unsurlar nezdinde zedelenmişti. “Seka işçisi direndi de ne oldu?” gibi bir anlayış bu umutsuz kesimlere hakim olmuştu. Sınıf hareketinin bir daha ayağa kalkamayacağına inanılmış, hatta işçi sınıfının varlığı ve misyonu tartışılır hale gelmişti.

İşçi sınıfının tarihsel misyonuna, gücüne ve sınıfa duyulan bu güvensizlik tablosu Telekom greviyle parçalanmış oldu. İşçi sınıfı kararlılıkla direndiğinde,

birbirine kenetlendiğinde, örgütlü gücünü kullandığında, sınıf dayanışmasını sergilediğinde, hak alıcı yöntemlere başvurduğunda nasıl haklarını kazandığını, sermayeye geri adım attırdığını, devrimci bir sınıf olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Üstelik Telekom içerisinde gericiliğin etkisinde kalmış işçilerin belli bir ağırlığına rağmen tablo böyle olmuştur. Dahası sendikal bürokrasiden bağımsız bir taban örgütlülüğünün, grev komitesinin vb. taban inisiyatifinin eksikliğine rağmen Telekom işçileri grevlerine sahip çıkmıştır.

Grevin sınıf hareketine yansıyan genel olumlu etkisinin yanısıra işçiler üzerindeki öğreticiliği ve eğiticiliği bir kez daha açığa çıkmıştır. İşçiler grev süresince sermaye iktidarının gerçek yüzünü görmüş, burjuva medyanın misyonunu yaşayarak öğrenmiş, kolluk güçlerinin aslında sömürücü asalakların düzenini korumakla görevli olduklarını anlamışlardır.

Kolluk güçlerinin tüm saldırılarına rağmen Telekom işçileri grev kırıclara prim vermemiş,

Telekom grevi sona erdi...

“Baca tütüyor, mücadele sürecekt!”

16 Ekim günü sabah saatlerinde başlayan ve Türk Haber-İş üyesi 25.680 Telekom işçisini kapsayan grev 28 Kasım gecesi Türk Telekom Yönetimi ve Haber-İş Sendikası yetkililerinin gerçekleştirdiği görüşmenin ardından sona erdi. Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım’ın da katıldığı görüşme sonrası gece 00:30’da anlaşma sağlandığı duyuruldu.

Telekom işçilerinin 81 ilde devam eden grevi halaylarla sona erdi. Sabah saat 08.00 civarında İstanbul Avrupa Yakası Gayrettepe Telekom Müdürlüğü önünde toplanan işçiler “Direnen işçiler kazanacak!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazandık!”, “İş, ekmek, özgürlük!” sloganlarını attılar.

Müdürlük önünde işçi arkadaşlarına seslenen Gayrettepe Telekom İşyeri Baştemsilcisi Yener Ünal, işçilerin 44 gün boyunca gösterdikleri direnişle sendikal haklarını koruduklarını söyleyerek mücadelenin bundan sonra da süreceğine dair söz verdi. Ünal, grev çadırında yanan sobayı göstererek, “Arkadaşlar bu baca tütmeye devam ediyor. Asıl mücadele bundan sonra olacak. Birimize yapılmış bir hareket hepimize

taşeron eliyle yapılmak istenen arıza-onarım, bakım-tamir vb. girişimler bizzat Telekom işçilerinin militan tutumuna çarpmıştır. İşçiler bu gibi durumlarda hızla birbiriyle iletişime geçerek ve biraraya gelerek grev kırıclara hadlerini bildirmişlerdir.

Uzun yıllardır greve çıkmayan, militan mücadele yöntemleri kullanmayan Telekom işçileri, kendilerinin ifadesiyle, “kafalarını kumdan çıkarmış”lardır. İşçilerin sınıf kimliği ve bilinci gelişmiş, grev süreci işçilere birçok açıdan anlamlı deneyimler kazandırmıştır.

Grevin ilk sürecinde deneyimsizliğin verdiği bir takım eksiklikler son günlere doğru giderilmeye çalışılmıştır. Mesela Telekom işçilerinin grevin ilk başlarında diğer toplumsal kesimlerin sorunlarına gösterdikleri ilgisizlik, diğer işçi direnişleriyle dayanışmada sergilenen zayıflık, grevin sesini kamuoyuna duyurmak için sistemli ve sürekli pratik çaba sergilemedeki eksiklik vb. grevin ilerleyen süreçlerinde kırılmaya başlamıştır. Kimi öncü işçiler süresince hissedilmiş, buna özel vurgular yapılmıştır. Yine kimi yerlerde işçiler değişik bölgelerde bulunan Telekom işletmelerinde greve çıkan işçilerle koordineli hareket etmek amacıyla komisyon tipi girişimlerde bulunmuşlardır.

Özetle Telekom grevi işçilerde bir uyanış sağlamış, sınıf bilinci aşlamıştır.

Telekom grevi genel olarak sınıf hareketine bir soluk olmuş, bir kıvılcım çakmıştır. Daha özel olarak da grev süreci Telekom işçisini geliştirmiş, deneyim kazandırmış, anlamlı bir okul olmuştur.

Telekom grevi birçok açıdan irdelenmeyi ve deneyimler çıkarmayı hakediyor. Daha da önemlisi öncülere bir takım görevler yüklüyor. Zira Telekom grevinin yaktığı kıvılcımı büyütmek, deneyimlerini diğer sınıf bölüklerine taşımak, eksikliklerinden dersler çıkararak mücadeleyi yaygınlaştırmak, sınıf hareketinin önünü açmak görevi öncü işçileri, sınıf devrimcilerini, ilerici sendikacıları bekliyor.

yapılmış sayılır. Grev, Türkiye işçi sınıfının kazanımıdır” dedi. İşçiler grev halayıyla işbaşı yaptılar.

İlk yıl için %10 ücret artışı, ikinci yıl için %6,5 artı enflasyon oranında zam yapılması karara bağlandı. Sendikanın toplu sözleşme sürecinde olmazsa olmaz talebi ise işverenin sendikasızlaştırma saldırısını hayata geçirmek için yaptığı dayatmaya karşıydı. Kapsam dışı personelle olan ücret dengesizliğinin giderilmesi, 2008 yılının Mart ayına kadar gerçekleştirilecek. Denkleştirme için toplam 30 milyon YTL’lik kaynak aktarılacak. Telekom işçilerinin hafta sonu işverenin istediği saatte mesaiye çağırılma uygulaması ise anlaşmayla vardiya hale getirildi. Telekom işçileri grevde geçen süre için ise bir defalık olmak üzere 200 YTL alacaklar. Hukuksuz bir şekilde iş akitleri feshedilen işçiler ile tutuklanan işçiler de işlerinin başına dönebilecekler.

Sonuçları tam olarak açıklanmayan toplu sözleşmede ilk duyumlar, sendikanın greve gitmesinde etkisi olan temel maddelerin korunduğu yönünde.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Oylanan ve seçilen senin geleceğindir; geleceğine ve Türk-İş'e sahip çık!

Yüksel Akkaya

Türk-İş 55 yıllık hayatında 20. Olağan Genel Kurulu'na hazırlanmaktadır. Türk-İş Genel Kurulları bir sendikal politika hattı belirlemekten çok, genellikle bir “yönetici seçme”, koltuk kapma genel kurulları şeklinde geçer. Kuşkusuz, bunda Türk-İş'in bağlı sendikalar karşısındaki durumu da etkili olur. Türk-İş, aslında “koordinasyon” görevini bile yerine getirmekten aciz, merkezi müdahale gücü zayıf, yöneticilerine sadece “statü” sağlayan, “itibar” sağlayan, başkanını “milletvekili” adayı yapan bir üst örgütlenmedir. Böyle olduğu için Almanya'daki DGB, Avusturya'daki ÖGB kadar etkili olamaz bağlı sendikalar üzerinde. Mali kaynakları açısından üye sendikaların aidatlarına bağlı kalan Türk-İş'in yönetimini de etkili, güçlü sendikalardan çok, “parası” olan sendikalar belirler. Böyle olduğu için de olağan dönemlerde Türk-İş yönetimi mücadelesi, bu sendikaların “bilek güreşine” döner.

“Hükümet sendikacılığı”nın literatürüne önemli katkıda bulunmuş olan Türk-İş, bu kez aynı politikayı benimsemiş olan ve hükümet nezdinde oldukça itibarlı olan Hak-İş ile de rekabet etmek zorunda kalmıştır. Bu kongre, bir bakıma Hak-İş ile yarışacak bir yönetim seçme Genel Kurulu da olacak. Kuşkusuz, yarış hükümete daha yakın olmak için olacak.

Türk-İş Genel Kurulları, az-çok, döneminin işçi hareketinin düzeyini de yansıtır. Bunun en “iyi” örneği 1989-1992 dönemi sonundaki Türk-İş Genel Kurulu'nda yaşanmıştır. İşçi sınıfının yükselen hareketi karşısında tutunamayan “eski” sendikacılık ve temsilcisi olan yöneticileri, “yeni” bir iddia ile ortaya çıkanlara yerini terketti. Denilebilir ki, Türk-İş Genel Kurulları'ndaki en radikal “politika” ve “yönetici” değişiminin yaşandığı Genel Kurul, 1992 yılındaki 16. Genel Kurul olmuştur. “Bahar eylemleri” ile güvenini kazanmış olan işçiler, delegeler, bir kez olsun ağzına “işçi sınıfını” almamış olan eski yönetime karşı tepkisini “DEĞİŞTİR” haykırışı ile dile getirmişti. Beklentisini ise, Genel Kurul'da “işçi sınıfı” kavramını ağzına alanlara, bu kez “BİRLEŞTİR” diye haykırarak ortaya koymuştu. Kuşkusuz, oldukça akıllı olan sendikacılar, zaman için de dipten gelen bu büyük “öfkeyi” yumuşatarak, zamanla, Türk-İş'i bildiğimiz Türk-İş'e çevirmekte çok mahir davranmıştır. Öyle mahir davranmıştır ki, şimdi 1992 öncesi Türk-İş'ini aratacak hale getirmiştir.

Tüketim çılgınlığının arttığı, reel ücretlerin düşürüldüğü bir dönemde borçlanmayı tek çıkar yol gösterenler, işçi sınıfını eli kolu bağlı hale getirmişlerdir. Öyle olduğu içindir ki, Türkiye işçi hareketi tüm zamanların en etkisiz, en hareketsiz zamanını yaşamaktadır. Oysa, özelleştirmeler, işten atmalar, işçi aleyhine çıkarılan yasalar, emeğin sömürsünün arttırılmasının had safhada olduğu bir dönemde Türkiye yeni bir Bahar Eylemleri'ni yaşamalıydı. Olmadı!.. Olmadı, çünkü, hükümetler ve sermaye cephesi ile en uyumlu ilişki geliştirildi; kurullara yönelik harcanan çaba, sınıfın çıkarları söz konusu olduğunda hiç hatırlanmadı. Türk-İş yönetimi bir sosyal kontrol örgütü olarak, sosyal diyalog vb. adlar adı altında işçi sınıfı adına değil, sermaye cephesi adına hareket etti.

Kendisine olan güveni, geleceğe olan umudu kırılmış/kırdırılmış bir işçi sınıfının karşılaştacağı durumun ne olacağını son on yıl çok açık olarak gözler önüne sermiştir. Bu nedenle, Türk-İş üyesi sendikalar, bu sendikalara üye işçiler, delegeler geleceklere sahip çıkmak için bu genel kurulda yerlerini almak zorundadır. AKP'ye yedeklenmiş bir Türk-İş, daha da kara günlerin habercisi olacaktır.

Unutmayalım ki, Türk-İş'in harcında 1946

sendikacılığı vardır, 1967'de DİSK'i yaratan birikim vardır.

Şimdi, bir kez daha “DEĞİŞTİR” ve “BİRLEŞTİR” demenin zamanıdır.

“DEĞİŞTİR” ve “BİRLEŞTİR”: Yıkım yasalarını durdurmak, yağmaya son vermek için.

“DEĞİŞTİR” ve “BİRLEŞTİR”: İşten atmalara son vermek için.

“DEĞİŞTİR” ve “BİRLEŞTİR”: Yoksullaştırmaya karşı çıkmak için.

“DEĞİŞTİR” ve “BİRLEŞTİR”: Güçlü bir işçi hareketi yaratmak için.

“DEĞİŞTİR” ve “BİRLEŞTİR”: Gasp edilen hakları geri almak ve yeni kazanımlar elde etmek için.

“DEĞİŞTİR” ve “BİRLEŞTİR”: Çocuklarımıza daha iyi bir gelecek hazırlamak için.

“DEĞİŞTİR” ve “BİRLEŞTİR”: Kendimize güven duymak, geleceğimize umutla bakmak için.

‘Yıpranma!’mak için yürüdüler...

İstanbul'da farklı basın kuruluşlarında çalışan basın emekçileri Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne gerçekleştirdikleri yürüyüşle meclisten geçirilmek istenen ve zorlu mücadeleler sonucunda emekçilere tanınan yıpranma hakkının gasp edilmesini protesto ettiler. Basın emekçileri yürüyüşte; “Emeğin onuru sendikalı olmaktır!”, “Yasa güvencesindeki haklarımızdan asla fedakarlık etmeyeceğiz!” dövizleri taşıdılar ve yıprandıklarını belirten kokartlar taktılar.

Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın çağrısıyla gerçekleştirilen eylemde basın emekçileri “Yıpranma hakkımız gasp edilemez!/ TGS” pankartını açtılar. Yürüyüşe; DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, DİSK Genel Sekreteri Musa Çam, KESK'e bağlı sendikalardan Haber-Sen, Türk-İş'e bağlı sendikalardan bazıları, siyasi partiler ve çok sayıda yazar katıldı.

Yürüyüş boyunca; “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Yıpranma hakkımız gaspedilemez!”, “Meclis yıpratma yeri değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları atan farklı gazete ve basın organlarından basın emekçileri yoğun stresli ve riskli çalışma ortamında yıpranma haklarının gaspedilmesine karşı “yıpranmama!” kararlılığını gösterdiler.

Basın emekçileri yürüyüş boyunca düzen güçleri tarafından katledilen Musa Anter, Hrant Dink, Metin Göktepe gibi muhalif gazetecilerin katledilmesini protesto ettiler.

Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında ise basın emekçilerinin yıpranmadığını iddia edenlere cevaben, Uluslararası Çalışma Sözleşmesi'ne ve İş Kanunu'na göre haftalık çalışma süresi 45 saat olarak belirlenmesine rağmen kendilerinin 6 gün boyunca 60 saat çalıştıkları söylendi.

Basın emekçileri 2007 Taksim 1 Mayıs'ında yaşanan devlet teröründen de paylarını alanlar arasındaydılar. Açıklamada; “biz yıpranıyoruz; savaşta ve çatışmada hedef oluyor, polis şiddetine uğruyor ve her türlü risk altında çalışıyoruz!” sözleriyle gazetecilerin maruz kaldığı saldırılar ifade edildi. Açıklamada; patronların SSGSS'de yapılacak değişiklik ile her ay yaklaşık olarak 1 milyon YTL'yi ceplerine indirme amacıyla olduklarının altı çizildi.

Basın açıklamasının okunmasının ardından konuşan TGS Genel Başkanı Ercan İpekçi, çabaları sonucunda R.Tayyip Erdoğan'ın Çalışma Bakanlığı'na yasada düzenleme yapılması gerektiğini söylediğini vurgulayarak çıkartılmak istenen yasanın tüm toplumu ilgilendirdiğini ifade etti. Yasada yapılacak olan değişikliklerin kazanım olacağını söyleyen İpekçi, sürecin takipçisi olacaklarını ve eylemden kaçmayacaklarını dile getirerek konuşmasını noktaladı. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti adına söz alan Orhan Erinc ise çıkartılmak istenen yasanın dayanışma içinde engelleneceğine olan inancını vurguladı.

Yürüyüşte destek veren DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de kazanılmış hakların gasp edilmesine karşı her türlü desteği ve mücadeleyi vermeye hazır olduklarını söyleyerek TGS'nin yanında olacaklarını belirtti.

Eylem; son olarak Haber-sen adına Mehmet Demir'in söz almasıyla sona erdi. Haber-sen üyeleri eylemde; “Emeğimiz onurumuzdur, yaşasın sınıf dayanışması!” pankartını açtılar.

TBMM Başkanlığı'na 28 Kasım 2007 tarihinde sunulan 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'nda değişiklik öngören tasarı, sigortalı çalışanların 30 yıldır bir hak olarak kullandıkları “Fiili hizmet süresi zammı” nı ortadan kaldırıyor. Fiili hizmet süresi zammı basın emekçilerine 1977 yılında çıkartılan 2098 sayılı yasa ile tanınmıştı.

Eylemin ardından gazeteciler; TBMM Başkanı Köksal Toptan, Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer ve Başbakan R. Tayyip Erdoğan'a göndermek üzere hazırladıkları dilekçeyi Galatasaray Postanesi'nden gönderdiler.

Yüzlerce basın emekçisinin katıldığı yürüyüşe, gazetemiz **Kızıl Bayrak** da destek verenler arasındaydı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TİB 2. Tersane İşçileri Kurultayı'na hazırlanıyor!**“Bu gemi bir karatabut”**

Tersane İşçileri Birliği'nin 9 Aralık'ta gerçekleştireceği kurultaya sayılı günler kaldı.

Tersane işçileri Birliği, çalışmalarını hızlandırarak kurultaya doğru adım adım yürüyor. Bir yandan, tersane işçilerine yönelik toplantılar, imza kampanyaları, seminer vb. araçlarla kitle çalışması gerçekleştirirken, diğer yandan bildiri, bülten ve afiş gibi araçlarla en geniş kesimlere kurultayın duyurusunu yapıyorlar.

2. Tersane İşçileri Kurultayı'nı sınıfın, emekçilerin ve ilerici, devrimci kamuoyunun gündemine taşımak için çalışmalar aralıksız devam ediyor. Tersane işçileri duyarlı basın emekçilerini kurultaylarına katılmaya ve tersane işçilerinin sesini duyurmaya çağırdıkları bir mektup yayınladılar...

Duyarlı basın emekçilerine...

12 GÜNDE 5 ÖLÜM!

3 GÜNDE 2 ÖLÜM!

15 YILDA 75 ÖLÜM!

6 AY SONRA DENİZDEN

ÇIKARTILAN İNSANLAR!

PARÇALANAN BEDENLER!

UZUVLARINI KAYBEDEN İNSANLAR!

KAÇIRILAN CESETLER!

SÜREKLİ YAŞANAN CİNAYETLER!

Sizce burası neresi?!

Yaşanan, iç savaşta birbirlerine düşürülen Afrika ülkesi mi?

Irak mı, Afganistan mı, Filistin mi?

İç savaşta ölen bedenlerinin bir parçasını kaybeden Kamboçya mı?

Tüm bu yaşanan ölümler size nereyi çağırıyor?

Bir fikriniz var mı?

Saydıklarımızın dışında bir yerlerde, yaşanabileceğini düşünebiliyor musunuz?

Tarih tüm bu yaşanan trajedileri kaydetti hafızamıza, hepsi daha dün gibi aklımızda.

O zaman, burası neresi?!

İsmi duymadığımız hiç haberimizin olmadığı bir yer.

Demek ki tarih, kaydetmedi bu trajediyi, tarihin sayfaları yazmayacak bu yaşananları.

Gerçekten kimse duymadı mı?

Kimse hatırlamıyor mu, yaşanan katliamları.

Hayır! Hayır! Tarih tanıktır ki yaşadık bu katliamları,

öldük.

Hem de bir sabah evden çıkarken, akşam eve dönmek için hesap yaparken, bizdik ölen.

Kızım vardı, oğlum vardı, uyandırmadım onları geri dönecektim, ama olmadı

öldüm.

Kimse hatırlamıyor olamaz!

Kimse duymamış olamaz!

Öldüm.

Ya sabahı, ya da akşam,

birileri duydu biliyorum.

Ama onları duyan oldu mu bunu hiç öğrenemedim.

Tüm bu katliamlar, dünya denizciliğinde 5. sırada olmakla övünen Tuzla Tersaneleri'nde yaşandı. Hem

de alınabilecek üç kuruşluk iş güvenliği tedbirleri alınmadığı için. Bu havzada, her yıl insanlar hayatını kaybediyor. İşte dünya denizcilik sektöründe 5. olmakla övünen tersane patronları, bu övünç kaynaklarını köle gibi çalıştırdıkları biz tersane işçilerinin üzerinden sağlıyor.

Burada çalışan işçiler olarak, hiçbir sosyal güvencemiz yok. Sigortalarımız yatmıyor, ücretlerimizi alamıyoruz. İşte bu sektör böyle geliyor!

İstedik ki bir de biz yazalım bu sektörü, bir de bizden dinleyin.

Tuzla Tersaneler cehennemi sık sık iş cinayetlerinin yaşandığı, her türlü kuralınsızlığın “kural” sayıldığı, tam bir sömürü cehennemi. 25 bin tersane işçisinin çalıştığı bu havzada, sayısı ikibine varan taşeronlarla sömürü daha da katmerleştirilmiş bulunuyor. Bir yandan sömürüyü artıran tersane patronları, diğer yandan da tersane işçilerinin örgütlenmesini, böylece biraraya gelmesini engellemiş oluyor.

Hal böyle olunca, biz tersane işçilerinin yaşadığı bunca soruna rağmen biraraya gelmesinin önü kesiliyor. Taşeronlar eliyle yaratılan mezhepçilik, hemşericilik vb. ayrımcılıklarla tersane işçilerinin hak arama mücadelesini engelleyen, bölen ve parçalayan bir işleve bürünüyor. Ücret, sigorta gibi haklarımız ortadan kaldırılıyor. İşini daha ucuza mal eden tersane patronu böylelikle işçilerin gözünde onlara yaşatılan bu cehennemin birinci dereceden sorumlusu değilmiş gibi gösteriliyor.

Tüm bu yaşanan sorunlara karşı, bundan üç yıl önce biraraya gelen tersane işçileri olarak **13 Şubat 2006** tarihinde **1. Tersane İşçileri Kurultayı**'nı gerçekleştirdik.

Kurultayımız o dönem üst üste yaşanan iş cinayetlerinin hemen sonrasına denk geldi. Birinci kurultayımızı “Servis hakkı istiyoruz!” şiarıyla

örgütledik. Birinci kurultayımızda tersane işçilerinin mücadele taleplerini belirledik. Tersane işçilerini bu talepler etrafında toplayacak bir çatıya ihtiyaç vardı. Kurultayımızın en önemli kararlarından biri de Tuzla patronlarının örgütlülüğü olan GİSBİR'e karşı tersane işçilerinin birliğini yaratmaktı. Bu bakışla **Tersane İşçileri Birliği Derneği**'ni kurduk. O günden bugüne tersane işçileri olarak mücadelemizi **TİB-DER** çatısı altında yürütüyoruz.

Yaşanan bu sorunlar hala ağırlığını hissettirerek devam ediyor. Fakat düne göre verdiğimiz mücadelenin yarattığı etkiyle, özellikle ücret gaspları ve sigortasız çalışma sorununun çözümü yönünde ileri adımlar atmış, dişe diş bir mücadeleyle belli haklar kazanmış durumdayız. Halihazırda tersanelerde insanlık dışı çalışma koşulları devam ediyor, sömürü katmerleştikçe katmerleşiyor. İş cinayetleri artarak devam ediyor. Gerekli güvenlik önlemleri alınmadığı koşullarda bu ölümler de devam edecek. Bu sorunlar bitmedikçe, ölümler durmadıkça bizim mücadelemiz de güçlenerek devam edecek.

Tersane işçileri olarak, artık yaşadığımız bu kölece çalışma koşullarını sonlandırmak için adımlarımızı hızlandırmış bulunuyoruz. 1. Kurultayımız'da taleplerimizi belirlemiştik. Şimdi bu taleplerimizi dişe diş bir mücadeleyle kazanmak için 2. Tersane İşçileri Kurultayı'nı gerçekleştireceğiz. Örgütlenmemizin önündeki sorunları tartışacağımız kurultayımıza destek olmanızı, biz tersane işçileriyle dayanışmanızı bekliyoruz.

9 Aralık 2007 tarihinde toplanacak kurultayımıza katılmanızı, biz tersane işçilerinin sesini duyurmanızı talep ediyoruz.

Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!
Tersane İşçileri Birliği

Yer: Pendik Mehmet Akif Ersoy Kültür Merkezi
Adres: Batı Mahallesi, Gazipaşa Cad. No: 2
Pendik

TİB-DER İrtibat Tlf: 0 (532) 771 71 69

Tersanede kurultay çalışmaları sürüyor!

TİB: Kurultaya katıl! Gücümüze güç kat!

Peşpeşe yaşanan iş cinayetleri, sigortasız çalışma, sayısı iki bine varan taşeronlar, düşük ücretler ve ücret gaspları gibi sorunlarımız burada saymakla bitmez. Bu sorunlar daha genel kalmış sorunlar gerçekten. Tuzla tersaneler cehenneminde hangi işçiyle karşılaşırsanız karşılaştığınız, size bu sorunların yanı sıra kendi çalıştığı alandan bir dizi sorun sayabilir. Tuvaletlerin yetersiz olması, tuvaletlerde muslukların akması, kimi yemekhanelerin damının akması, öğle dinlenme arası olan bir saatin yemek kuyruğunda geçmesi, kimi yemekhanelerde su içmek için 30-40 işçiye bir bardağın düşmesi vb. sorunları duyarsınız. Çünkü burası kuralsız sömürünün dizginlerinden boşaldığı bir yer. Tuzla Tersaneler cehennemi...

Tersane patronları örgütü GİSBİR, tüm tersanelerde işçilere bu cehennemi yaşatırken, asalak tersane patronları memleketin en güzel yerlerinde, en güzel şeyleri giyerek, en güzel şeyleri yiyerek saltanat sürüyor. Gurbetten gelen ve Güzelyalı semtinde oturan gurbetçi işçiler, oturdukları yerlerden, çalıştıkları tersaneye servis olmadığı için her gün kilometrelerce yürüyerek giderken, bizim sırtımızdan zenginleşen patronlar iki adımlık yere son model arabalarıyla gidiyorlar. Eğlence merkezlerine, villalara, son model arabalara bizim üzerimizden çaldıklarıyla sahip oluyorlar. Bizim ücretlerimizi ve sigortalarımızı çalarak, iş güvenliği tedbirleri almayarak bunlara sahip oluyorlar. Saltanatlarında biz işçilerin kanı, canı bulunuyor. Onlar bu saltanatlarını sürdürebilmek için taşeron denilen keneleri kullanarak bizleri bölüp parçalayarak istediklerini yapabileceklerini sanıyorlar. Oysa emellerine ulaşamayacaklar. Bu cehennemde isyan ateşi yakılmıştır. Mücadele bütün hızı, coşkusu ve kararlılığıyla sürüyor.

İşte yaklaşık 2 yıl aradan sonra 2. bir kurultayı topluyoruz. İlk kurultayımızın kararlarının ısrarlı bir şekilde hayata geçmesi, havzada bu denli güç olmamızı sağlamış ve 2. Kurultayı toplama gücü vermişti. Şimdi 2. Tersane İşçileri Kurultayı'nın öngünündeyiz. Amacımız tersane işçilerinin mevcut örgütsüzlüğünün nedenlerini sorgulamak ve bunları parçalayacak bir mücadele programının belirlenmesidir. Ve bu örgütsüzlük dağıtılsa etki alanı dalga dalga her yeri saracaktır. Ve havzada hedeflenen bir grevin önü büyük bir rahatlıkla açılacaktır. Başta tersane işçileri olmak üzere bütün ilericiler kamuoyunu, devrimcileri ve bugüne kadar Tersane İşçileri Birliği'nin mücadelesine kulaklarını tıkayan kimi meslek odaları ve sendikaları, konusu ve hedefleri itibarıyla hayati bir önem taşıyan 2. Kurultay'a katılmaya ve kurultayda alınacak kararlar için tersanelerde ateşlenen mücadeleye destek olmaya çağırıyoruz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Tersane İşçileri Birliği

Tersane İşçileri 2. Kurultayı'na sayılı günler kala pratik faaliyetlerimizin temposunu yükseltmiş bulunuyoruz. Tersaneler ile çevresindeki semtlere yönelik bildiri ve afiş çalışmalarımız sürüyor. Bugüne kadar çıkardığımız üç değişik afiş Gebze bölgesinde yapmak istedik. Ancak afişlerimizi yaptıktan bir süre sonra Gebze polisi müdahale etti. Gebze'ye afiş yaptırmayacağını söyleyen polise karşı tutumumuz net oldu. Aynı engelleme aynı gün içerisinde Pendik polisinden de geldi. Sabah erken saatlerde Kaynarca'ya bildiri dağıtmak için yola çıktık. Üst geçitten işine giden yüzlerce işçiye bildiri dağıtarak kurultaya katılma çağrısı yaptık. Bir müddet sonra bölge yoğun polis ablukasına alındı. Polisler, uzun süren "soruşturmaların" ardından bir sorun olmadığını belirttiler. Kolluk güçlerinin amacı bölgede etki yaratan kurultay çalışmamızı baltalamaktı. Ancak faaliyetimiz kesintisiz sürmeye devam ediyor.

Bu arada havzada da bildiri dağıtımları sürüyor. Temel geçiş noktalarında bildiri dağıtımından sonra tek tek tersane önlerinde de bildiri dağıtımlarını sürdürüyoruz. Bugüne kadar Tuzla Gemi, Sedef, Dearsan, Anadol ve Selah tersanelerine dağıtım yaptık. Tek tek tersanelerde yapmış olduğumuz dağıtımlar işçi arkadaşların ilgisini çekerken, tersane patronlarını da rahatsız etti. Tersane güvenliği uzun süre etrafımızda dolaşmasına rağmen tek söz söyleme cesareti gösteremedi. Camilerde, çay ocaklarında, tersanelerde, kahvelerde binlerce bildiri dağıttık. Dağıtımlar sırasında yüzlerce işçiyle bire bir sohbet ederek kurultaya çağırdık.

Tersane işçilerinin sesi **ROTA**'nın yeni sayısının dağıtımları da sürüyor. **ROTA**'nın **Aydıntepe İstasyonu**'nda ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtımını gerçekleştirdik. Bu dağıtım sırasında "Kölece çalışma koşullarına, iş cinayetlerine, sefalet ücretlerine karşı gücümüz birliğimizden gelir. Gücümüzü 2. Tersane İşçileri Kurultayı'nda birleştirelim. Şimdi tersane patronlarının bize dayattığı örgütsüzlüğe karşı gücümüze güç katmanın zamanı" şeklinde ajitasyon konuşmaları yaptık. Dağıtımda işçilerin **ROTA**'ya ilgisi yoğun oldu. Ardından **İçmeler İstasyonu**'nda kurultaya çağrı bildirisini dağıttık. Yorgun, bitkin ve umudunu

yitirmiş tersane işçilerine bildirileri vererek ortaçağ köleliğine karşı isyan ateşini harlamaya çağırdık.

23 Ağustos günü iş cinayetine kurban giden **Güney Akarsu**'nun çalıştığı tersane olan **Selah Tersanesi**'nin her köşesine kuşlama yaptık. Ardından bir dizi tersane önünde kuşlamalar yapıldı. Telaşa kapılan tersane patronları hemen tersane önlerini temizlettiler. Ancak her temizlemenin ardından bir kez daha kuşlama yapıyoruz. Ayrıca **İçmeler**, **Aydıntepe** ile tersaneler caddesini kuşlarla donattık.

Öğle araları işçilerin çay içtiği yerdeyiz!

Tersane işçileri öğle araları bir nebze olsun dinlenebilmek için gittikleri çay ocaklarında **Tersane İşçileri Birliği**'nin çağrısıyla karşılaşıyorlar. Daha önce "İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın, ölümler durdurulsun!" konulu imza kampanyasıyla gittiğimiz tersane işçilerini şimdi de kurultaya çağrı konuşmalarının yanı sıra bildiri ya da bültenleri vererek kurultaya çağırıyoruz. Yaşamı köleleştirilmiş işçilere kurultayı anlatarak, sömürüye karşı isyan ateşini yayma çağrısı yapıyoruz. Birçok işçiden kurultaya katılma sözü alıyoruz.

Sadıkoglu'ndan **Nur İstanbul**'a her tersanede **Tersane İşçileri Birliği**'nin bayrağı dalgalandırıyor.

Bu arada tersane patronları ve taşeronların 2. Tersane İşçileri Kurultayı'na katılımı engellemek için çaba sarfettikleri aldığımız duyumlar arasında. Ayrıca *Deniz Ticaret Gazetesi* "2. Kurultaya hazırlanan Tersane İşçileri Birliği'nin arkasında PKK mı var?" gibi yalan haberleriyle kurultay çalışmamızı baltalamaya çalışıyor.

Bu da gösteriyor ki, kurultay çalışmamız sınırlarını da aşan bir etkiye sahip. Öyle anlaşıyor ki, asalak tersane patronları saldırılarını son hafta daha da şiddetlendirecek. Tersane patronlarının telaş ve korkuya kapılmaları boşa değil. Zira Tersane İşçileri Birliği'nin önderliğinde tersane işçileri sınıf birliklerini sağlamlaştırıyor, eylemi gücünü harekete geçiriyor. Tersane patronları için tersaneleri cehenneme çevirmek tersane işçilerinin boyun borcudur. Tersane patronlarının korkularını büyütmeye devam edeceğiz.

Tersane işçilerinden çağrı: Haydi 9 Aralık'ta 2. Tersane İşçileri Kurultayı'na!

Mehmet- Anadolu Tersanesi: Adıyamanlı'yım. Anadolu Tersanesi'nde çalışıyorum. Kestirme, boya işi yapıyorum. Geçen gün Tersan Tersanesi'ne çalışmaya gittik, orada havuzu temizliyorduk. Tuvalete gittim, elimi yıkayacağım, sabun yok. Büyük bir kovaya sabun koymuşlar ama sabun yerine içi pislik dolu. Sanki biz hayvanız. Bir de tuvaletler de tuvalet değil. Pislikten geçilmiyor. İş güvenliği de yok zaten. Baktım olmuyor, ben de bir daha o tersaneye gitmedim. Ücretim normaldir. Yevmiyeli çalışıyorum. Günlük 30 YTL alıyorum. İşçiler biraraya toplanmalı bunun gibi sorunları çözmelidir.

İş güvenliği için, canımız için kurultaya bütün işçiler katılsın. Patronlar bizim sırtımızdan o kadar para kazanıyorlar. Artık yeter yani.

Mehmet- Anadolu Tersanesi: Anadolu Tersanesi'nde çalışıyorum. Montaj yardımcılığı yapıyorum. Daha gireli 2 gün dolmadan beni elektrik çarptı. Pensenin, kablounun ne olduğunu bilmeden veriyorlar açık açık insanların ellerine. Belli bir iş eğitimi vermiyorlar. Kablolar açık, iskeleler bir taraftan çürük. Düşen insanlar... Geçen Desan'da yangın çıktı, 4 işçi mahsur kaldı.

Bir-iki işçiyle çözülecek bir şey değil. Bugün bana ise yarın başka işçiye de olabilir. Bütün tersane işçileri bir gün işe gitmesinler, bakalım tersane patronları ne yapacak o zaman.

Ben bütün tersane işçilerinin kurultaya katılmalarını tavsiye ediyorum. Sorunlarımızın çözümü bu gibi büyük işçi toplantılarından sonra olur. Herkes katılsın.

Mesut-Anadolu Tersanesi: Adıyaman'ın Gölbaşı İlçesi'nden geliyorum. Anadolu Tersanesi'nde çalışıyorum. Montaj yardımcılığı yapıyorum. Ben yaklaşık 7 aydır çalışıyorum. Yaşamadığımız sorun kalmadı. Ölmek hariç her türlü kazayı geçirdim. 7 ayda toplam 37 gün sigortam yattı. O da iş değiştirdiğim için 1-2 gün yatırıyorlar, ondan sonrasını yatırmıyorlar. Yaptığımız iş ağır, bize sadece baret ve eldiven veriyorlar. Eldivenleri 15 günde bir veriyorlar. Halbuki verdikleri eldiveni sadece 1 gün kullanabiliyorsun. Eldivensiz çalışıyoruz, ellerimiz yağ oluyor. Ondandır da yağlı ellerle oksijen tüplerini açıyoruz. Halbuki yağlı ellerle dokunmak yasak bu tüplere. Ücretlerimiz 2 hafta, bazen 3 hafta geç veriliyor. Yarım yarım veriyorlar. Ben 7 aydır bir defa tam para aldım. O da 3 gün çalıştım o yüzden. Birlik olmalıyız. Hep beraber bu sorunlara dur demeliyiz. Bu tersanelerde çok değil 5 bin işçi iş durdursa bu sorunlarımızın birçoğunu çözeriz. Bizler bir günlük yevmiyemizden feragat etsek ne olacak ki, 30 YTL yüzünden kimse aç kalmaz. Ama biz iş durdurmamızın karşılığında bütün sorunlarımızı çözeriz. İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmaması ve özellikle sigortaların yatırılmaması sorunlarının tartışılmasını istiyorum. Valla, elimden geldiğince en önde yer alacağım.

Ayhan Atmaca-Anadolu Tersanesi: Malatyalı'yım. Anadolu Tersanesi'nde çalışıyorum. Ben 6-7 aydır bu tersanelerde çalışıyorum. En büyük sorun iş güvenliğinin alınmaması. Şöyle bir bakarsak diğer yerlere, tersaneler çalışma koşulları açısından çok kötü. Sigortalar yatırılmıyor, ücretler ödenmiyor, iş güvenliği tedbirleri alınmıyor. İnsanı insan yerine

koymuyorlar. İşçiler ailesini düşündüğü için işten atılmaktan korkuyorlar. Halbuki tersanelerde ölüm tehlikesi var. Bir güvencen olmadığı için de ailene senden sonra bakacak kimse yok. Bir de işçiler kendi aralarında bölünmüş o Urfalı'dır, bu Malatyalı'dır diye. Türk, Kürt ayrımı yapıyor. Halbuki hepimiz kardeşiz. Ama bizim böyle bir dernekte tek ses olmamız lazım. Birlik olup, patronların karşısına bir kütle olarak çıkalım. Bunun için de kurultaya bütün tersane işçileri katılmalıdır.

Erdal-Torgem: Burası tersaneler, adı gibi herşeyi ters. Patronlar hiçbir işi dürüst yapmıyorlar. Ücret gaspları mı dersin, sigortanın yatırılmaması mı dersin. Burada uzun süre çalışan işçileri “gel sana iş verelim” diyerek hemen taşeron yapmaya kalkıyorlar. Bu yüzden tersanelerde iki binin üzerinde taşeron var. Taşeronun cebinde 5 kuruş para yok, sigortanı yatırmıyor, ücretini ödemiyor. Taşeronluk buradaki sorunların en büyük sebebi. Bu sorunlara karşı tersane işçileri tek bilek, tek yumruk olarak GİSBİR'in karşısına dikilmek zorundadır. 2. Tersane İşçileri Kurultayı'nda tüm arkadaşlar toparlanmalıyız. Kurultayda bu sorunlarımızın hepsini tartışıp, bundan sonra ne yapılması gerekiyorsa biz işçiler olarak bir mücadele programı çizmeliyiz.

İsmail-RMK Tersanesi: Çalışma koşullarımız oldukça ağır. Durmadan eziliyoruz. Hakkımızı doğru dürüst alamıyoruz. Ücretlerimizi alamıyoruz. Sigortalarımız doğru dürüst yatmıyor. Düşük prim üzerinden yatıyor. Bunlara karşı işçilerin birleşmesi gerek. Bütün işçi arkadaşların hakkı şu anda yeniliyor.

Rahime Henden: “2. Kurultayı’nızı sonuna kadar destekliyorum!”

Tersanelerde yaşadığımız sorunlar, dünyadaki sorunlardan bağımsız değil. Birbiriyle mutlaka bir ilintisi var. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla başlayan süreç dünyada birçok şeyin değişmesine neden oldu. Dünya tek kutuplu hale gelince dünyanın jandarmalığına soyunan ABD Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdi. Türkiye bu savaşta ABD'nin yanında yer alarak kardeş halklara düşmanlık gösterdi. Bunu gerçekleştirirken içerde de işçi sınıfına pervasız bir şekilde saldırdı. İşçi sınıfının bütün hakları adım adım tırpanlandı.

Bu sömürü alanlarının başında tersaneler gelmektedir. Tersanelerdeki hak gaspları, ücret gaspları, taşeronlaştırma, sigortasızlık gibi hak gaspları özelleştirme saldırısının geldiği aşamayı gösteriyor. Tersanelerde yaşananlar patronlar tarafından “kaza” diye adlandırılıyor. Oysa düpedüz iş cinayetidir. Her türlü korumadan, her türlü sosyal haktan yoksun bir biçimde insanlar resmen kurban veriliyor. İnsanlar iş cinayetlerine kurban gidiyor, buna göz yummak kesinlikle mümkün değil. Bu nedenle örgütlenmek büyük bir önem taşıyor. İşçilerin mücadele tarihi göstermiştir ki işçiler birlik olduğunda burjuvaziden birçok hakkı almışlardır. Örgütlenmeyi ön plana çıkaran tersane işçileri 2. Kurultayı'nı sonuna kadar destekliyorum. Tüm kamuoyunun da desteklemesi bir zorunluluktur.

Yüksel Akkaya: “Kurultay’ın size yol göstermesi dileğiyle...”

Sevgili emekçi dostlar,

Hayatınızı sürdürmek için muhtaç olduğunuz geliri elde etmek için emek piyasalarının en kötü halkasında çalışırken, yaşamınızı da tehlikeye attığınızı, her gün işe değil de ölüme gidip geldiğinizi biliyorum. Bu yaşam tarzına, bu çalışma koşullarına karşı yürüttüğünüz mücadelenin bir parçası olan Kurultay'ın size yol göstermesi dileği ile selam ve sevgilerimi iletiyorum.

Volkan Yaraşır'dan Kurultay'a destek...

“Bu daha başlangıç, yapılacak çok şey var...”

Tersane işçilerinin 2. Kurultayı; birlik, mücadele ve dayanışmanın adıdır. Cehennem gibi çalışma koşullarına karşı tersane işçilerinin ayağa kalkışıdır. Kurultay, tersane işçilerinin yüreğinin sesi ve öfkeli yumruğu olacaktır. Her şey daha yeni başlıyor. Bundan sonra sıkılı yumruklar ve öfkeli yürekler konuşacak...

Hakkımızı yedirmememiz gerekiyor. Onun için hepimiz bir araya toplanıp hakkımızı aramamız gerekiyor. Bütün işçi arkadaşlarımızı 2. Tersane İşçileri Kurultayı'na çağırıyorum. Hepimiz beraber olduktan sonra hiç kimse bizim hakkımızı yiyemez. Herkesin kurultaya katılması gerekiyor.

İsa-RMK Tersanesi: Birçok arkadaşın sigortası yatmıyor. Bunun nedeni de yazık ki biziz. Bazı işçi arkadaşlar 35 YTL alacağına 40 YTL'ye taşeronla anlaşarak sigortadan vazgeçiyor. 5 YTL için kendi hayatıyla oynuyor. Bunun nedeni de biziz yani bizim pasifliğimiz. Bizim de bunlara bir şey söylememiz gerekiyor. Dernekle beraber tabii. Yani havzadaki bütün işçi arkadaşların sigortasıyla oynamış oluyorlar aslında. Taşeronlar da zaten bu durumu fırsat biliyor. Taşeron 5 YTL daha fazla vererek 18 YTL ile 30 YTL'den kurtulmuş oluyor. Mevcut bu durum yazık ki işçinin isteğiyle oluyor. Bunları da kurultayda konuşmamız lazım. İşçi arkadaşlara da bunları iyice anlatmamız lazım 9 Aralık'ta...

Dine, gericiliğe ve simgelerine karşı tutumumuz üzerine

30 Kasım tarihli *Hürriyet* gazetesinde çıkan bir fotoğrafla kısacık haberi (“*Kızıl Bayrak* satan türbanlı kız”), komünizm ve türban konusunu gündeme çekmiş ve gazetemizle birlikte Marksizmi, kimi ideolojik kimi magazin içerikli saldırıların hedefi haline getirmiş oldu. Hedef haline getirilen, küfür ve hakaretle karışık bir saldırı eşliğinde, hem bir kafa karışıklığının ifadesi olan, hem de -ve esasta- kafa karışıklığı yaratma aracı yapılmaya çalışılan bu yayınlar nedeniyle, din konusuna yaklaşımımızı bir kez daha açıklama ve ilan etme ihtiyacı doğmuş bulunuyor.

Bilir-bilmez/dost-düşman, önüne gelenin tekrarladığı, Marks’ın ünlü “din halkın afyonudur” sözü, Marks’tan bu yana marksistlerin din konusuna yaklaşımının özeti olagelmıştır.

Ancak bu özet, bu gelişme vesilesiyle yine öylesine lastik gibi sağa-sola esnetilmeye çalışıldı ki, daha geniş bir açılımını vermek elzem oldu. Bu aynı zamanda, kafaları ciddi ciddi karıştırmış görünen, “türbanlı komünist olur mu?” sorusuna da açık bir yanıt olmalıdır.

Marksizm’in temelini oluşturan diyalektik materyalizm, dünyayı ve olguları bilimle anlama ve açıklama yöntemidir. Ancak Marksizm’in ve marksistlerin bu anlama ve açıklama ile yetinmediği, daha da önemli olmak üzere, aslolarak dünyayı değiştirmek için bilimsel sosyalizm temelinde devrimci sınıf mücadelesi yürüttüğü de biliniyor.

Değiştirmeye çalıştığımız dünya, sınıfsal sömürü ve soygun üzerine kurulu kapitalist sistemin dünyasıdır. Değiştirecek olansa, bu azgın sömürünün muhatabı konumundaki işçi sınıfı ve emekçi kitlelerdir. Ama işçi sınıfı ve emekçi kitleler, bu sömürü imkanlarını kaybetmemek için her yolu deneyen egemen sınıf tarafından, binbir yol ve yöntemle, binbir araçla sersemletilmeye, düzene bağlanmaya, mücadeleden alıkonulmaya çalışılır. Bu araçlardan biri de dindir.

Dinciler ve din adamları, işçi ve emekçileri, tümüyle kapitalizmin -kesinlikle ilahi bir gücün değil- mahkum ettiği yoksulluk ve sefaletle, sabır ve tevekkülle katlanmaya çağırır, bu tevekkülün ödülü olarak öteki dünyadaki bir cenneti işaret eder. Biz marksistlerse, yaşadıkları cehennemden ilahi hiçbir yönü olmadığını onlara göstermeye çalışır, hayal ettikleri cennete benzer bir dünya kurmalarının mümkün olduğunu gösteririz. Güncel bir örnek gerekirse; resmi rakamlara göre 13 milyon emekçiyi sefalet ücretine mahkum edecek kararı imzalayan Asgari Ücret Tespit Komisyonu’ndaki 15 sefil yaratık, ne tanrıdır ne de vekili. Onlar sadece kapitalistlerin ücretli uşaklığını veya vekillliğini yapan basit birer alettir. Dolayısıyla, kaleme aldıkları işçi ve emekçinin alınyazısı olmadığına göre, değiştirilmesi de kuvvetle muhtemeldir, değiştirilmek zorundadır. Değiştirme gücü ise sadece ve sadece bu sefaletle mahkum edilen milyonlarca işçi ve emekçinin elindedir.

Biz işçi ve emekçilere yaşadıklarının kader olmadığını, değiştirmenin mümkün olduğunu ve mutlaka değiştirilmesi gerektiğini gösteriyoruz. Din ise tam tersine onları bunun kader olduğuna,

Yanlış anlamaya meydan kalmaması için altının önemle çizilmesi gerekiyor; “din ve vicdan özgürlüğü” savunumuz sadece devlet karşısında bireyin savunulmasıdır. Asla dinin savunulması değil. Bu, hem sermaye devletin konuyu sınıf ve kitlelere karşı kullanmasını engelleme amacı taşır, hem de yarının devrimci işçi sınıfı iktidarının sivri, sert, aceleci, anarşizan uygulamalarının önünü keser. Kitleler bu afyondan ancak bilgiyle, bilinçle ve asıl olarak da devrimci mücadele pratiği ile kurtulabilecektir. Bugün sermaye köleliğine karşı mücadeleye katılarak ve yarın, devrimci işçi sınıfı iktidarı koşullarında, yeni bir toplumun inşasının her alanında aktif, inisiyatifli ve örgütlü görev ve sorumluluklar üstlenerek...

dolayısıyla boyun eğmeleri ve sabretmeleri gerektiğine iknaya, bir başka ifadeyle, onları kapitalizme ve sömürüye karşı mücadeleden alıkoymaya çalışarak burjuvaziye engin bir hizmet sunuyor.

Bilinçli bir işçinin -bir marksistin- dine karşı ve düşman olması için bu kadarı yeterlidir, ayrıca bir sebep aramak gerekmiyor. Düşmanımın dostu düşmanımdır, hizmetkarı daha fazla düşmanımdır. Bu sefil düzeni değiştireceğiz, bu değiştirme mücadelesi esnasında sistem yolumuza her neyi veya kimi çıkarırsa onunla mücadele içinde, onu yenip geçerek yapacağız bunu.

Ancak bunu yaparken burjuvazinin oyunlarına da gelmeyeceğiz. Türkiye’de düzenin son yıllarda çokça oynadığı oyunların başında, işçi ve emekçi kitleleri bir ulusal bir de dinsel ve mezhepsel temelde bölmek, birbirine karşı çıkarmak geliyor. Ulusalın yeri bu yazı değil. Dinsel temelde olan bölme parçalama, her iki kanadının başını da devletlilerin tuttuğu, dinci-laik, alevi-sünni ayrımıdır. Bizler, işçilerin böyle ‘sahte’ ayrımlarla bölünüp, birbirinin karşısına dikilmesine, dolayısıyla sınıf ideolojisinin bozulmasına, mücadelesinin zayıflatılmasına göz yummak niyetinde değiliz. Üzerinde, ‘işçilerin birliği...’ yazılı sosyalizm bayrağını dalgalandırmaya devam ediyoruz, edeceğiz.

Bu birlik çağrısı ve mücadelesi, son süreçte *Hürriyet*’te yayınlanan “*Kızıl Bayrak satan türbanlı kız*” fotoğrafında da görüldüğü gibi, sınıfın, sistemin dini propagandasının etkisinde kalan kesimlerini de etkilediği görülmektedir. Kimi düzen kalemlerinin asıl korkusu, o artık sonunun geldiğini propaganda ettikleri (ama sadece propaganda ettikleri, kendilerinin ise bir nebze dahi inanmadığı) komünizm ideolojisinin sınıfın en geri kesimlerine dahi nüfuz etmeye başladığını görmeleriyle ilgilidir. Bu, bugün dinin etkisi altında olduğunu siyasal islamın simgesiyle gösteren kimi işçilerin, sınıf mücadelesi içinde geliştikçe, sosyalizmi öğrendikçe bu etkiden -dolayısıyla, düzenin denetiminden- çıkacakları korkusudur.

Türbanı kullanma, dine karşı olduğunu gizleme yönlü kara çalmalara, yine, kendilerinin de inanmadığı açıktır.

Marksistler oldukça geride kalmış bir süreçte,

Batıdaki burjuva devrimleri döneminde, devrimci burjuvazinin din ve kilise karşıtı mücadelesi ile, kendi mücadeleleri arasındaki ayrımı net biçimde ortaya koymuşlardı. Ayrıca, din karşısında oportünist bir tutumla kıvıran küçük-burjuva demokratlarıyla olan ayrımlarını da... Bu ayrımlar aynen bugün de geçerlidir. Ama bugün ve Türkiye burjuvazisi sözkonusu olduğunda, sorunun, artık dine karşıtlıkla hiçbir ilgisinin bulunmadığı ortadadır. Bu ülkede, kitleleri bölme dışında bir amacı ve anlamı bulunmayan laik-dinci çatışmasında laik kesimin başını, politika cephesinde CHP tutuyor. Bu aynı CHP, savunduğu laikliğin dinsizlikle karıştırılmasına şiddetle karşı çıkıyor. Çok haklıdır, CHP’nin dine karşı bir tutumu olmadığı gibi, onu bir afyon olarak kullanmada en usta düzen partilerinin başında gelmektedir. Sermaye düzeninin laikliği, artık, sadece bir sahtekarlıktan ibarettir.

Bu çerçevede, Türkiye’nin en tutarlı laikleri -laisizmin yaratıcısı burjuva aydınlardan daha az ateist olmayan- marksistlerdir.

Bizler dinin devletten tümüyle ayrılmasını istiyoruz. Devletin dine, kişisel vicdan ve inanç özgürlüğü bağlamında yaklaşmasını, mezheplerin, tarikatların, camilerin, tekkelerin örgütlenmesinden elini çekmesini, dini eğitimi kaldırmasını istiyoruz. Hele, mezheplerden birini -Sünniliği- tutup, Aleviliği aşağılamasına ve Alevi emekçileri iki kat ezmesine karşıyız. Laiklik adı altında kılık-kıyafet gibi tümüyle bireysel özgürlük alanındaki işlere karışmamasını istiyoruz. Türban meselesinin, hem laik hem de dinci kesim tarafından sahtekarca, ikiyüzlü ve rezil biçimde kullanıldığını ilan ediyoruz.

Bu açık ilana rağmen türbanı kullanma suçlamasına verilecek tek yanıtlımız, devletin karışmasına ne kadar karşıysak, türban takılmasına da o kadar karşı olduğumuz, hiç de hoşgörülle karşılamadığımız, ancak, bir kişinin başından türbanı çekip almanın onu beynindeki türbandan da soyamayacağını bildiğimiz, bu nedenle, işi, bireyin gelişim ve bilinçlenme sürecine bıraktığımızdır.

Tıpkı, işçi ve emekçi kitleler açısından olduğu gibi, bireyler açısından da sorun, bir aydınlanma ve bilinçlenme, bunu da özellikle sermaye köleliğine karşı mücadele pratiği içinde edinme sorunudur. Biz soruna böyle bakarız, dinsel önyargıların etkisi altındaki işçi ve emekçilere bu doğrultuda yardımcı ve destek oluruz.

Yanlış anlamaya meydan kalmaması için altının önemle çizilmesi gerekiyor; “din ve vicdan özgürlüğü” savunumuz sadece devlet karşısında bireyin savunulmasıdır. Asla dinin savunulması değil. Bu, hem sermaye devletin konuyu sınıf ve kitlelere karşı kullanmasını engelleme amacı taşır, hem de yarının devrimci işçi sınıfı iktidarının sivri, sert, aceleci, anarşizan uygulamalarının önünü keser. Kitleler bu afyondan ancak bilgiyle, bilinçle ve asıl olarak da devrimci mücadele pratiği ile kurtulabilecektir. Bugün sermaye köleliğine karşı mücadeleye katılarak ve yarın, devrimci işçi sınıfı iktidarı koşullarında, yeni bir toplumun inşasının her alanında aktif, inisiyatifli ve örgütlü görev ve sorumluluklar üstlenerek... Bugün işçi sınıfının komünist işçi partisi ve yarın devrimci sınıf iktidarı, bu amaçla ve bu doğrultuda aydınlatma, bilinçlendirme ve devrimci sınıf mücadelesi pratiği içinde eğitme ve dönüştürme çabasına öncelik verir.

İşçi sınıfı, sermaye düzenini yıkma-kendi sosyalist düzenini kurma mücadelesi içinde -ve bu mücadele okulunda- bilinçlenecektir. Dolayısıyla, dine karşı mücadelemiz, burjuva aydınlanmacılarınıninki gibi soyut ve genel değil, salt ideolojik çerçevede hiç değil, sınıf mücadelesi pratiğine bağlı, ona tabi ve onun somut ihtiyaçları çerçevesindedir.

Bütün bunlardan, marksist bir partinin, örgüt içinde dinciliğe ve dini faaliyetlere “özgürlük” tanımayacağı çıkar. Tıpkı, başka burjuva ideolojik ve politik akımlara da özgürlük tanınmadığı, tanınamayacağı gibi. Tıpkı, herhangi bir düzen partisinin içinde marksist bir klik kurup, komünizm propagandası yapılamayacağı gibi, marksist bir parti içinde de, din dahil, herhangi bir burjuva ideolojisi barınamaz, barındırılmaz.

Bunlar bu derece açıkken, tarih de orta yerde duruyorken, burjuva ideologların ve onların papağanlığını yapanların uydurduğu, “Stalin’in papazları kestiği” hikayeleri, tıpkı, dincilerin “M. Kemal’in hocaları kestiği” hikayeleri kadar absürttür. Kendi korkularını anlatmaktan ziyade, kitleleri korkutmaya yöneliktir. Bu ikinciler, AKP örneğinde de görüldüğü gibi, gidegide, düzenin en ateşli kemalistleri haline gelmiştir. Bu, elbette birincilerin de zamanla en hızlı marksistler haline geleceğini göstermiyor. Bu tümüyle ihtimal dışıdır, örnek sadece tutundukları dalın çürüklüğünü ifade etmek içindir.

Diğer yandan, tümüyle somut bir gerçeklik olarak, yakın tarihimizin arşivinde ve elbette belleklerimizde, sistemin dinci gericiliği nasıl hunhar bir katliamcılığa dönüştürdüğünün örnekleri de tüm canlılığıyla durmaktadır. Sivas’ı, Maraş’ı, Çorum’u kana ve ateşe boğanlar; Hizbullah’ı örgütleyip, silahlandırıp ortalığa salanlar, komünistlerin din karşıtlığını “dinci katliamı” şekline döndürüp diline dolayamaz. Katliam nedir, katil kimdir, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler gayet iyi öğrenmiş bulunuyor.

Türkiye özgülünde, dine karşı mücadele açısından unutulmaması ve unutturulmaması gereken bir başka önemli konu da, dinin en etkin kullanımının, emperyalizmle ilişki ve dayanışma içinde, ordu eliyle gerçekleştirilmiş olmasıdır. Amerikan emperyalizminin “yeşil kuşak projesi” ve onun içe uyarlanmış biçimi olarak “Türk-İslam sentezi”, 12 Eylül faşist generallerinin, onların liderliğindeki düzen ordusunun politika ve uygulamaları oldular. Generaller yalnızca bununla değil, fakat aynı zamanda faşist cunta rejimiyle bekçiliğini yaptıkları ekonomik ve sosyal yıkım programlarıyla da, yani emekçileri fiziki ve moral yıkıma sürükleyerek ve öte yandan emekçinin özgüven kazanmasının ve hurafelerin etkisinden kurtulabilmesinin en temel yolu olan mücadele olanaklarını en aza indirirerek de, dinsel gericilik için son derece elverişli bir toplumsal-kültürel ortam yarattılar. 1960’lı ve 70’li yıllarda devrimci işçi-emekçi hareketinin temiz havasını soluyan Türkiye’nin ‘90’lı yıllardan itibaren yine Amerikan emperyalizminin bir yeni projesi olan “ılımlı islam”a hazır hale getirilmesi işte böyle gerçekleşti. İlerici-devrimci hareket ezildi, kitleler ağır bir yoksulluk eşliğinde çaresizlik koşullarına mahkum edildi ve böylece dinsel gericiliğin toplumu kuşatmasının tüm koşulları yaratıldı. Şimdi de, emekçileri bölmeye ve yedeklemeye dayalı tüm sahte laik-şariatçı kutuplaşmasına rağmen, gerçekte bu yeni amerikancı proje, “ılımlı islam projesi”, amerikancı generallerin denetimi ve gözetimi altında AKP eliyle uygulanmaktadır. Başta ordu olmak üzere tüm düzen bu “ılımlı islam”ı, onun taşıyıcı olarak AKP’yi, şimdilerde Kürt halkı üzerinde yitirilen denetimi yeniden kurmanın da en önemli olanağı olarak görebilmektedir.

Dolayısıyla, laikliğin en sahtekar ve en iki yüzü savunucuları, bizzat emperyalizmin tetikçisi ve sermaye düzenin bekçisi ordu kurmaylarıdır.

Bu alçakça tutum, kitlelerin laiklik savunusu adı altında düzen saflarına çağrıldığı her gelişmede karşılarına çıkarılacak, herkes kendi bayrağı altına ve elbette işçi sınıfı da sosyalizmin kızıl bayrağı altına çağrılacaktır.

Bu çağrımız, burjuvaların ve uşaklarının korktukları başlarına gelene, yani işçi sınıfı bu soygun ve sömürü düzenini yıkana dek sürecektir.

Ertuğrul Özkök’ün nefreti, nefretin Ertuğrul Özkök’ü...

Ayşe Aydın

Hürriyet’te yayımlanan ‘türbanlı komünist’ haber ve fotoğrafının ardından başka bazı düzen kalemliyle birlikte, yine *Hürriyet*’ten Ertuğrul Özkök haberi fırsat bilip korkusunu ve ‘nefretini’ ortaya döktü.

Konumuz din olduğuna göre yaradılış felsefesine girmekte bir mahzur yok. Bu felsefeye göre

diyebiliriz ki, Özkök’ün nefreti burjuvaziyi yaratma gücüne sahip değilse de, burjuvazinin nefreti Özkök ve benzerlerini yaratmıştır. Ertuğrul Özkök’e bakın, burjuvazinin proletaryaya nefretini okuyun, ne bir eksik, ne fazla!

Özkök’ün, ‘Türban nefreti, nefret türbanı’ başlığı kullandığı yazısı, 4 Aralık tarihli *Hürriyet*’te yayımlandı. Yazı başlığından da

anlaşılabileceği gibi, Özkök, nefreti ele alıyor, güya ezilenlerin nefretini. Ancak ortaya dökülen, ezilenlere duyulan nefrettir. Bu nefrettir ki Özkök’ü bir *Kızıl Bayrak* taraftarı işçiyi, yeterince bilinçli olmadığı için (türban taktığı) aşağılamaya, yine, ‘yeteri kadar bilinçli olmadığı için’ devrimin mollaları tarafından ezilen İranlı komünistler örneğiyle, akli sıra Türkiyeli komünistlere akıl verme ahmaklığına

düşürüyor.

Oysa konu, Türkiye’de komünistlerin dinci siyaset ve veya örgütleriyle ittifakı değil, dincilerin etkilediği bir işçiyi devrimci sınıf mücadelesine ve sosyalizme kazanma çabasıdır. Bizim bu çaba dışında dinle ve dincilikle tek ilişkimiz, ona karşı mücadele olmuştur ve böyle olmaya da devam edecektir. Dolayısıyla, Özkök’ün bizim adımıza ‘kaygı’ duymasına, ‘Ah! Şu bizim mollalar da şu bizim komünistleri doğrasa da biz de kurtulsak’ duasına çıkmasına gerek yok.

Bu olayda Özkök’ü, komünizm ve siyasal islam gibi iki ‘radikal’ simgenin aynı kişide görünmesinden ‘*daha da fazla rahatsız eden*’, ‘*Kızın yüzündeki nefret ifadesi...*’ imiş. Ama siz, rahatsızlık sözcüğünü korkuyla değiştirin, burjuvazinin ve ideologlarının asıl derdini anlayacaksınız.

Gerçi Özkök, bu kadim korkuyu gizlemek için başkalarını korkutmaya çalışmayı tercih etmiş, fakat bu çaba bile yeterli değil. Onun çabası olsa olsa mezarlıktan geçerken ısıklık çalmaya benziyor.

Türbanlı sayısının dörde katlandığı sonucunu çıkaran *Milliyet*’in anketi örneğini vererek ve ‘nefret’ konusunu türbana yamayıp yeniden yeniden kullanarak, kimleri ve nasıl korkutabileceği biraz muamma tabii. Burjuvazi neden, kimden ve hangi nedenlerle korkması gerektiğini bilecek kadar ‘bilinçli’ bir sınıf. Ve, AKP hükümetinin de kanıtladığı gibi, türbanı ve türbancıları nasıl kullanacağını bilecek kadar da deneyimli. Geriye, her fırsatta burjuvazinin kuşruğuna eklemlenmeye çalışılan laik/demokrat kesimler kalıyor. Bir de, ‘*yoksul tabanınızı komünizme kaptrıyorsunuz ha, sakın anayasa değişikliğine türban serbestisini eklemeyin*’le uyardığı AKP. Sanki, türban yasak olduğu sürece, dindar yoksulların kadınları sadece türban mücadelesiyle ilgilenecek, ekmek davasını ve sosyal sorunları sonsuza kadar unutacaklardır.

Ey korku, sen nelere kadirsin!..

Düzenin en uyanık kalemşörlerini bile ahmaklaştırmak ancak senin harcın olabilir.

Özkök’ün de gayet iyi bileceği gibi, işçi sınıfı mücadelesini başlatan marksistler değildir. Kapitalizme karşı mücadelenin anası kapitalist sömürünün kendisidir. Marksistler zaten başlamış olan bu mücadelenin nasıl sonuca ulaştırılabileceğini bulmuş, göstermiş ve uygulamıştır sadece.

Türkiye’de de kapitalist sömürü ve soygun düzeni devam ettiği sürece, bundan kurtulma düşüncesi, umudu ve mücadelesi de devam edecektir. Üstelik, Özkök’e ‘*gençlik yıllarından beri çok tanıdık*’ olmayan biçimleriyle. O’nun gençliğinde Türkiye’de gördüğü komünizmin gençliği bile değil, çocukluğuydu. O’nu bu derece korkutmaya aslında komünizm olmayan bir komünizm bile yeterli olduysa, şimdi, gençliğini çoktan geride bıraktığı bir evrede, yetişkin, bilinçli ve örgütlü komünizm karşısında paniğe kapılması normaldir.

İşçi partisinin din

Milletvekili Surkov'un Sinod bütçesi üzerine yapılan tartışmalar sırasında Duma'daki konuşması ve bu konuşma taslağını ele aldığımız zaman (her ikisi de bu sayıda yayınlanmıştır) Duma grubumuzun içerisinde ortaya çıkan tartışma şu özel anda çok büyük bir önem ve ivediliği olan bir sorun yaratmıştır. Bugün “toplumun” geniş çevrelerinde dine ilişkin her şeye karşı bir ilgi gösterildiğinden kuşku yok, bu ilgi işçi sınıfı hareketine yakın duran aydınlar arasında olduğu kadar, bazı işçi çevrelerine de sızmaktadır. Sosyal-demokratların din karşısındaki tutumlarını kamuoyuna açıklaması onların kesin görevidir.

Sosyal-demokrasi, tüm dünya görüşünü bilimsel sosyalizm, yani marksizm temeline dayandırır. Marksizmin felsefi temeli, Marx ve Engels tarafından da birçok kez açıklandığı gibi, Fransa'daki 18. yüzyıl materyalizminin ve Almanya'da (19. yüzyılın ilk yarısı) Feuerbach'ın tarihsel geleneklerini tümüyle devralmış olan diyalektik materyalizmdir -bu tümüyle tanrıtanımaz ve tüm dine kesenkes düşman olan bir materyalizmdir. Marx'ın elyazmalarını okuduğu Engels'in *Anti-Dühring*'inin tümünün, tutarlı bir materyalist olmayışından ötürü ve dine ve dinsel felsefeye açık kapı bıraktığı için materyalist ve tanrıtanımaz Dühring'in bir suçlaması olduğunu anımsayalım. Engels'in Ludwig Feuerbach üzerine denemesinde, Feuerbach'ın dini yıkmak için değil de, onu yenilemek, yeni, “yüceltilmiş” bir din bulmak vb. için dine karşı mücadelesinden ötürü onu suçlamasını anımsayalım. Din, halkın afyonudur - Marx'ın bu özdeyişi din konusundaki tüm marksist görüşün temel taşıdır. Marksizm her zaman bütün modern dinlere ve kiliselere ve her dinsel örgüte, sömürüyü savunmaya ve işçi sınıfını sarhoş etmeye yarayan burjuva gericiliğinin aracı olarak bakmıştır.

Aynı zamanda Engels, sık sık, sosyal-demokratlardan “daha solda” ya da “daha devrimci” olmayı isteyen kimselerin, işçi partisinin, programına, dine savaş açma anlamında tanrıtanımazlığın açıkça belirtilmesini sokma çabalarını yermiştir, 1874'te Londra'da sürgünde yaşayan blankici mülteci komünçülerin ünlü bildirilerini yorumlarken Engels, onların dine karşı gürültülü savaş ilanını bir aptallık olarak niteledi, ve böyle bir savaş ilanının dine olan ilgiyi canlandırmanın ve onun gerçekten ölüp gitmesini önlemenin en iyi yolu olduğunu söyledi. Engels, blankicileri, ancak, proletaryanın en geniş tabakalarını bilinçli ve devrimci toplumsal pratiğe kapsamlı bir biçimde çekerek, çalışan yığınların sınıf mücadelesinin ezilen yığınları dinin boyunduruğundan gerçekten kurtarabileceğini anlama yeteneğinden yoksun oldukları için suçlarken, dine karşı savaş açmanın işçi partisinin siyasal görevi olduğunu ileri sürmenin anarşistçe bir lafebeliği olduğunu söylemişti. Ve 1877'de de *Anti-Dühring*'inde, idealizme ve dine verdiği pek küçük ödünlerinden ötürü filozof Dühring'e acımasızca saldırırken Engels, dinin sosyalist toplumda yasaklanması gerektiği konusundaki Dühring'in sahte-devrimci düşüncesini daha az bir kararlılıkla suçlamıyordu. Engels, dine böylesine bir savaş ilanının, “Bismarck'tan çok bismarckçı” olmak, yani Bismarck'ın din adamlarına karşı açtığı aptalca

mücadeleyi (ünlü “Kültür İçin Mücadele”, *Kulturkampf*, yani Bismarck'ın 1870'lerde, katolikliğe polis baskıları aracılığıyla, Alman katolik partisine, “Merkez” partisine karşı mücadele) yinelemek demek olduğunu söylüyor. Bu mücadele ile Bismarck, yalnızca katoliklerin militan papaz yandaşlığını *canlandırmış* ve yalnızca gerçek kültüre zarar vermiştir, çünkü siyasal bölünmelerden çok, dinsel bölünmelerin öne geçmesini sağlamış, ve işçi sınıfının bazı kesimlerinin ve öteki demokratik unsurların dikkatini sınıfın ivedi görevlerinden, devrimci mücadeleden uzaklaştırarak, en gereksiz ve sahte burjuva papaz yandaşlığına karşı çekmiştir. Aşırı devrimci geçinen Dühring'i, Bismarck aptallığını bir başka biçimini yinelemek isteğiyle suçlayan Engels, işçi partisinin, dinin giderek yok olmasına yol açacak proletaryayı örgütleme ve eğitim görevini sabırla yürütecek yeteneğe sahip olması ve kendini din konusunda siyasal bir savaş teorisine atmaması gerektiğini vurguluyordu. Bu görüş, örneğin cizvitlerin özgürlüğünü, onların Almanya'ya kabul edilmesini ve herhangi bir dine karşı polis yöntemleriyle savaşmanın tümüyle bırakılmasını savunan Alman sosyal-demokrasisinin esaslarından biri olmuştur. “Din kişisel bir sorundur”; Erfurt programındaki (1891) bu ünlü madde, sosyal-demokrasinin bu siyasal taktiklerini özetlemekteydi.

Bu taktikler, şimdi bir alışkanlık haline gelmiştir; bunlar marksizmin ters yönde, oportünizm yönünde yeni bir çarpıtılmasının doğmasına yol açmışlardır. Erfurt Programı'ndaki bu madde, biz sosyal-demokratların, partimizin, dini kişisel bir sorun olarak *değerlendirdiği*, dinin, sosyal-demokratlar olarak bizim için, bir parti olarak bizim için, kişisel

bir sorun olduğu anlamında yorumlanmaya başlanmıştır. Bu oportünist görüşlerle doğrudan çatışmaya girmeden Engels, doksanlarda, buna bir polemik biçimiyle değil de, olumlu bir biçimde kararlı olarak karşı durmanın gerektiği kanısına vardı. Şöyle ki: Engels, sosyal-demokratların dini, kendileriyle ilişkili olarak değil, marksizmle ilişkili olarak değil ve işçi partisiyle ilişkili olarak değil de, *devletle ilişkili olarak*, kişisel bir sorun olarak gördükleri yolunda, kasten vurguladığı bir açıklama biçiminde bunu yaptı.*

Marx ve Engels'in din sorunundaki söylediklerinin görünüşteki tarihi böyledir. Marksizme karşı savruk bir tutum takınan kimseler için, düşünmeyen ve düşünmeyecek olanlar için bu tarih, marksist çelişki ve yalpalamaların anlamsız bir çilesi, “tutarlı” tanrıtanımazlık ve dine verilen “sus paylarının” bir çorbası, tanrıya karşı dev-v-v-rimci bir savaşla dindar işçilere “hoş görünmek” gibi korkakça bir istek arasında “ilkesiz” yalpalamalar, onları korkutup kaçırma korkusu vb., vb.'dir. Anarşist lafebeliğinin yazını, marksizme bu türden bir sürü saldırı içermektedir.

Ama, marksizmle biraz olsun ciddi olarak ilgilenme, onun felsefi ilkeleri ve uluslararası sosyal-demokrasinin deneyimi üzerinde kafa yorma yeteneğinde olan herhangi bir kimse, dine ilişkin marksist taktiklerin baştanbaşa tutarlı olduğunu, ve Marx ve Engels tarafından çok dikkatli bir biçimde düşünülüp ortaya konduğunu; amatörlerin ya da bilisizlerin yalpalama diye gördükleri şeyin, diyalektik materyalizmden doğrudan ve kaçınılmaz olarak çıkarılan bir vargıdan başka bir şey olmadığını göreceklerdir. Marksizmin dinle ilgili olarak, bu görünürdeki “ılımlılığının” varsayılan

TKİP Programı'ndan...

“ **Din:** Dini her yurttaşın özel sorunu kabul eden TKİP, dinsel önyargılara karşı mücadeleyi geniş kitlelerin devrimci kültürel dönüşümü ve özgürleşmesinin zorunlu bir gereği olarak ele alır. Bu mücadelede büyük bir kararlılık, fakat aynı zamanda sabır ve dikkat gösterir. Baskı ve sömürüye dayalı eski düzenin kalıntılarının tasfiyesi ile kitleler arasında kök salmış dinsel önyargıların kökünün kazınması arasındaki kopmaz bağı görerek ve gözeterek hareket eder.”

(TKİP Programı, Türkiye Devrimi, Toplumsal Sorunlar, s. 41)

“- Toplumsal hayatın her alanında kadın-erkek eşitliği.

“- İnanç ve vicdan özgürlüğü.

“- Din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması. Diyanet'in dağıtılması. Devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son. Gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması. Mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son.

“- Bilim, sanat ve kültür üzerindeki her türlü gerici baskı, sansür ve kısıtlamaya son...”

(TKİP Programı, Acil Demokratik ve Sosyal İstemler, s. 48)

CMYK

karşısında tutumu

V. İ. Lenin

“taktiksel” endişelerden, hiç kimseyi “korkutup kaçırmamak” isteğinden vb. doğduğunu sanmak, son derece büyük bir yanılgı olurdu. Tersine bu sorunda da, marksizmin siyasal çizgisi, onun felsefi ilkeleriyle kopmaz bir bağ içerisinde.

Marksizm materyalizmdir. Böyle olduğuna göre, 18. yüzyıl Ansiklopedicilerinin materyalizmi ya da Feuerbach’ın materyalizmi kadar dinin amansız düşmanıdır. Bundan hiç kuşku yok. Ama Marx ve Engels’in diyalektik materyalizmi, materyalist felsefeyi tarih alanına, toplumsal bilimler alanına uyguladığı için, Ansiklopedicilerden ve Feuerbach’tan daha ileri gider. Din ile mücadele etmemiz gerek - bu *bütün* materyalizmin ve bu yüzden de marksizmin ABC’sidir. Ama marksizm, ABC’de durup kalmış bir materyalizm değildir. Marksizm daha da ileri gider. Şöyle der: Dine karşı *nasıl* mücadele edeceğimizi *bilmek* zorundayız ve bunu yapmak için ise, yığınlar arasında inanın ve dinin kaynağını *materyalist bir yolda* açıklamak zorundayız. Din ile mücadele soyut ideolojik öğütlerle sınırlandırılmaz ve bu mücadele böylesine öğütlere indirgenmemelidir. Dinin toplumsal köklerini ayıklamayı amaçlayan sınıf hareketinin somut pratiği ile bağlanmalıdır. Niçin din kasaba proletaryasının geri kesimlerinde, yarı-proletaryanın geniş kesimlerinde ve köylü yığınları arasında tutunmaktadır? Halkın bilisizliği yüzünden diye yanıtlar burjuva ilericisi, radikal ya da burjuva materyalisti. Öyleyse: “Kahrolsun din, yaşasın tanrıtanımazlık; tanrıtanımaz görüşleri yaygınlaştırma başlıca görevimizdir!” Marksist, bunun doğru olmadığını, bunun yüzeysel bir görüş, dar burjuva ilerlemecilerinin görüşü olduğunu söyler. Bu, dinin köklerini yeterince derinlemesine açıklamaz; bunları materyalist bir yolda değil de, idealist bir yolda açıklar. Modern kapitalist ülkelerde bu kökler, esas olarak *toplumsaldır*. Dinin en derin kökleri bugün, çalışan yığınların toplumsal olarak ayaklar altına alınmış durumunda ve onların, her gün ve her saat sıradan çalışan insanlara, savaşlar, depremler vb. gibi olağanüstü olayların verdiğinden bin kez daha şiddetli olarak, acıların en korkuncunu, işkencelerin en vahşisini veren kapitalizmin kör güçlerinin karşısında, görünüşteki tam çaresizliklerindedir. “Korku tanrıları yarattı.” Sermayenin kör gücünden -kör, çünkü halk yığınları tarafından önceden görülemez- proleterin ve küçük mülk sahibinin yaşamlarının her adımında “ani”, “beklenmedik”, “raslansal”, yıkım, yokolma, yoksulluk, fuhuş, açlıktan ölüm getirme tehdidinde bulunan ve getiren bir güçten korku- işte modern dinin, eğer bir anaokulu materyalisti olarak kalmak istemiyorsa materyalistin, her şeyden önce, aklından çıkarmaması gereken böylesine bir *kökü* vardır. Hiç bir eğitsel kitap, kapitalist zor çalışma koşullarıyla ezilen ve kapitalizmin kör yıkıcı kuvvetlerinin insafına terkedilmiş yığınların zihninden, bu yığınların kendileri, birleşmiş, örgütlü, planlı ve bilinçli bir yoldan dinin bu *köküne* karşı savaşmayı, her türlü biçimleri içerisinde *sermayenin düzenine* karşı savaşmayı öğrenmedikçe söküp çıkaramaz.

Bu, dine karşı eğitsel kitapların zararlı ya da gereksiz olduğu mu demektir? Hayır, böyle bir şey diyen yok. Bu demektir ki, sosyal-demokrasinin tanrıtanımaz propaganda, onun temel görevine,

sömürülen yığınların sömürenlere karşı sınıf mücadelelerinin gelişmesine bağlı kılınmalıdır.

Diyalektik materyalizmin ilkeleri üzerine, yani Marx ve Engels’in felsefesi üzerine eğilmemiş bir kimse tarafından bu önerme anlaşılmayabilir (ya da en azından hemen anlaşılmaz). Nasıl olur! - diyecektir. İdeolojik propaganda, belirli düşüncelerin öğütlenmesi, binlerce yıldan beri varolagelen kültür ve ilerlemenin bu düşmanına (yani dine) karşı verilen mücadele, sınıf mücadelesine, yani ekonomik ve siyasal alanda belli pratik amaçlar uğruna verilen mücadeleye mi bağlı kılınacaktır?

Bu, marksist diyalektiğin tümünden yanlış anlaşılmasını tanımlayan, marksizme karşı ileri sürülen yaygın itirazlardan biridir. Bu itirazcıları şaşkınlığa düşüren bu çelişki, gerçek yaşamın gerçek bir çelişkisidir, yani diyalektik bir çelişkidir ve lafta kalan ya da uydurma bir çelişki değildir. Tanrıtanımazlığın teorik propagandası yani proletaryanın bazı kesimleri arasındaki dinsel inanların yıkılması, ve bu kesimlerin sınıf mücadelesinin başarısı, ilerlemesi ve koşulları arasına kesin bir çizgi çekmek, diyalektik düşünmemek, değişebilir ve göreceli bir sınırı, mutlak bir sınıra dönüştürmek demektir; gerçek yaşama ayrılmaz bir biçimde bağlanmış olan bir şeyi zorla koparmak demektir. Bir örnek alalım. Belli bir bölgede ve belli bir sanayi dalındaki proletarya, tutaım ki, oldukça sınıf bilincine ulaşmış sosyal-demokrat ve kuşkusuz tanrıtanımaz ileri bir kesimle, kırıklıkla ve köylülükle bağlarını daha sürdürmekte olan, tanrıya inanan, kiliseye giden, ya da hatta - diyelim bir hristiyan işçi sendikasını örgütleyen-yerel papazın doğrudan etkisi altında olan geri işçiler olarak ikiye bölünmüş olsunlar. Ayrıca, tutaım ki, bu yöredeki ekonomik mücadele bir greve yolaçtı. Grev hareketinin başarısını her şeyin üstünde tutmak, bu mücadelede işçilerin tanrıtanımazlar ve hristiyanlar olarak bölünmelerine şiddetle karşı koymak, böylesine bölünmelere karşı şiddetle direnmek bir marksistin görevidir. Böyle durumlarda, tanrıtanımaz propaganda gereksiz ve

zararlı olabilir -geri kesimleri ürkütme, seçimlerde bir sandalye yitirme vb. yolunda darkafalıca bir korku açısından değil de, modern kapitalist toplum koşulları altında, hristiyan işçileri sosyal-demokrasiye ve tanrıtanımazlığa açık tanrıtanımazlık propagandasından yüz kere daha iyi dönüştürecek olan sınıf mücadelesinin gerçek ilerlemesi açısından. Böyle bir anda ve böyle durumlarda tanrıtanımazlığı öğütlemek, yalnızca işçilerin grev hareketine katılıp katılmamaları yönünden bölünmeleri yerine, tanrıya inanıp inanmamalarına göre bölünmelerini isteyen papazın ve papazların *ellerine koz vermek* olacaktır. Ne pahasına olursa olsun, tanrıya karşı savaş ilanını öğütleyen bir anarşist, aslında papazlara ve burjuvaziye yardım ediyor olacaktır (zaten anarşistler pratikte hep burjuvaziye yardım ederler). Bir marksist, materyalist, yani bir din düşmanı olmak zorundadır, ama bir diyalektik materyalist, yani dine karşı mücadeleyi, soyut bir yolda değil, yabancı salt teorik, hiç bir zaman değişmeyen, bir öğüt temeli üzerinde değil de, somut bir yolda, *pratikte* sürdürülen ve her şeyden daha çok ve daha iyi, yığınları eğitebilen sınıf mücadelesi temeli üzerinde dinle mücadele eden bir kimse olmak

zorundadır. Bir marksist, somut durumu bir tüm olarak görebilme yeteneğinde olmalıdır, anarşizmle oportünizm arasındaki sınırı (bu sınır görelî, hareketli ve değişkendir ama vardır) her zaman saptama yeteneğinde olmalıdır. Ve o, ne anarşistin, soyut, sözde kalan ama gerçekte boş “devrimciliğine”, ne de dine karşı mücadeleden ürken, bunun kendi görevi olduğunu unutan, tanrıya inançla uzlaşan, ve sınıf mücadelesinin çıkarları ile değil de, kimseyi incitmeyen, kimseyi itmeyen ve kimseyi ürkütmeyen küçük ve yavan endişelerle, “yaşa ve bırak yaşasınlar” şeklindeki hikmet dolu bir kuralla yolunu çizen vb.,vb. küçük-burjuva oportünizmi ve darkafalılığına ya da liberal aydınlara karşı yenik düşmemelidir.

Sosyal-demokratların dine karşı tutumlarıyla ilgili tüm yan sorunlar işte bu açıdan ele alınmalıdır. Örneğin, bir papazın sosyal- demokrat partisinin üyesi olup olamayacağı sorusu çok sık olarak ortaya atılmaktadır ve bu soru, çoğunca, Avrupa sosyal-demokrat partilerin deneyimleri tanık gösterilerek hiç bir kayıt konmadan olumlu olarak yanıtlanır. Ama bu deneyim yalnızca marksist öğretinin işçi hareketine uygulanması sonucu değil, aynı zamanda Rusya’da bulunmayan (bu koşullar üzerinde daha

sonra duracağız), Batı Avrupa’daki özel tarihsel koşulların da bir sonucudur, bu yüzden de hiç bir kayıt koymadan, olumlu bir yanıt bu durumda doğru değildir. Papazların sosyal-demokrat partisinin üyesi olamayacaklarını kestirip atmak da olmaz; ama bunun tersi de bir kural olarak konamaz. Eğer bir papaz, siyasal çalışmalarımıza katılmak üzere bize gelir ve partinin programına karşı çıkmadan parti görevlerini bilinçli olarak yürütürse, bu kimsenin sosyal-demokratların saflarına katılmasına izin verilebilir; çünkü programımızın havası ve ilkeleri ile papazın dinsel inançları arasındaki çelişki, bu durumda yalnızca onu ilgilendiren bir şey, onun kendi özel çelişkisi olacaktır; ve siyasal bir örgüt, üyelerini, parti programı ile onların kişisel görüşleri arasında bir çelişki olup olmadığı yönünden bir incelemeden geçiremez. Ama, kuşkusuz, böylesine bir durum Batı Avrupa’da bile çok seyrek görülen bir istisnadır, oysa Rusya’da ise tümüyle olasılık dışıdır. Ve eğer, örneğin, bir papaz sosyal-demokrat partiye katıldıysa ve asıl ve hemen hemen tek işini aktif olarak dinsel görüşleri parti içinde yaymaya yöneltmişse, bu, söz götürmez bir biçimde onun parti saflarından atılmasına yolaçacaktır. Biz, tanrıya inancını koruyan işçiyi sosyal-demokrat partiye

kabul etmekle kalmamalı, onları özellikle arayıp bulmalıyız; onların dinsel inançlarına karşı en küçük bir tecavüzün kesinlikle karşısındayız, ama onları da, parti programımıza karşı etkin bir mücadele versinler diye değil, bu programın esaslarına göre eğitmek üzere saflarımıza almaktayız. Biz parti *içerisinde* fikir özgürlüğüne izin veririz, ama gruplaşma özgürlüğü ile belirlenen belli sınırlar içerisinde; biz, partinin çoğunluğu tarafından reddedilen görüşlerin savunucuları ile kolkola yürümek zorunda değiliz.

Bir başka örnek. Sosyal-demokrat partinin üyeleri “benim dinim sosyalizmdir” dedikleri için ve bu düşünceye uyan görüşleri savundukları için, her koşul altında, hep kınanmalı mıdır? Hayır! Burada marksizmden (ve dolayısıyla sosyalizmden) sapma su götürmez; ama bu sapmanın niteliği, görelî önemi, deyim yerindeyse, koşullara göre değişir. Bir ajitatörün ya da bir kimsenin, işçilere hitap ederken, kendini anlaşılır kılmak için, konusuna bir giriş olarak, görüşlerini, en geri yığınların en alışıık oldukları, en canlı terimlerle sunmak için şu ya da bu konuşma yolunu seçmesi başka şeydir. Bir yazarın “tanrı yapılışı” ya da tanrı yapma sosyalizmi öğütlerine (örneğin bizim Lunaçarski ve ortaklarının havasında) başlaması bir başka şeydir. Birinci durumda kınama, sırf bir yakınma, ya da hatta ajitasyoncunun özgürlüğünün, onun eğitsel yöntemlerini seçme özgürlüğünün gereksiz sınırlaması iken, ikinci durumda partinin kınaması gereklidir ve esastır. Kimileri için “sosyalizm bir dindir” önermesi, dinden sosyalizme geçişin bir biçimidir; kimileri içinse sosyalizmden dine geçişin bir biçimidir.

Şimdi de Batı’da şu tezin oportünist yorumuna yolaçan koşullara geçelim: “din kişisel bir sorundur”. Kuşkusuz, bunda, oportünizmin bir bütün olarak ortaya çıkmasına yol açan, anlık yararlar uğruna, işçi sınıfı hareketinin temel çıkarlarını feda etmek gibi genel etmenlerin bir payı vardır. Proletaryanın partisi *devletin*, dinin kişisel sorun olduğunu ilan etmesini ister, ama halkın afyonuna karşı mücadeleyi, dinsel boş inançlara vb.’ye karşı mücadeleyi “kişisel bir sorun” olarak görmez. Oportünistler, *sosyal-demokrat* partinin dini kişisel bir sorun olarak *gördüğü* anlamında konuyu çarpıtmaktadır!

Ama alışılmış oportünist çarpıtmaya ek olarak (Duma grubumuz din konusundaki konuşmayı incelerken yaptığı tartışmada bu hiç de açıklığa kavuşturulmamıştı), bugün Avrupa sosyal-demokratlarını, din sorununda, eğer deyim yerindeyse, aşırı bir umursamazlık içine iten, özel tarihsel koşullar vardır. Bu koşullar iki yanlı bir nitelik taşımaktadır. Birincisi, dinle savaşma görevi tarihsel olarak devrimci burjuvazinin bir görevidir ve Batı’da bu görev, büyük ölçüde burjuva demokrasisi tarafından, *onun* devrimleri döneminde ya da onun feodalizme ve ortaçağcılığa saldırıları döneminde yerine getirmiştir (ya da ele alınmıştır). Hem Fransa’da hem de Almanya’da dine karşı bir burjuva savaşı geleneği vardır ve bu, sosyalizmden çok önceleri (Ansiklopediciler, Feuerbach) başlamıştır. Rusya’da bizim burjuva demokratik devrim koşulları yüzünden, bu görev de hemen hemen tümüyle çalışan sınıfın omuzlarına yüklenmiştir. Küçük-burjuva (Narodnik) demokrasisi ülkemizde bu anlamda (Vekhi’nin yeni tüylenen Kara-Yüz Kadetlerinin, ya da Kadet Kara-Yüzlerinin sandığı gibi) pek fazla bir şey yapmamışlar, Avrupa’da yapılmış olanlarla karşılaştırıldığında *çok az* şey yapmışlardır.

Öte yandan dine karşı burjuva savaşı geleneği, Avrupa’da anarşizm -ki marksistlerin uzun zamandan beri yineleyerek açıkladıkları gibi,

Dine karşı mücadele konusunda Engels...

“... Bizim blankiciler bakuncilerle ortak bir temel özelliğe sahipler, o da, en uç, en aşırı eğilimi temsil etmeyi istemeleridir. Yeri gelmişken, işte bu nedenledir ki, blankiciler, amaçlar bakımından bakuncilere karşı çıkarken, araçlar bakımından çoğu kez onlarla birliktirler. Dolayısıyla sorun, tanrıtanımazcılıkta bütün ötekilerden daha radikal olmaktır. Şükür ki, bugünlerde tanrıtanımaz olmak çok kolay. Avrupa’daki işçi partilerinde tanrıtanımazcılık azçok kendiliğinden anlaşılmaktadır; bazı Avrupa ülkelerinde tanrıtanımazlık, Tanrıya inanmak her türlü sosyalizme karşıdır; ama Meryem Anaya inanmak çok başkadır ve her doğru-dürüst sosyalist doğal olarak ona inanmalıdır; diyen İspanyol bakuncilerinkine benzese de, bu böyledir. Alman sosyal-demokrat işçilere gelince, tanrıtanımazlığın bunlar için artık yararlı olmaktan çıktığı söylenebilir; bu katıksız yadsınma onlar için geçerli değildir, çünkü bunlar Tanrıya olan her türlü inanca artık teorik olarak değil, pratik olarak karşı duruyorlar: **Tanrıyla olan işlerini tamamıyla bitirmişlerdir**, gerçek dünyada yaşıyorlar ve düşünüyorlar ve dolayısıyla, materyalisttirler. Aynı şey herhalde Fransa için de geçerlidir. Eğer değilse, geçen yüzyılın enfes Fransız materyalist yazınının, Fransız anlayışının hem biçim ve hem de içerik olarak en heybetli ifadesini bulduğu, ve bilimin o sıradaki düzeyi gözönüne alındığında, içerik olarak bugün bile eşi bulunmaz olan ve biçim olarak da hâlâ aşılamamış olan yazının işçiler arasında geniş bir biçimde dağıtılmasını örgütlemekten daha basit bir şey olamaz. Ama bu bizim blankicilere uymaz. Herkesten daha radikal olduklarını göstermek için, Tanrının, 1793’teki gibi, varolmadığı buyuruldu:

“‘Komün, insanlığı, geçmiş sefaletin bu hayaletinden” (Tanrıdan), “bu davadan” (varolmayan Tanrı dava oluyor!) “mevcut sefaletlerinden ilelebet kurtaracaktır. — Komünde papazlara yer yoktur; her türlü dinsel gösteri, her türlü dinsel örgütlenme yasaklanmalıdır.”

“İnsanları **par ordre du mufti (Müftü buyruğu ile)** tanrıtanımazlar haline getirmek yolundaki bu istem, Komünün iki üyesi tarafından imzalanmıştır; bunların iki şeyi keşfetmek için yeterli olanağa kesinlikle sahip bulunmaları gerekirdi: birincisi, kâğıt üzerinde her şey buyurulabilir, ama bu onun uygulanacağı anlamına gelmez; ikincisi, arzulanmayan inançları güçlendirmenin en emin yolu baskıdır; şu kadarı kesin: Tanrıya bugün hâlâ yapılabilecek en büyük hizmet, tanrıtanımazlığı zorunlu bir dogma yapmak ve dini genel olarak yasaklayarak Bismarck’ın anti-klerikal Kulturkampf’ini da geçmektir...”

Haziran 1874

(Blankici Komün Mültecilerinin Programı, Marks-Engels: *Seçme Yapıtlar, Cilt: II*, s: 453-461, Birinci Baskı, Sol Yayınları, Temmuz 1977)

burjuvaziye bütün “şiddeti” ile saldırmasına karşın, burjuva dünya görüşünün yanında yer alır- tarafından bu savaşın özellikle burjuva *çarpıtılmasına* yolaçmıştır. Latin ülkelerindeki anarşistler ve blankiciler, Almanya’daki Most (yeri gelmişken Dühring’in bir öğrencisi olduğunu söyleyelim) ve benzerleri, seksenlerde Avusturya’daki anarşistler, bunların tümü dine karşı mücadelede devrimci lafebeliğini *nec plus ultra*’ya (son haddine-ç) kadar götürmüşlerdir. Anarşistlerle karşılaştırılınca, Avrupa sosyal-demokratlarının şimdi *öteki uca gitmeleri* şaşırtıcı değildir. Bu oldukça anlaşılabilir ve bir ölçüye kadar haklı bir şeydir, ama biz Rus sosyal-demokratları için, Batının özel tarihsel koşullarını unutmak yanlış olur.

İkincisi, Batıda, ulusal burjuva devrimleri son bulduktan *sonra* az ya da çok tam bir dinsel özgürlük getirildikten *sonra*, dine karşı demokratik mücadele sorunu, burjuva demokrasisinin sosyalizme karşı mücadelesi ile, tarihsel olarak öylesine gerilere itilmiştir ki, burjuva hükümetleri papaz yandaşlığına sözde liberal bir “saldırı” düzenleyerek, *bilinçli* olarak yığınların dikkatini sosyalizmden öteye çekmek istemiştir. Almanya’daki *kulturkampf*’ın ve Fransa’da papaz yandaşlığına karşı burjuva cumhuriyetçilerin mücadelelerinin niteliği budur. İşçi sınıfı yığınlarının dikkatlerini sosyalizmden uzaklaştırma aracı olarak burjuva papaz aleyhtarlığı - işte Batıdaki sosyal-demokratlar arasında, dinle mücadeleye karşı modern “ilgisizlik” havasının yayılmasından önce gelen şey budur. Ve bu da gene oldukça anlaşılabilir ve haklı bir şeydir, çünkü sosyal-demokratlar, burjuva ve bismarkçı papaz aleyhtarlığına karşı, dine karşı mücadeleyi sosyalizm için mücadeleye *bağlı* kılarak karşı çıkmak zorundaydılar.

Rusya’da koşullar oldukça farklıdır. Proletarya, burjuva demokratik devrimimizin önderidir. Onun partisi de, eski resmi din ve onu yeniden canlandırma ya da onu yeni ya da farklı bir biçimde ortaya koymak vb. yolundaki her türlü girişim de dahil olmak üzere bütün ortaçağ kalıntılarına karşı mücadelenin ideolojik önderi olmalıdır. Bu yüzden, işçi partisinin *devletin* dini kişisel bir sorun olarak ilan etmesi yolundaki istemi yerine, sosyal-demokratların kendileri için de, sosyal-demokrat parti için de, dinin kişisel bir sorun olarak *ilan edilmesi* gerektiğini koymakta olan Alman sosyal-demokratlarının oportünizmlerini düzeltirken Engels, nispeten daha yumuşak davrandığı halde, açıktır ki,

Komünist Enternasyonal Programı’ndan...

“Dine, ‘halkın afyonu’na karşı verilen mücadele, geniş kitlelerin kültürel dönüşümü için yerine getirilmesi gereken görevler arasında özel bir yer tutar. Bu mücadele kararlı ve sistemli bir şekilde sürdürülmelidir. Proletarya iktidarı, eski hakim sınıfların bir kurumu olan kiliseyi her türlü devlet yardımından yoksun bırakmalı, kilisenin devlet eğitim sistemine herhangi bir şekilde müdahale etmesini kesinlikle yasaklamalı ve dini örgütlerin karşı-devrimci faaliyetlerini amansızca batırmalıdır. Proletarya iktidarı inanç özgürlüğüne izin verir, fakat aynı zamanda elindeki bütün imkanlarla dine karşı propaganda yapar, eski kilise düzeninin ayrıcalıklarına son verir ve bütün eğitim sistemini bilimsel materyalizm felsefesi temelinde yeniden biçimlendirir.”

(Proletarya Diktatörlüğü ve Kültür Devrimi bölümünden...)

Rusya Komünist Partisi (Bolşevik) Programı’ndan...

“Din konusunda Rusya Komünist Partisi, kilisenin Devlet’ten ve okulun kiliseden ayrılmasını sağlamış olmakla, yani, burjuva demokrasisinin kendi programında yer verdiği, fakat sermaye ile din propagandası arasındaki çok çeşitli biçimlerde gerçekleşen işbirliği yüzünden hiç bir yerde uygulamadığı önlemleri almakla yetinmez.

“Kitlelerin bütün toplumsal ve ekonomik faaliyetlerinde bilinçli ve amaçlı olmalarından başka hiçbir şeyin dinsel önyargıların tamamen ortadan kalkmasına yol açamayacağı kanaati Rusya Komünist Partisi’ne rehberlik eder. Parti, sömüren sınıflar ile örgütlü dinsel propaganda arasındaki birliği tamamen kırmak için gayret gösterir ve böylelikle emekçi kitlelerin dinsel önyargılardan gerçekten kurtarılmasını hedefler. Bu amaçla kapsamlı bir bilimsel aydınlanma ve din karşıtı propaganda faaliyeti örgütler. Bunu yaparken, müminlerin duygularını incitmekten özenle kaçınır, çünkü bu yalnızca dinsel fanatizmin güçlenmesine yolaçar.”

(PKP (B) Programı, “Din” maddesi, Mart 1919)

bu Alman çarpıtmasının Rus oportünistlerince ithali, Engels’in *yüz kez* daha şiddetli bir azarını haketmiş olacaktır.

Duma kürsüsünden dinin halkın afyonu olduğunu açıklamakla bizim Duma grubumuz tamamen doğru davranmış ve böylece din sorununda Rus sosyal-demokratlarının her türlü ifadelerine bir temel hizmeti görecektir bir örnek yaratmıştır. Daha da ileri giderek, tanrıtanımaz tartışmayı daha geniş ayrıntıları ile geliştirmeleri gerekir miydi? Bizce gerekmezdi. Bu, proletaryanın siyasal partisinin dine karşı mücadelesini abartması tehlikesini getirebilirdi; bu, dine karşı burjuva ve sosyalist mücadelenin arasındaki ayrımın ortadan kalkmasına yolaçabilirdi. Kara Yüzler Dumasındaki sosyal-demokrat grubun birinci ödevi onurla yerine getirilmiştir.

İkinci ödev -ve belki de Sosyal-demokratlar için en önemli olanı- yani Kara Yüzler hükümetini ve burjuvaziyi işçi sınıfına karşı yürütülen kavgada desteklemede kilise ve din adamlarının sınıfsal rolünü açıklama ödevi de onurla yerine getirilmiştir. Kuşkusuz bu konuda daha pek çok şey söylenebilirdi ve sosyal-demokratlar gelecekteki konuşmalarında

Yoldaş Surkov’un konuşmasını nasıl daha da zenginleştireceklerini bileceklerdir; ama gene de konuşması çok güzeldi ve bunun bütün parti örgütlerince dağıtılması partimizin doğrudan ödevidir.

Üçüncü ödev, Alman oportünistlerince çok sık çarpıtılan “din kişisel bir sorundur” önermesinin *doğru* anlamını bütün ayrıntısıyla açıklamaktır. Ne yazık ki, Yoldaş Surkov bunu yapmadı. Duma grubunun daha önceki faaliyetinde bu konuda Yoldaş Belousov’un düştüğü bir yanılgı ve bu yanılgının o zaman *Proletari* tarafından belirtilmiş olması nedeniyle, bu durum, daha da üzüntü vericidir. Duma grubundaki tartışma, tanrıtanımazlık konusundaki anlaşmazlığın, dinin özel bir sorun olması gerektiği yolundaki ünlü istemin doğru yorumu sorununu Duma grubunun gözlerinden gizlediğini göstermektedir. Tüm Duma grubunun bu yanılgısından ötürü, bir tek Yoldaş Surkov’u suçlamayacağız. Ayrıca, bu sorunu yeterince açıklığa kavuşturmadığı için ve sosyal-demokratların zihinlerini Engels’in Alman oportünistlerine karşı yönelttiği sözleri anlayacak biçimde yeterince hazırlamamış olduğu için, tüm partinin kabahatli olduğunu içtenlikle kabul edeceğiz. Duma grubundaki tartışma, sorunun gerçekten de yanlış anlaşıldığını ve Marx’ın öğretilerini görmezlikten gelme konusunda bir isteğin olmadığını kanıtlamaktadır; ve hiç kuşumuz yok ki, bu yanılgı grubun gelecekteki ifadelerinde düzeltilecektir.

Yineleyelim ki, bir bütün olarak Yoldaş Surkov’un konuşması kusursuzdu ve bu konuşma, bütün örgüt tarafından dağıtılmalıdır. Bu konuşmanın tartışmasını yapmakla Duma grubumuz, sosyal-demokrat görevini titizlikle yerine getirdiğini göstermektedir. Geriye, Duma grubu içindeki tartışma raporlarının parti basınında daha sık görülmesi ve böylece parti ile grubun yakınlaştırılması, partinin grup içinde yapılmakta olan güç işten haberdar olması ve parti ve Duma grubunun ideolojik birliğinin kurulması dileğini ifade etmek kalıyor.

Mayıs 1909

Marx, Engels, Marksizm, Sol Yayınları, 1. baskı, s.276-289

* Lenin, *Fransa’da İç Savaş’a* Engels’in *Giriş’ine* atıfta bulunuyor.

Sosyalizm ve Din

V.İ. Lenin

Bugünkü toplum, tamamen geniş emekçi kitlelerin nüfusunun ufak bir azınlığı; yani toprak sahipleri ve kapitalistler sınıfı tarafından sömürülmesi esası üzerine kurulmuştur. Bütün yaşamları boyunca kapitalistler hesabına çalışan “özgür” işçilere sadece kazanç sağlayan kölelerin yaşamını sürdürmeye, kapitalist köleliğin güvenliğini ve sürekliliğini sağlamaya yetecek oranda geçim olanağı “tanındığından”, bu toplum bir köle toplumdur.

İşçilerin ekonomik baskı altında olmaları, kaçınılmaz biçimde her türlü siyasal baskıya, toplumsal aşağılanmaya, kitlelerin ruhsal ve moral çöküntüsünün artmasına yol açar. İşçiler ekonomik kurtuluşları adına az ya da çok ölçüde siyasal özgürlük elde etmek için savaşabilirler. Ne var ki, kapital gücü yönetimden yok edilmedikçe ne oranda olursa olsun elde edilecek siyasal özgürlük, işçileri yoksulluktan, işsizlikten ve baskıdan kurtaramayacaktır.

Başkaları hesabına çalışmaktan, yerine getirilmeyen isteklerden ve yalnız bırakılmışlıktan yılmış halk kitleleri üzerine her yerde büyük ağırlıkla yüklenen ruhsal baskı biçimlerinden biri dindir.

Doğaya yenik düşen ilk insanların tanrılara, şeytanlara, mucizelere ve benzeri şeylere inanmasına yol açışı gibi, sömürülen sınıfların sömürenlere karşı mücadeledeki yetersizliği de kaçınılmaz olarak ölümünden sonra daha iyi bir yaşamın varlığına inanmalarına yol açar. Din, bütün yaşamı boyunca çalışan ve yokluk çekenlere, bu dünyada azla yetinmeyi, kismete boyun eğmeyi, sabırlı olmayı ve öteki dünyada bir cennet umudunu sürdürmeyi öğretir. Oysa yine din, başkalarının emeğinin sırtından geçinenlere bu dünyada hayırseverlik yapmayı öğreterek, sömürücü varlıklarının ceremesini pek ucuza ödemek kolaylığını gösterir ve cenette de rahat yaşamaları için ehven fiyatlı bilet satmaya bakar. Böylelikle **din, halkı uyutmak için afyon niteliğindedir**. Din, sermaye kölelerinin insancıl düşlerini, insana daha yaraşan bir yaşam isteklerini içinde boğdukları bir çeşit ruhsal içkidir.

Ne var ki, köleliğinin bilincine varmış ve kurtuluşu için mücadeleye başlamış köle, kölelikten yarı yarıya çıkmış demektir. Fabrika endüstrisinin yetiştirdiği ve kent yaşamının aydınlattığı modern, sınıf bilinçli işçi, dinsel önyargıları bir yana atar, cenneti papazlara ve burjuva bağnazlarına bırakır ve bu dünyada kendisi için daha iyi bir yaşam elde etmeye çalışır. Bugünün proletaryası, din bulutuna karşı savaşta bilimden yararlanan ve işçileri bu dünyada daha iyi bir yaşam adına kavga vermek için birleştirerek öteki dünya inancından kurtaran sosyalizmin yanında yer alır.

Din, kişinin özel sorunu olarak kabul edilmelidir. Sosyalistler, din konusundaki tavırlarını genellikle bu sözlerle belirtirler. Oysa herhangi bir yanlış anlamaya yol açmamak için bu sözlerin anlamı kesinlikle açıklanmalıdır. Devlet açısından ele alındığı sürece, dinin kişisel bir sorun olarak kalmasını isteriz. Ancak, Partimiz açısından dini kişisel bir sorun olarak göremeyiz. Dinin devletle ilişkisi olmaması, dinsel kurumların hükümete değin yetkileri bulunmaması gerekir. Herkes istediği dini izlemek ya da dinsiz, yani kural olarak bütün sosyalistler gibi ateist olmakta tamamen özgür olmalıdır. Vatandaşlar arasında dinsel inançları nedeniyle ayırım yapılmasına kesinlikle göz yumulamaz. Resmi belgelerde bir vatandaşın dininden söz edilmesine de son verilmelidir. Kiliseye ve dinsel kurumlara hiçbir devlet yardımı yapılmamalı, hiçbir ödenek verilmemelidir. Bunlar, devletten tamamen bağımsız, aynı düşüncedeki kişilerin oluşturduğu kurumlar niteliğinde olmalıdır. Ancak bu isteklerin

kesinlikle yerine gelmesi halinde, kilisenin devlete Rus vatandaşların ise kiliseye feodal bağımlılıklarının sürdüğü, (bugüne kadar ceza yasalarımızda ve hukuk kitaplarımızda yer alan) engizisyon yasalarının var olduğu ve uygulandığı, insanları inançları ya da inançsızlıkları nedeniyle cezalandırdığı, insanların vicdan özgürlüğünü baltaladığı ve kilisenin şu ya da bu afyonlamasıyla hükümetten gelir ya da mevki sağladığı utanç verici geçmişe son verilebilir. Sosyalist proletaryanın modern devlet ve modern kiliseden istediği, kilise ile devletin birbirlerinden kesinlikle ayrılmasıdır.

Rus devrimi, bu isteği siyasal özgürlüğün bir gereği olarak gerçekleştirmelidir. Polis yönetimli feodal otokrasiye bağlı memurların başkaldırısı, kilise evresinde bile huzursuzluk, tedirginlik ve öfke yarrattığı için din ve devleti ayırma isteğini gerçekleştirmek konusunda Rus devrimi özellikle elverişli bir ortamdadır. Rus Ortodoks din adamları her ne kadar cahilseler de, onlar bile Rusya’daki eski, ortaçağa uygun düzenin yıkılmasıyla patlayan gümbürtüden uyandılar. Onlar bile özgürlük isteğinde birleşiyor, onlar bile bürokratik uygulamalara ve memur zihniyetine, “Tanrının hizmetkârları”nı zorla polise casusluk ettirmek isteyenlere karşı çıkıyorlar. Biz sosyalistler, bu hareketi desteklemeli, kilisenin dürüst ve içten üyelerine doğru sonuca ulaşmaları konusunda yardımcı olmalı, onların özgürlük isteklerini sürdürmelerini sağlamalı ve kilise ile polis arasındaki ilişkiyi koparmalarını onlardan istemeliyiz. Ya içtenlikli ve dürüstsünüzdür, ki o zaman kilise ile devletin ve kilise ile okulun kesinlikle birbirlerinden ayrılmasından, dinin tamamen kişisel bir sorun olarak kabul edilmesinden yana olursunuz. Ya da özgürlük konusunda bu tutarlı istekleri benimsemezsiniz, ki o zaman da engizisyon geleneklerinin hâlâ tutsağı demeksinizdir; rahat memuriyetlerinize ve hükümet kaynaklı gelirlerinize bağlısınız demektir; silahınızın ruhsal gücüne inanmıyorsunuz ve devletten rüşvet almayı sürdürüyorsunuz demektir. O takdirde de bütün Rusya’daki sınıf bilinçli işçiler size amansız bir savaş açacaklardır.

Sosyalist proletaryanın partisi açısından, din kişisel bir konu değildir. Partimiz, işçi sınıfının kurtuluşu adına bir araya gelmiş sınıf bilinçli, ileri savaşçıların toplandıkları bir yerdir. Böylesi bir birlik dinsel inanç biçiminde ortaya sürülen sınıf bilinci yoksunluğuna, bilgisizliğe ve geri kafalılığa kayıtsız kalamaz ve kalmamalıdır. Din diye tanımlanan ve halkın üzerine indirilen koyu sisle, sözlerimizi ve yazılarımızı kullanarak tamamen ideolojik silahlarla savaşılabilmek için kilisenin kaldırılmasını istiyoruz. Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisini, işçilerin her türlü dinsel uyutmacadan kurtulması adına mücadele etmek için kurduk. Bizim için ideolojik mücadele kişisel bir sorun değil, bütün Partinin, bütün proletaryanın sorunudur.

Madem ki durum böyledir, o halde Programımızda ateist olduğumuzu neden açıklamıyoruz? Hıristiyanların ve öteki dinlere inananların partimize girmesini neden yasaklamıyoruz?

Bu soruya verilecek cevap, din sorununun burjuva demokratları tarafından ortaya konuluşu ile Sosyal Demokratlar tarafından ortaya konuluşu arasındaki ayrımı belirleyecektir.

Bizim Programımız tamamen bilimsel, dahası materyalist dünya görüşü temeli üzerindedir. Bu nedenle Programımızın açıklanması demek, din sisinin gerçek tarihsel ve ekonomik kökenlerinin açıklanmasını da zorunlu kılacak demektir. Propagandamız kaçınılmaz olarak ateizm

propagandasını, gerekli bilimsel yayımların yapılmasını, otokrat feodal hükümetin bugüne kadar yasakladığı ve kovuşturduğu yazıların Parti çalışmalarımızın bir dalı haline getirilmesini de içermektedir. Bir zamanlar Engels’in Alman sosyalistlerine verdiği öğüdü şimdi bizim izlememiz gerekebilir: Onsekizinci yüzyıl Fransız Aydınlanma dönemi düşünür ve ateistlerinin yazıları çevirilmeli ve geniş ölçüde yayılmalıdır.

Ancak, hiçbir koşulda din sorununu burjuva radikal demokratlarının sık sık yaptığı gibi, soyut, ülkücü bir biçimde, sınıf mücadelesinden kopuk “entelektüel” bir sorun olarak ortaya koymak yanlısına düşmememiz gerekir. Aşırı baskı temeline oturan ve işçilerin eğitilmediği bir toplumda, dinsel önyargıların sadece propaganda yöntemleriyle yok edilebileceğini sanmak budalalık olur. İnsanlığın üzerindeki din boyunduruğunun, toplumdaki ekonomik boyunduruğun bir sonucu ve yansıması olduğunu akıldan çıkarmak burjuva dar görüşlülüğünden başka birşey değildir. Proletarya kapitalizmin karanlık güçlerine karşı kendi mücadelesiyle aydınlanmadıkça, ne kadar bildiri dağıtılsa dağıtılsın, ne kadar söz söylenirse söylensin proletaryayı aydınlatmak olanaksızdır. Bizim açımızdan ezilen sınıfın bu dünyada bir cennet yaratmak adına gerçek devrimci mücadelede birleşmesi, öteki dünya cenneti konusunda proletaryanın görüş birliğine gelmesinden daha önemlidir.

İşte bu nedenle Programımızda ateist olduğumuzu belirtmiyoruz ve böyle davranmak zorundayız. İşte bu nedenle, eski önyargılarını henüz sürdüren proleterlerin Partimize katılmalarını engellemiyoruz ve engellemek zorundayız. Biz her zaman bilimsel dünya görüşünü öğütleyeceğiz ve çeşitli “Hıristiyanlar”ın tutarsızlıklarıyla savaşaacağız. Fakat bu hiçbir zaman, yeri olmadığı halde din sorununun birinci plana alınması demek değildir. Yine bu hiçbir zaman, gerçekten devrimci ekonomik ve siyasal mücadele güçlerinin üçüncü sınıf görüşler ya da anlamsız fikirler nedeniyle birbirlerinden kopmasına, siyasal önemlerini kaybetmesine, ekonomik gelişim karşısında bir yana itilivermesine göz yummamız da demek değildir.

Her yerde ve şimdilerde de Rusya’da reaksiyoner burjuvazi, gerçekten önemli, temel ekonomik ve siyasal sorunlardan, yani Rus proletaryasının devrimci mücadelede birleşmesiyle bugünlerde çözümlemeye başlanmış olan sorunlardan kitlelerin dikkatini uzaklaştırmak amacıyla din adına mücadeleyi kendine uğraş edinmiştir. Bugün kendini Kara Yüzler kıymırlarında gösteren ve devrimci mücadeleyi bölmeyi amaçlayan bu reaksiyoner tutum, yarın çok başka ve çok ustalıkla biçimler alabilir. Biz, durum ne olursa olsun, bu reaksiyoner tutum karşısında serinkanlı, dirençli olacağız ve temelde olmayan ayrımların etkilemeyeceği bir öğretiyi, bilimsel dünya görüşünü ve proleter dayanışmasını öğreteceğiz.

Dinin devletten ayrılması açısından, devrimci proletarya dini gerçekten kişisel bir sorun durumuna getirmeyi başaracaktır. Ve ortaçağ kalıntısı küflenmiş görüşlerden arınmış, bu siyasal düzende, proletarya, *din aldatmacasının gerçek kaynağı olan ekonomik köleliğin kalkması için açık ve yaygın mücadele verecektir.*

*Novaya Zihn, Sayı: 28, 3 Aralık 1905
(Din Üzerine, Ekim Yayınları, 3. Baskı, 1990, s.9-15)*

“Yalanlarınızı da alın gidin!”

Çok yönlü bir pratik–politik faaliyetle örülen etkin bir kampanya

İstanbul genelinde faaliyet!

8 Aralık günü gerçekleştirilecek olan **İstanbul Gençlik Forumu**’na hazırlanırken, forumun duyurusunu yaygın bir propaganda faaliyeti ile yürütmeye çalışıyoruz.

Bu çerçevede forum afişlerini İstanbul genelinde birçok alanda kullandık. Maslak-Beşiktaş hattında ve ağırlıklı olarak üniversite ve lise çevrelerinde, yanı sıra ana ulaşım güzergâhlarında ve kent merkezlerinde yaygın bir afiş çalışması yaptık.

Ayrıca Taksim ve Kadıköy’de merkezi yerler başta olmak üzere, yaygın bir afiş çalışması yürüttük. Birçok kafeye de afişlerimizi asıp foruma ait broşürlerimizi bıraktık.

İstanbul Ekim Gençliği

İÜ: “Yalanlarını da alıp gidecekler!”

“Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyamızı sonlandıracağımız referandum çalışmasına 3 Aralık günü başladık. Yabancı Diller ve Fen-Edebiyat Fakültesi’nde yaptığımız referandumla birlikte birçok öğrenciye ulaştık.

Yabancı Diller’de referandumu hem kantinde hem de sınıflarda konuşmalarla birlikte gerçekleştirdik. Edebiyat Fakültesi’nde de kantin, Hergele ve katlarda referandumu kullandık. Referandumda yer alan altı talebi öğrencilerle tartışma fırsatı bulduk. Yanısıra forum için hazırladığımız afişleri ve broşürleri de yaygın bir şekilde kullandık.

Referandumla birlikte *Kamp-Üs*’ü kullanmaya devam ediyoruz. 30 Kasım günü Yabancı Diller Bölümü’nde dergimizin dağıtımını gerçekleştirdik. 3 Aralık günü Merkez Kampüs’te *Kamp-Üs*’ün toplu satışını gerçekleştirdik. Öğrenciler dergiyi ilgiyle karşıladı. Böylelikle Merkez Kampüs’te de yaşadığımız sorunları tartışmış olduk. Özellikle fakülteler arası geçiş yasağıyla ilgili birçok tartışma yaptık. Fen-Edebiyat Fakültesi’nde de bütün bir hafta boyunca satışlarımızı sürdürdük. Yüzlerce *Kamp-Üs*’ü üniversitelilerle buluşturduk.

Ayrıca *Kamp-Üs* ekibi olarak bir yayın toplantısı gerçekleştirdik. Bir sonraki sayının daha güçlü olması çerçevesinde bir tartışma yürüttük.

İstanbul Üniversitesi yerinde çıkardığımız “Rektörden Parlak açıklamalar” başlıklı yazı dizimizin ikinci ve üçüncüsünü de geride bıraktığımız hafta içinde dağıttık. Dizinin sonuncusu olan bildiri öğrencilerin yoğun ilgisiyle karşılandı. Bildirilerle birlikte Mesut Parlak teşhirini ve rektörlerin sermayeyle olan ilişkisini yaygın bir şekilde anlatmış olduk. Çıkardığımız pullarla birlikte de güçlü bir çalışma Fen-Edebiyat Fakültesi ve Yabancı Diller’de örülmüş oldu.

Kampanyamızın bir parçası olarak her hafta gerçekleştirmeyi planladığımız film gösterimleri devam ediyor. Geçtiğimiz hafta “Özgürlük Rüzgarı” isimli filmi gösterdik. Gösterimin öncesinde çıkardığımız afişleri ve el ilanlarını kullandık. Film, katılanların büyük ilgisiyle karşılandı.

Filmin bitiminde bir söyleşi gerçekleştirdik. Söyleşi herkesin katılması açısından anlamlıydı. Özellikle filmin günümüzle olan bağlantısının altı çizildi ve son dönemde arttırılan şovenist dalgayla birlikte Kürt halkının verdiği mücadelenin haklılığı

konuşuldu.

Bu hafta ise Yabancı Diller Fakültesi’nde “Kapıdaki Düşman” isimli filmi gösterdik. Gösterimin ön çalışmasında çıkardığımız afişlerimizi kullandık. İkinci emperyalist paylaşım savaşını konu alan film ilgiyle izlendi. Sonrasında gerçekleştirdiğimiz kısa söyleşide filmin hatalarını ve savaşın neden gerçekleştiğini konuştuk. Sovyet cephesinde yaşanan olayları anlattık.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

YTÜ: İstanbul Gençlik Formu’na hazırlanıyoruz!

“Yalanlarınızı da alın gidin” kampanyası referandum çalışmasıyla devam ediyor.

Bugüne gelene dek kampanyamızı çeşitli gündemler üzerinden çalışmalara konu ettik. Son dönemde yaratılan şovenist atmosfere karşı “Halkların kardeşliği” şiarını sahiplenen ve okulumuzdaki ulaşım sorunu, teknik gezi masrafları gibi yerel sorunlar üzerinden paralı eğitim sorununu gündeme getiren bütünlüklü bir çalışma hattı izledik.

Foruma kadar olan süreçte de tüm bu sorunlar çerçevesindeki taleplerimizi referandum çalışmamız ile birleştireceğiz. Merkezi afişleri yaygın olarak kullanarak forumun duyurusunu hafta boyunca etkili bir şekilde yapmayı hedefliyoruz.

3 Aralık günü yemekhane ve Tono Kafe önünde açtığımız masalar ile yaklaşık 250 kişi ile referandum oylaması gerçekleştirdik. Taleplerimizin oylamaya sunulduğu referandum üzerinden birçok öğrenciyle tartışma olanağı bulduk. Forum broşürlerini de kullanarak, bu taleplerin ayrıntılandırılacağı **İstanbul Gençlik Forumu**’na arkadaşlarımızı davet ediyoruz.

Hafta boyunca etkili bir biçimde yerelimizde referandum çalışmamızı yaparak **İstanbul Gençlik Forumu**’na güçlü bir biçimde katılmayı hedefliyoruz.

Yıldız Teknik Üniversitesi Ekim Gençliği

YTÜ: Referandum çalışmamız sürüyor!

YTÜ Beşiktaş Kampüsü: YTÜ’de referandum çalışmasını etkin bir şekilde sürdürmeye devam ediyoruz. Hava şartları yüzünden açık alanda açamadığımız masa yerine fakülte katlarını gezerek çalışmayı sürdürüyoruz. Aynı zamanda yemekhanede masa açıyoruz. Forumun merkezi afişlerinin yanı sıra YTÜ’nün yerel gündemlerini de ele alan teknik gezi ve ulaşım sorununa dair afişleri kullanıyoruz.

YTÜ Davutpaşa Kampüsü: 5 Aralık günü Davutpaşa’da hazırlık binasında referandum oylaması yaptık. Kantinde ve sınıflarda yaptığımız oylamayla beraber forum broşürlerini de kullanarak öğrencileri foruma davet ettik. Merkezi ve yerel afişleri de kullandık.

YTÜ Ekim Gençliği

“Geleceğimizi Tartışıyoruz” ekibi foruma yürüyor!

“Yalanlarınızı da alın gidin” kampanyamız çerçevesinde çalışmalarımız hızla devam ediyor. Bu kapsamda yapmış olduğumuz “Geleceğimizi Tartışıyoruz” ekip toplantısında taleplerimiz, gençliğin karşı karşıya olduğu saldırılar ve gençliğin içinde bulunduğu apolitizmi nasıl kırılabileceğimiz üzerine tartışmalar yaptık. Tartışmalar sonucunda gençliğin kendi sorunlarıyla yüzleşmesi ve geleceğine sahip çıkması gerekliliği vurgulandı ve “Geleceğimizi Tartışıyoruz” ekibi olarak örgütleyeceğimiz forumun bu kapsamdaki önemine dikkat çekildi. Ardından gerçekleştireceğimiz referandumu ve forumumuzu en geniş kesime nasıl mâl edeceğimiz üzerine tartışmalar yaptık ve önümüze bir dizi pratik faaliyet koyduk.

Öncelikle dört talebimizi oylamaya koyacağımız referandum, forum öncesinde bizler için önemli bir

yerde duruyor. Gençlik içinde bir taraflaşmanın yaratılması ve foruma etkin bir katılım sağlanması misyonu yüklediğimiz referandum çalışmamız 12 Aralık’a kadar sürecek. Öncelikle Hazırlık binası, Edebiyat Fakültesi ve Fen Fakültesi önünde yapacağız. Duvar gazeteleri ve taleplerimizin yazılı olduğu kartonlarla görsel açıdan zenginleştireceğimiz referandumla forum çalışmamızı da hızlandıracaktır.

Açmış olduğumuz internet sitemizi ([“gelecegimizitartisiyoruz.sitemynet.com”](http://gelecegimizitartisiyoruz.sitemynet.com)) referandum ve forum sayfalarıyla güncelleştirmeyi ve internet üzerinden de geniş kesimlere ulaşmayı hedefliyoruz. Sitenin geniş kesimlere duyurusu içinde kampüs içerisine yazılamalar yapacağız.

12 Aralık günü gerçekleştireceğimiz forumumuz bilimsel eğitim ve geleceksizlik sorunu etrafında örgütlenecek. Forumumuza Eğitim-Sen 3. No’lu Şube imzacı olurken, Eğitim-Sen’li bir hocamız konuşmacı olarak katılacak. Forum için yer ve forum öncesi planladığımız tiyatro oyunu için Eğitim-Sen’le ve Duvara Karşı Tiyatro topluluğuyla görüşmelerimiz devam ediyor.

Forum duyurusu için her fakültenin özgün sorunun kesen çeşitli afişler çıkarma kararı aldık. Forumunu önceleyen günlerde forumun yer ve saatini belirten yazılamalar ile programını duyuran afişlerimizi yaygınca kullanacağız. Forumu etkin ve güçlü bir biçimde örgütleme ve gençliğe mâl edebilmek hedefindeyiz.

Ege Üniversitesi Ekim Gençliği

DEÜ’de kampanya faaliyeti

Dokuz Eylül Üniversitesi’nde kampanyamızın sonuna yaklaşıyoruz. Kampanyamız boyunca yerel çalışmamızı bir adım ileriye taşıdık ve önümüzdeki dönemde daha güçlü bir politik faaliyet gücü açığa çıkartmanın olanaklarını yarattık.

Üniversitemizde fakülteler arası geçiş yasağı uygulanıyor. “Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyası çerçevesinde yoğun bir anket çalışması yaptık. Anket çalışmalarına katılan arkadaşlarımızla beraber fiili olarak fakülteler arası geçiş yasağını kaldıracak bir araç geliştirerek önemli bir adım attık. Yapılan anketler referandum sorularını içerdiği için enerjimizi bülten çalışmasına yoğunlaştırdık. Üniversitemizde yürüttüğümüz kampanyanın bileşenleri olarak 12 Aralık günü Ege Üniversitesi’nde gerçekleştirilecek olan “Parasız, bilimsel bir eğitim ve gelecek için gençlik forumda buluşuyor!” başlıklı foruma katılım sağlayacağız.

Kampanya vesilesi ile yakıcılığını fark ettiğimiz ve kampanyanın yarattığı güç ile adım atılabilen yerel yayın çalışmamız hızla ilerliyor. Yerel yayın üniversiteli gençliğin bir kürsüsü olacak. Fakültelerde farklı şekillerde yaşanan olaylara duyulan tepkileri birleştirici bir görev üstlenecektir.

İsme ilişkin yürüttüğümüz tartışmaların sonucunda yayınınızın adının “Dokuzuncu Köy” olmasına karar verdik. Dokuzuncu Köy’ün çıkışı, “doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar” sözünden esinlenerek oluştu. Bugün bizleri de doğruları söylediğimiz için kendi üniversitemizden kovmak, burayı tam anlamıyla ticarethane haline getirmek istiyorlar.

Gerçekleri söylemek, kendi üniversitemizde bize yönlendirilen saldırılara suskun kalmamak, tartışmak, üretmek ve bir taraf olduğumuzu dillendirmek için **Dokuzuncu Köy** bileşenleri olarak kollarımızı sıvamış bulunuyoruz.

9 Eylül Üniversitesi Ekim Gençliği

ÇÜ: “Söz gençlikte!”

Çukurova Üniversitesi’nde “Yalanlarınızı da alın gidin” şiarıyla başlattığımız kampanya çalışmalarımıza devam ediyoruz. Gençliğin sermaye devleti tarafından sahte bir kutuplaşma içine çekildiği,

gelecek ve özgürlük istemlerini haykırmak yetisinden uzaklaştırıldığı bir dönemde kampanyamızla gençliği mücadele safında taraflaştırmaya çalışıyoruz.

3 Aralık günü okulun geneline astığımız kampanya ve referanduma çağrı afişlerimizle üniversite gençliğine taleplerimizi taşıyarak, referandumda taraf olmaya çağırdık.

4 Aralık’ta sabahın erken saatlerinden itibaren afişlerimizi kantinlerde, duvarlarda, sınıf giriş-çıkışlarında yaygın bir şekilde kullanarak çalışmalarımızı sürdürdük. Saat 11:00’de R1 derslikleri önünde referandum sandıklarımızı kurarak gençliği sözünü söylemeye davet ettik. Saat 12.00’de referandum sandıklarımızı yemekhane önüne taşıdık. Sermaye devletin ve kurumlarının yalanlarını ve yaratmaya çalıştıkları sahte kutuplaşmaları teşhir eden, kampanya şiarlarımız üzerinden mücadele çağrısı yapan bildirilerimizi dağıtarak, ajitasyon konuşmaları eşliğinde referandumumuzun ilk gününü tamamladık.

“Müşteri değil öğrenciyiz, parasız eğitim istiyoruz, ırkçılığın yozlaşmanın korkunun değil, bilimin üretildiği bir eğitim istiyoruz, kâğıt parçası değil, iş ve gelecek istiyoruz, köle değiliz, söz yetki karar hakkı istiyoruz, şovenizmin yalanlarına karşı, halkların kardeşliğini istiyoruz” şiarlarımızla referanduma açtığımız çalışmamız ilgiyle karşılandı. Yağmurun olumsuz etkisine rağmen çalışmalarımızı sürdürdük ve birçok öğrenci ile tartışma, taleplerimizi anlatma imkanı bulduk. Birçok öğrenci verdikleri oylarla çalışmalarımızı desteklemiş oldular. Kimi öğretim görevlilerinin de gelerek “Evet” oyu kullanmaları anlamlıydı.

“Yalanlarınızı da alın gidin” kampanyamızı 6 Aralık günü R1 derslikleri önünde gerçekleştireceğimiz ve referandum sonuçlarını açıklayacağımız, gençliği kendi talepleri etrafında birleşerek mücadeleye çağıracağımız bir eylem ile bitireceğiz.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Bursa Gençlik Forumu’na yürüyoruz!

Kampanya çalışmalarımızda sona doğru yaklaşıyoruz. 9 Aralık günü yapacağımız forumla kampanyamızı sonlandıracağız. Bu son haftada da kampanyanın finali niteliğini taşıyan forum çalışmalarına ağırlık veriyoruz. Gerek forumun içerik

olarak hazırlanması, gerekse foruma güçlü bir çağrı yapılması için hızlandırılmış bir çalışma örneğidir. Bu çerçevede okulda referandum yapmayı planlıyoruz. Aynı zamanda hazırladığımız davetiyelerin yaygın dağıtımını da yapıyoruz.

Forumu 9 Aralık Pazar günü Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası’nda (BATİS) saat 12.30’da yapacağız. İşsiz ve Güvencesiz Eğitim İşçileri Örgütlenme Girişimi ile Eğitim-Sen Bursa Şubesi de foruma katılacak ve destek verecekler.

Hem nicel hem nitel olarak güçlü bir forum gerçekleştirip yerelimizdeki gençlik mücadelesini büyütebilmenin ve yeni bir boyuta ulaştırabilmenin çabasını harcıyoruz.

Bursa Ekim Gençliği

AÜ’de kampanya çalışmaları!

“Yalanlarınızı da alın gidin” kampanyasının çalışmaları Anadolu Üniversitesi’nde devam ediyor. Merkezi olarak kullandığımız afişlerin ardından kampanya çalışmamızın yerel ayağını Yunus Emre Kampüsü’ne takılmaya başlanan kameralar ile yemekhaneye takılacak turnike uygulamasına karşı kullandığımız çeşitli yerel mataryellerle örüyoruz.

Çalışmalarımıza kameralarla ilgili bir anket çalışmasıyla başladık. Birebir konuşarak yapılan anketlerin ardından kameraların kaldırılması için rektörlüğe verilmek üzere imza kampanyası başlattık. İmza kampanyamız devam ediyor. Yanısıra kamera ve turnike uygulamasını teşhir eden bir broşür hazırlayarak yaygın bir şekilde dağıtımını gerçekleştirdik. Önümüzdeki hafta imza toplamaya ve bu uygulamaları teşhir eden afişlerimizi kullanmaya devam edeceğiz.

Eskişehir Ekim Gençliği

KTÜ’de imza kampanyası!

Hazırlık bölümü öğrencilerine yönelik “Müşteri değil öğrenciyiz, parasız eğitim istiyoruz!” , “Ders kitapları ücretsiz olsun!” talepleriyle başlattığımız imza kampanyası olumlu tepkiler almaya devam ediyor. Hazırlık kantininde ticari eğitim saldırısı ve öğrenci gençliğe yansımaları konulu bir toplantı gerçekleştireceğiz. Toplantıyı müzik dinletisi ile zenginleştireceğiz.

Trabzon Ekim Gençliği

BMİS Genel Kurulu’na doğru...

Uzlaşmacı bürokratik anlayıştan hesap soralım! Sınıf sendikacılığı bayrağını yükseltelim!

BMİS Merkez Genel Kurulu 14-16 Aralık tarihlerinde gerçekleşecek. Geçtiğimiz günlerde tamamlananan şube genel kurulları BMİS’in geçmiş süreci hakkında bir fikir verse dahi, BMİS Genel Merkezi, geçtiğimiz dört yılın ardından kapsamlı bir değerlendirmeyi hakediyor.

Şimdiki genel merkez yönetimi, geçtiğimiz genel kurul seçimlerinde mevcut yönetime muhalefet olarak ortaya çıkmıştı. Genel Kurul’dan yaklaşık iki hafta önce “muhalefet” sadece liste ile değil, bir sendikal programla da yönetime aday olduğunu ilan etmişti.

Gerek sendikal programda, gerekse de Genel Kurul günü kürsüden ifade edilenlere baktığımızda, “çağdaş sendikacılık” yerine “demokratik kitle ve sınıf sendikacılığı”, patronlarla “uzlaşmacı sendikacılık” yerine “mücadeleci sendikacılık” iddiası ortaya konulmaktaydı.

Genel kurul günü söylenen sözlere ek olarak Ziya Yılmaz yönetiminin eleştirilerine verilen tok yanıtları da bunlara eklemek gerekir. Ziya Yılmaz ve ekibi “muhalefeti” “kızıl sendikacılık” yapmakla suçlamış, muhalefet de eleştiriyi cepheden “sarı olmasındansa kızıl olmasını tercih ederiz” diyerek yanıtlamıştı. Yine Z. Yılmaz’ın “ben bunlara her şeyi öğrettim bir patronlarla konuşmayı öğretemedim” eleştirisi ise “biz uzlaşmacı değil mücadeleci olacağız” denilerek sendikaya hâkim olan uzlaşma çizgisi reddedilmişti.

BMİS Genel Kurulu’nun ardından “BDSP’li Metal İşçileri” tarafından yapılan değerlendirmede, muhalefeti yönetime getiren gücün, uzlaşmacı anlayışa karşı tabanda oluşan bilinç ve duyarlılık olduğu dile getirilmiş, programın son genel kurulda bayrak yapılabilmesini de bu bilincin sağladığı ifade edilmiş ve bu bilincin en temel zaafiyetinin ise örgütsüzlük olduğuna dikkat çekilmişti.

BMİS Genel Kurulu’nda yaşanan değişikliğin de anlamlı olduğunu ifade eden BDSP’li Metal İşçileri, ayrıca şu düşüncelere yer vermişlerdi:

“Sendikal hareketin işçi hareketini de doğrudan etkileyen temel sorunu, sendikaların sermayenin doğrudan ve dolaylı müdahaleleri sayesinde bürokrasi tarafından felç edilmesidir. Tabandaki duruma göre bu, bazı sendikalarda açık ihanet, bazı sendikalarda ise uzlaşmacı bir tarz ile işçi sınıfının mücadele dinamiklerinin boğulması sonucunu yaratmaktadır. Bu tabloyu insanları değiştirerek, bürokratlaşmış bir yöneticinin yerine daha ‘dürüstü’nü, ‘namuslu’sunu getirerek tersine çevirmek mümkün değildir. Bu tablonun panzehiri, tabanın sendikada etkin hale gelmesini sağlayacak araç ve yöntemlerin kullanılmasından geçmektedir. Öyle ki, sendikanın politikaları oluşturulacak taban örgütlülükleri tarafından belirlenmelidir. Bürokratik kastlaşmayı önlemenin en etkili ve pratik çözümü budur. Ancak bu yolla bürokratik kast ve onu vareden anlayış sökülüp atılabilir. Çarkı değiştirecek bir değişim gücü yaratmadan bu çarkın içinde değiştirilecek her çivi aslında bir şeyi değiştirmeyecektir. BMİS’de şu an için yalnızca çivilerin sökülmüş olduğunu görmek ve söylemek gerekmektedir.”

“Sınıf ve kitle sendikacılığı”nda alınan yol!

“Çağdaş sendikacılık” adı altında uzun zamandır sendikaya sirayet etmiş olan patronlarla uzlaşma kültürü, Z. Yılmaz’ı yenilgiye uğratan bu yeni yönetim şahsında kırılmak isteniyor ve sendikanın o eski özlenen mücadeleci çizgisine, Maden-İş geleneğine

tekrar dönülmesi amaçlanıyordu. Patronlarla masa başlarında ya da yemek masalarında konuşarak anlaşamayacağı, bu uzlaşmanın işçi sınıfının hayrına olamayacağı belirtiliyordu. Tam tersine bu yol, mücadeleden kaçmanın bir aracı olarak mahkum ediliyor ve işçilerin hak alacaklarsa eğer, dışı dış bir mücadele süreci üzerinden alabilecekleri vurgulanıyordu.

Ancak mücadele iyi niyetli temennilerle olmuyor. Bu bir program, bir politika ve bir irade sorunudur. BMİS yönetimi, Türk Metal-Sendikası BMİS’in örgütlü olduğu Çolakoğlu işyerini kendi hanesine kayıt ettirdiğinde, koltuğa daha yeni oturmuştu. Görünürde temsilcilerin ihaneti sonucu kaybedilen fabrika (öyle ki söz konusu fabrika BMİS başkanını ilk önce Gebze Şube, ardından genel başkanlığa taşımıştı) aslında edilgenliğin ve hiç değilse Türk Metal kadar gözü kara davranamamanın bir sonucu olarak kaybedilmişti. Bunu Omtaş yenilgisi izledi. Ardından Grammer’de de Türk Metal saldırısı gündeme geldi. Çeşitli fiili ve hukuki girişimlere karşın BMİS hala da bu fabrikada örgütlü değildir. Bunlara Gebze bölgesinde kaybedilen fabrikaları da ekleyebiliriz. Verdiğimiz örneklerin hepsinde, mücadele ederek sonuç almak, işçileri sürecin öznesi haline getirerek kazanmak mümkün olabildi. Yasal “prosedür”e dayanmak yerine meşruluk esas alındığında, yolun nasıl yürüneceği ve hakkın nasıl alınabileceği deneyimlerle sabittir.

Özellikle bir iddia olarak ortaya konulan mücadeleci anlayış, ne dört yıl boyunca ne de bugün mevcut gerçekliği ifade etmektedir Sendikanın fiili-meşru mücadeleden uzak tutum ve eğilimleri devam ettiği takdirde bunun bir çizgiye dönüşmesi pekâlâ mümkündür. Dahası sendikanın “en büyük fabrikası” kaybedilirken zorlu bir mücadele yürütülüyorsa, bu sendika dışı dış bir mücadele hattında nasıl ilerleyecektir? Uzlaşma yoluyla, yasalıcı-icazetçi sınırlarla mı yetinilecektir? Mücadele anlayışı bakımından mevcut merkez yönetiminin ilk dönemiyle son dönemi arasında temelde bir fark yoktur. Son birkaç yıl içinde yaşanan grev ve direnişlere karşı alınan tutumların gerisinde iradesizlik ve bürokratinin belkemiğini oluşturan iç hesap ve kaygılar vardır.

BMİS’in dört yıllık sürecine baktığımızda, tartışılması gereken en temel noktalardan biri, BMİS üyesi işçilerin ekonomik ve sosyal hakları açısından ne durumda olduklarıdır.

Son dört yıl içinde MESS’le iki defa masaya oturulmuş fakat ikisinde de Türk Metal’in imzaladığı sözleşmenin bir benzeri imzalanmıştır. BMİS’te, toplu sözleşmelerin imzalanması süreçlerinde, Türk Metal’in ihanetçi tutumunun arkasına sığınmak gibi bir gelenek oluşmuştur. Bu gelenek son iki sözleşme döneminde de bozulmadı ve merkez yönetim BMİS’in tek başına bir şey yapamayacağını gerekçe göstererek, sözleşmelerin altına imza attı. Aynı zamanda son sözleşme sürecinde ilan ettiği eylem programını “unuttu” ve tabanına danışma gereği bile duymadan toplu sözleşmeyi imzaladı.

Önceki genel kurulda mahkum edilen ücret sendikacılığı, sendikanın sınıf mücadelesinde tuttuğu yere ve oynayabileceği farklı misyona bir işaret olarak gösterilmişti. Dolayısıyla sendikal mücadele tek başına ücretlerin iyileştirilmesi mücadelesi olarak değil genel sınıf mücadelesinin bir parçası olarak ele alınıyordu. Ancak izleyen dönemdeki toplu sözleşme sürecinde işçilerin beklentilerinden uzak sonuçlar alındı. Oysa metal sektöründe yaşanan üretim patlamaları ve kâr

rekorları bizzat sendikanın araştırma ve değerlendirmelerine konu olmuştu. Üretimden pay almak istediklerini de ifade eden sendikacılar, bu konuda epey fırtına koparmalarına rağmen somut da hiçbir şey yapmayarak, hatta MESS grup sözleşmesinde Türk Metal’den daha geri bir sözleşmeye imza atarak “kararlılıklarını” göstermiş oldular. Ücret sendikacılığı yapmayacağınız diyenler, denilebilir ki ücret sendikacılığı bile yapamadılar.

Tablo ortadadır. Bir dönemin ekonomik ve sosyal haklar planında en önde olan fabrikalarında işçiler şimdi asgari ücret düzeyinde ücret alıyorlar. İşçilerin sert tepkilerinden dolayı bu fabrikalarda adeta temsilci dayanmıyor. Ücretlerin düşüklüğü, ekonomik ve sosyal hakların geriliği tüm fabrikaların ortak sorunu durumunda. Sorunun çözümü konusunda da bir açıklık görünmüyor. Temsilcisinden şube başkanına, uzman kadrodan en üst yöneticiye kadar sorunun kaynağı olarak işçi sınıfının geriliği ve AKP hükümetinin patronlardan yana tutumu gösteriliyor. Bu tablonun nasıl değiştirileceğine dair bir tartışma ya da çözücü yaklaşım ise sendikanın gündeminde fazla bir yer tutmuyor.

Bürokratik sendikal anlayış...

Türkiye sendikal hareketinin genelde bürokratik yozlaşma ve çürüme içinde olduğu uzun yıllardır yapılan bir değerlendirmedir. Kaldı ki, geline yerde ihanetin aldığı boyut, sergilenen pervasızlık üzerinden bakıldığında, bu değerlendirme eksik bile kalmaktadır.

BMİS yöneticileri de geçen genel kurulda yönetime “iyi niyet”lerle gelmiş ve ortaya koydukları iddia ve bunun somut ifadesi olan sendikal programdan ötürü sendikaya daha ileri bir hava katacakları beklentisi yaratmışlardı. Şu anki mevcut yönetim Merkez Genel Kurulu’na aday olana kadar Ziya Yılmaz ve ekibinden çok çekmişlerdi. Muhalif ve “sol” kimliklerinden ötürü bir hayli hırpanlanmış ve birçok alanda önleri kesilmişti. İşte tüm bu nedenlerden dolayı demokratik bir sendika olmayı herkesten çok istediklerini söylüyorlardı. Ne yazık ki “demokrasinin” bu süreçte uygulandığını söylemek mümkün değil. Zira sendikal demokrasi salt işçilerin kendi temsilci ve yöneticilerini seçmelerine indirgenebilecek basit bir olgu değil. Örneğin onbinlerce metal işçisini ilgilendiren MESS sözleşmelerinde son imza atılmadan önce işçilere imzalamak-imzalamamak arasında bir seçim yaptırmak sendikal demokrasinin olmazsa olmazlarındandır. BMİS ise bunu çeşitli gerekçelerle yapmaktan geri durmuştur.

Taban kendisini ilgilendiren temel sorunlar hakkında sözünü söylemeyecekse eğer, bu ilke nasıl hayata geçirilecektir? Demokrasiyi bir görüntü ve yeri geldiğinde övünülecek bir araç olarak görenler ihtiyaç duyduklarında demokrasiyi rahatlıkla çiğneyebilmektedirler. BMİS’in son birkaç ay içinde yaşadığı şube seçim süreçleri bu açıdan bir dizi olumsuz örneğe tanıklık etmiştir. Temsilcilerin görevden alınmasından delege avcılığına, ayak kaydırma çabalarından kafa koparma operasyonlarına kadar, sendika bürokratlarının kullandığı bu kirli yöntemlere mevcut merkez yönetimi de başvurma ihtiyacı duymuştur. Söz konusu koltuk kavgası ve kaygısı olunca demokrasi de tez elden rafa kaldırılabilmiştir. Ancak, hangi amaçla yapılsa yapılsın (ya da söz konusu davranışın muhatapları bunu hak etmiş olsalar bile), tabanın onayı alınmıyorsa ve

taban bu davranışları onaylamıyorsa hiçbir yöntem meşru değildir. Hizmet ettiği alan ise sendika bürokrasinin kendisi olacaktır.

Sınıfı eğitmek ve örgütlemekten bahsedenler şovenizmi kışkırtıyorlar

BMİS’i yakında takip edenler sendikanın toplam süreçlerinde eğitim çabasında bir hayli öne çıktığını görebilecektir. Son dört yıl içinde toplam 8 bin işçiye temel sendikal sorunları içeren eğitim verilmiştir. Bir kısmı Alman IG-Metal Sendikası’yla yapılan ortak eğitimlerdir. Sendikal hareketin mevcut düzeyi düşünüldüğünde, yabana atılmayacak bir çaba ve işçi sayısı söz konusudur. Ancak bu denli övünç konusu yapılan bir çabanın ardından, yaşadığımız sistemin adını koyamayan ya da tanımlayamayan bir tabana sahip olmak tuhaf bir çelişkidir. Sistemi tanımlayamamak bir yana, BMİS tabanında sağ düşüncenin etkisi gün geçtikçe artmaktadır. Son şube genel kurullarında delege konuşmalarında ağırlıklı bir kesimin şovenizm zehrini kusması bunu ifade etmektedir. Eğitim salt akademik bir bakışla ele alınır ve işçilere de bu temelde eğitim verilirse, bu sonuca şaşırmamak gerekir. Grev ve direnişlerin işçi sınıfının okulları olduğu unutulmuş, eğitim konferanslara, seminerlere ve sendika merkezlerinde eğitim uzmanlarının anlatımlarına daraltılmıştır. Aynı zamanda işçinin geri bilincine müdahalede sergilenen tutumlar da ortadadır. Estirilen şoven dalga karşısında BMİS Genel Merkez yönetiminin aldığı tutum ibret vericidir. Sendika yöneticileri, estirilen şovenist dalganın etkisiyle buram buram şovenizm kokan ve kardeş halklar arasında düşmanlığı körükleyen açıklamalar yapmıştır. İşçilerin geri bilincine müdahale etmek bir yana, o geriliği besleyen tutumlar alabilmiştir.

BMİS’in örgütlenme çabaları da bu sığ bakışın bir sonucu olarak mücadeleden uzak bir çizgide gerçekleşmiştir. Açıklandığı üzere, bu süre diliminde BMİS gerçekten büyümüştür. Ancak bu büyüme, BMİS’in istikrarlı, hedefli bir çabasının ürünü olarak değil, sermayenin saldırılarının sonucu metal işçisinin duyduğu örgütlenme isteğinden kaynaklanmıştır.

BMİS’in sözde “muhalifleri”

Önümüzdeki günlerde gerçekleşecek BMİS Genel Kurulu’na aday olacak muhalifleri bize hiç de yabancı değil. Ziya Yılmaz ve ekibi mevcut yönetimin karşısına dikilmeye hazırlanıyor.

BMİS merkez yönetiminin 4 yıllık sürecine asıl damgasını vuran, 8 bin işçinin eğitimi ve sendikanın büyümesi değil sendika içinde yaşanan gerilimler olmuştur.

4 yıl önce koltuğunda indirilen Ziya Yılmaz ve ekibinin tamamı sendikal sürecin hukuken dışına çıkmış olmalarına rağmen muhalefetlerini sürdürdüler. Bulabildikleri her fırsatta merkez yönetimi zora sokmak ve deyim yerindeyse felç etmek için en olmadık yöntemlere başvurdular. Z. Yılmaz’ın etkisi altındaki şube yöneticileri ve kimi temsilciler, sendikanın bir dizi kararını çiğneyerek kendi bildiklerini okudular. Hatta kimi şube başkanları patronlarla birebir anlaşarak işçilerin sendika aidatlarının ertelenmesini sağlayabildiler. Gebze örneğinde olduğu gibi imza toplayarak olağanüstü genel kurul toplama girişimlerinde bulundular. Ziya Yılmaz ise, kendi çizgisine uygun bir davranışla MESS patronlarından birinin işyerinde kendini çalışıyor göstererek ve ancak mahkeme yoluyla sendika üyesi olmuştur. Dört yıl önce gerçekleşen genel kurulda Ziya Yılmaz’ın şimdiki yönetime ilişkin söylediği sözler, kimliği konusunda açık bir fikir vermektedir. Ziya Yılmaz, “*bana ‘uzlaşmacı sendikacılık’ yapıyor diyorlarsa bilsinler ki işçinin işsiz kalmaması için bundan sonra da seçilirsem yapacağım budur, bundan onur duyarım*” demekteydi.

Son gerçekleşen şube seçimleri de göstermiştir ki, bu “sözde” muhalefetin sınıf mücadelesi gibi bir kaygısı yoktur. Dahası, çağdaş sendikacılık ve uzlaşmacılığın mimarları durumundadırlar. Bütün çaba koltuk için harcanmaktadır. İşçi sınıfının içinde bulunduğu durumun, sendikal mevzilerin kaybedilmesinin böyleleri için hiçbir önemi yoktur.

Sonuç yerine

Geride kalan dört yıla bakıldığında, BMİS Genel Merkez Yönetimi’nin ortaya koyduğu programın arkasında duramadığı, bu yönlü iddia ve buna dayalı pratiğin boşlukta kaldığı görülecektir. Dört yıl önce yaptığımız değerlendirmede de ifade ettiğimiz gibi, bir programın varlığı önem taşımakla birlikte, önemli olan onu hayata geçirecek güç ve iradedir. Dahası tabanın söz, karar ve yetki sahibi olmasıdır. Ne yazık ki, dört yıllık süreçte bu irade sergilenemedi. Temel aldıkları programı hayata geçirmenin tek yolu, tabana dayanmak

ve gücü bu temelden almaktır. Bundan sürekli geri durulduğu gibi, en basit sendikal demokrasinin ilkeleri bile uygulanmadı.

Yine bürokratik sendikal anlayışın bir parçası olarak, dört yıl önce ortaya atılan iddialar iç hesaplara kurban edildi ve boşa düşürüldü. Mevcut yönetim muhalefetin basıncını her an ensesinde hissetti. İş hesaplar sendikanın süreçlerinde hakim hale geldi, işyeri örgütlenmelerinde bile sınıfın çıkarları değil, bu tablonun kendisi belirleyici oldu.

Bugün BMİS’in sınıf sendikacılığı zeminine çekilmesi ve uzlaşmacı-bürokratik anlayışın sendikadan sökülüp atılması öncü, devrimci işçilerin çabalarına sıkı sıkıya bağlıdır. BMİS tabanında bürokrasiye karşı demokrasi, uzlaşmaya karşı mücadele temelinde güçlü bir çalışma yürütülmesi acil bir ihtiyaçtır.

Öncü, devrimci işçiler sabırla ve inatla mevcut potansiyeli değerlendirmek ve işçi sınıfının kurtuluşu davasına kanalize etmek sorumluluğu taşımaktadırlar.

BDSP’li Metal İşçileri

“Saldırı örgütsüz milyonlaradır!”

Sermaye düzeni, işçi sınıfının grev silahını kullanması karşısındaki tahamülsüzlüğünü bir kez daha gözler önüne serdi. Bunun en çarpıcı örneğini Telekom grevi sırasında gerçekleşen tutuklamalar oluştururken, sendikal mücadelenin kendisi bir bütün olarak sermaye düzeninin baskı ve hukuk teröründen nasibini alıyor.

Çeşitli yasal engellerle, bunun yetmediği yerde ise baskı ve zorla örgütlenme hakkına saldırın sermaye son olarak 12 Eylül dönemini aratmayan bir hamleyle TÜMTİS Ankara Şube Yönetim Kurulu üyesi 7 kişi hakkında patronların şikayeti üzerine tutuklama kararı çıkardı. 20 Kasım 2007 günü sabah erken saatlerde evleri basılan ve aralarında Ankara şube yönetim kurulu üyelerinin de bulunduğu 17 kişi gözaltına alındı. 23 Kasım 2007 günü ise gözaltına alınan 17 kişiden 7’si hakkında tutuklama kararı çıkarılarak Sincan Hapishanesi’ne gönderildi.

Tutuklama terörünün ardından Türk-İş Genel Merkezi önünde eylem gerçekleştiren Türk-İş’e bağlı şubeler ve diğer konfederasyon temsilcileri tutuklu sendikacıların serbest bırakılmasını, örgütlenme hakkı önündeki engellerin kaldırılmasını istedi.

TÜMTİS yöneticilerinin tutuklanması 4 Aralık günü de Türkiye genelinde Türk-İş Bölge Temsilcilikleri’nde gerçekleştirilen ortak basın toplantılarıyla protesto edildi.

İstanbul’da gerçekleştirilen basın toplantısı Taksim Gümüşsuyu’ndaki Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği’nde yapıldı. Toplantıya; Türk-İş’e bağlı Selüloz-İş İstanbul Şubesi, Deri-İş Tuzla Şubesi, Tez Koop-İş 2 No’lu Şube, Belediye-İş 1 ve 2 No’lu şubeler, Basın-İş Sendikası İstanbul Şubesi, TÜMTİS yöneticileri ve işyeri temsilcileri katıldılar.

Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak ve TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz’ın kürsüde yer aldığı açıklamada, ilk olarak F. Büyükkucak söz aldı. İşçi sınıfının çeşitli saldırılarla karşı karşıya kaldığını belirten Büyükkucak, sendika ve konfederasyon ayrımı yapılmaksızın biraraya gelmenin önemine vurgu yaptı. Bölge Temsilcisi; 6-9 Aralık tarihlerinde Ankara’da toplanacak olan Türk-İş Merkez Genel Kurulu’nda ‘seçimden çok işçi sınıfının sıkıntıları ve ortak mücadele üzerinde durularak genel kuruldan sağlıklı kararlar çıkacağına inandığını dile getirdi.

Yaptığı konuşmanın ardından Büyükkucak basın açıklamasını okudu. “Suç işlemek için örgüt kurmak, mala zarar vermek ve çalışma özgürlüğünü engellemek” gerekçesine dayanılarak tutuklanan TÜMTİS yöneticilerinin maruz kaldığı saldırının benzerinin Telekom grevi boyunca Telekom işçilerine yöneltilerek 12 Haber-İş üyesinin tutuklandığı dile getirildi.

Basın metninde; 12 Eylül dönemini aratmayan baskın, gözaltı ve tutuklamaların işverenlerin şikayeti üzerine yapılmasının yanı ve anti-demokratik yönüne dikkat çekildi. Faruk Büyükkucak açıklamada, saldırılarla asıl hedeflenenin Türkiye sendikal hareketi ve örgütsüz milyonlar olduğunu vurguladı. Sendika yöneticilerine dönük tutumun sendikaları “tehlikeli kurumlar” olarak gösterme amacıyla yapıldığı söylendi.

Basın metninin okunmasının ardından TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz söz aldı. Yaşanan gözaltı saldırısının ardından Ankara’ya giderek tutuklama kararını veren savcıyla görüştiklerini söyleyen Yılmaz, tutuklu 7 yöneticinin dosyaları hakkında gizlilik kararı alındığını ifade etti.

Yılmaz; Ankara şube yöneticilerinin tutuklanma gerekçelerine de değinerek kendilerinin zaten br mücadele örgütüne, sendikaya sahip olduklarını belirterek başka bir örgüte ihtiyaçları olmadığını belirtti.

Yılmaz sözlerine, tutuklama saldırısının hedefinde olan asıl şeyin son 1 yıl içerisinde gösterdikleri örgütlenme başarısı olduğunun altını çizdi. 20’ye yakın işyerinde örgütlendiklerinin bilgisini veren Yılmaz, saldırılara karşı ortak mücadele ederek, dik durma çağrısı yaptı.

Günlük bir gazetede tutuklama saldırısına “yolsuzluk iddiası” denerek yer verilen habere de değinen Yılmaz, bu haberin kendileri tarafından üzüntüyle karşılandığını ifade etti. Ayrıca tutuklanma gerekçeleri arasında tek bir yöneticileri hakkında dahi yolsuzluk gibi bir iddianın olmadığını, söz konusu gazetenin haberi yapmasının gerisindeki niyete anlam veremediklerini de sözlerine ekledi. Gözaltına alınan üyelerinin hiçbirinin ifadelerinde sendikaya zorla üye yaptırıldıklarına dair kanıt olmadığını da belirtti.

Genel Sekreter; Ankara Şube yöneticilerinin tutuklanmasının ardından amatör ve yedek üyelerin tüm sorumluluklarını kuşanarak örgütlenme çalışmasına devam ettiklerini sözlerine ekledi. Yılmaz, dayanışma çağrısıyla konuşmasını noktaladı.

Büyükkucak konuşmasını; Telekom grevi sürecinde yanı ve yanlış haber yapan basını da eleştirerek sürekli yanlarında olan basın organlarına teşekkürlerini ilettili.

Açıklamaya BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Putin AKKA'yı askıya alan parlamento kararını onayladı...

Emperyalist güç odakları arasındaki çelişkiler derinleşiyor!

Emperyalist-kapitalist düzenin “eşitsiz gelişim” yasası, emperyalist güç odaklarının dünyayı paylaşmak ve yeniden paylaşmak için çatışmalarını kaçınılmaz kılar. Nitekim daha 1903 yılında dünya üzerinde bölüşülmemiş toprak parçası bırakmayan emperyalist güçler, kapitalistleşme sürecine nispeten geç giren Alman burjuvazisinin “yeniden paylaşım” talep etmesi üzerine, 1914 yılında insanlığı bir “dünya savaşı” felaketiyle yüzyüze bırakmışlardır.

Eşitsiz gelişim yasası yüzyıl önce olduğu gibi bugün de geçerlidir. Dünya jandarması ABD'yi yöneten haydut çetesi, kapitalizmin bu temel yasasını çok iyi bildikleri içindir ki, diğer emperyalist güç odaklarının gelişiminin önünü kesmek adına, saldırganlıkta sınır tanımamaktadırlar. Halihazırda saldırıların hedefinde ezilen halklar olsa da, dünya enerji kaynaklarını denetim altına almak için ülkelerin yakılıp yıkılmasının önemli bir nedeni de, enerjiye bağımlı diğer emperyalist güçleri basınç altında tutmak, böylece ABD emperyalizminin dünya jandarmalığına boyun eğmelerini sağlamaktır.

İkinci emperyalist paylaşım savaşına kadar dünya jandarması olan (üzerinde güneşin batmadığı krallık) Büyük Britanya emperyalizmi, gelinen yerde bu ülkedeki büyük tekellerin çıkarları gereği ABD emperyalizmine bekçi köpekliği yapmaktadır. Elbette ABD emperyalizminin de aynı akıbete uğramasını önleyecek koruyucu bir zırh yoktur.

Emperyalist Amerikan rejimi ayrıcalıklı konumunu sürdürmek için dünyayı kana bulamaktan çekinmiyor ama işler yine de planlandığı gibi yürümüyor. Bir yanda direnişin bataklığa çevirdiği Irak, öte yanda emperyalist güç odaklarının ABD'deki savaş

kundakçılarını sıkıştıran adımları... ABD-Çin rekabetinin yanısıra, ABD-Rusya arasındaki rekabetin giderek keskinleştiği, dahası kimi zaman gerilimli restleşmeler görünümüne büründüğü gözlerden kaçmazken, bu gelişmeler Washington'daki haydutları fazlasıyla kaygılandırmaktadır.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Rusya'yi sömürgeleştirebileceğini sanan batılı emperyalistlerin hevesi kısa sürede kursaklarında kalmıştı. Vladimir Putin dönemiyle birlikte toparlanmaya başlayan Rusya, Sovyet dönemi birikimlerinin sağladığı avantajlar ve petrol fiyatlarındaki artışla birlikte hızla toparlandı. Önce İMF ve Dünya Bankası'nı kovan Putin yönetimi, gelinen yerde ABD emperyalizmine kafa tutabilecek gücü kendinde bulabilmektedir. Silahlanmaya da özel ağırlık vermeye başlayan Rusya, ABD savaş makinesi ve NATO'nun kapılarına kadar dayanmasına seyirci kalmayacağını resmen ilan etmiştir. Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Anlaşması'nın (AKKA) askıyla alınması, Rusya yönetiminin bu yöndeki kararlılığının bir göstergesidir.

4 Aralık'ta gerçekleşen seçimlerin hemen öncesinde, ülkesinin AKKA'ya katılımını 12 Aralık'tan itibaren askıya alan parlamento kararını onaylayan Putin, ABD'nin Doğu Avrupa ülkelerine füze kalkanı ve askeri üsler kurmasına duyduğu sert tepkiyi, etkili bir kararla dışa vurdu.

Avrupa'daki konvansiyonel silahların, yani tank, savaş uçağı ve diğer ağır silahların sınırlandırmasını öngören anlaşmaya ABD zaten uymuyordu. Rusya'nın da anlaşmayı askıya almasıyla silahlanma yarışı yeniden hız kazanacak. Kuşkusuz ki, silahlanma yarışı hiçbir zaman durdurulmadı. Daha birkaç ay önce ABD

“bombaların anası” adı verilen yıkıcı gücü yüksek bir bomba ürettiğinde, Rusya “bombaların babası” adını verdiği yeni bir bomba imal ederek karşılık vermişti. Buna karşın AKKA anlaşmasının fiilen ortadan kalkması, savaş makinelerini tahkim etmekle meşgul olan gerici rejimlerin şeflerinin iyice zıvanadan çıkması için yolu düzleyecek.

İkinci emperyalist paylaşım savaşıyla Avrupa'nın 20. yüzyılda ikinci kez enkaza dönmesinden sonra emperyalist güç odakları, aralarındaki çatışmayı ezilen halkların yaşam alanlarında sürdürüyorlar. Bazı Afrika ülkeleri, Cezayir, Irak, eski Yugoslavya, Afganistan, Lübnan... Doğrudan savaş ya da iç çatışmalar şeklinde yaşanan bu kirli hesaplaşmalarla bu ülkelerin bazıları son teknoloji ürünü bombalarla, kimyasal silahlarla enkaza çevrilirken, bazıları iç çatışmalarla birer mezbahane haline getirilmiştir.

Eşitsiz gelişim yasasının dolaysız sonuçlarından olan emperyalist güç odakları arasındaki rekabet-çelişki-çatışma sarmalı tehlikeli bir mecrada ilerlemektedir. Hal böyleyken, paylaşım savaşlarının geçmişte olduğu gibi emperyalist ordular arasında cereyan etmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur. Bu ise, tahmin bile edilemeyecek boyutta yıkım ve katliamların bir kez daha kâbus gibi insanlığın başına çöreklenmesi anlamına gelecektir.

Emperyalist-kapitalist düzen ayakta olduğu sürece insanlığı bu musibetlerden korumanın olanağı yoktur. Elbette güncel planda emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadelenin önemi büyüktür. Fakat yine de insanlığı kapitalizmin yıkıcılığından kurtarmanın biricik yolu, bu kokuşmuş düzeni dünya yüzünden tamamen silmektir.

2 Aralık günü Venezüella'da anayasa reformu için yapılan referandum sonucunda yüzde 49.3 evet oyuna karşılık %50.7 hayır oyu çıktı.

Chavez'in Anayasa referandumunu az bir farkla da olsa kaybetmesi ile hem “sosyalist” anayasa, hem de görev süresini uzatma girişimi sonuçsuz kaldı.

Hugo Chavez, 9 yıldır yürüttüğü devlet başkanlığı görevi boyunca hiçbir halk oylaması aleyhine sonuçlanmamıştı. Geçen yıl ezici bir çoğunlukla 2013 yılına değin devlet başkanı görevine seçilmişti.

Anayasa Reformu önerisini kaybetmesini “şimdilik olmadı” diyerek yorumlayan Chavez, evet ve hayır arasındaki oy farkının küçüklüğünü vurguladı.

Venezüella'da 1998 yılında Karakas'ın gecekondulu bölgelerinde yaşayanların merkezi yağmalaması ile başlayan isyan sosyal bir ayaklanmaya dönüşmüş, iki başarısız darbe girişiminin ardından Chavez 1999'da seçimle iktidara gelmişti.

Chavez'in iktidara gelmesinden itibaren Venezüella'da önemli sosyal programlar uygulandı. Chavez yoksulluğu politikanın merkezine oturarak, önemli bir değişimin adımlarını attı. Bu nedenle yoksul kesimlerden büyük destek bulan Chavez burjuva düzenin sınırlarını zorlayan önerilerle, örneğin petrol gelirlerini sosyal reform programlarına akıtması vb. gibi uygulamalarla daha en baştan itibaren sermaye çevrelerini karşısına aldı. Halen özel mülkiyetin dokunulmazlığını

Chavez: “Şimdilik olmadı!”

güvence altında bulunmasına rağmen.

Hugo Chavez referandum sonuçları üzerine yaptığı açıklamada şunları söyledi: *“Bugünlük kaybetmiş olabiliriz, ancak sosyalizmin kurulması yolundaki mücadelemiz devam edecektir. Benim anayasa değişikliği önerim, Venezüella halkına adanmıştır. Bu öneri ölmeyecek, yaşayacaktır.”*

Chavez ne yapmak istiyordu?

Reformla anayasadaki 350 maddenin 69'u değiştirilmesi planlanıyordu. Bu değişiklikler şunlardı:

Siyaset:

ABD destekli muhalefet eylemleri ve darbe girişimine maruz kalan Chavez, uygulamak istediği ekonomi politikalarını hayata geçirmek için, ekibinin iktidarını sağlamlaştırmayı istiyordu. Bunun için anayasada, başkanlık seçimine ilişkin düzenlemelerin yapılması planlanıyordu. Şöyle ki:

- Başkan seçilmek için sınırsız hak
- Başkanın 6'dan 7 yıla çıkarılan görev süresi
- Başkana darbe, istila, savaş veya doğal afet halinde sansür imkanı veren süresiz “olağanüstü hal” ilanı yetkisi
- Kriz hallerinde başkan yardımcısı atama ve

azletme yetkisi

- “Halk iktidarı”nı uygulamak için merkezden bağımsız çalışacak yerel kurulların oluşturulması
- Seçmen yaşının 16'ya indirilmesi

Ekonomi:

- “Sosyalist ekonomi ilkeleri”ne uygun ekonomik faaliyetlerin teşvik edilmesi
- Merkez Bankası'nın özerkliğine son verilmesi, “döviz rezervi” ve “para politikası”nın başkan tarafından yönetimi
- Petrol sektöründe kamunun çoğunluk payının garanti altına alınması
- Kamu işletmelerinin özelleştirilmesinin yasaklanması
- “Gıda güvenliği” amacıyla gerekirse işletmeleri kamulaştırma hakkı

Sosyal hayat:

- Günlük çalışma süresinin 6 saate indirilmesi.
- Herkese sosyal güvenlik garantisi
- Petrol geliriyle finanse edilen sosyal programların kurumsal hale getirilmesi

Dünyadan...

Güney Afrika’da maden grevi!

Güney Afrika’da yaklaşık 240 bin maden işçisi, ülkedeki maden ocaklarının güvenli olmaması nedeniyle 4 Aralık günü bir günlük grev gerçekleştirdi. Johannesburg kent merkezinde toplanan maden işçilerinin örgütlediği yürüyüşe ise 40 bin kişilik bir katılım sağlandı.

Maden işçilerinin temel talebini iş güvenliği koşullarının iyileştirilmesi ve güvenliği kâr amacıyla bir kenara iten patronların yargılanması oluşturuyor. Grevi örgütleyen Ulusal Maden İşçileri Sendikası’nın sağlık ve güvenlik birimi yetkilisi Erick Gcilitshana, “İşçiler artık yeter diyor. Güvenliğe hemen ihtiyacımız var” diye konuştu. Gcilitshana artan ölüm oranlarına dikkati çekerek, işverenlerin üretim kadar güvenliğe de yapmaları gerektiğini vurguladı.

Güney Afrika, Afrika’nın en büyük altın ihracatçısı ve platinin en fazla üretildiği ülkelerin başında geliyor. Bu ülkede yalnızca bu yıl 180’den fazla maden işçisi, iş cinayetlerine kurban gitti. Geçtiğimiz yıl bu sayı 200’ün üzerinde idi.

Morales: “Sorumlular hesap versin!”

Bolivya Devlet Başkanı Morales ülkede yaşanan son olaylarda üç kişinin ölmesi üzerine açıklama yaptı. Özür dilemeyeceğini belirten Morales, karışıklıklardan sorumlu olanların sorumluluğu üzerine alması gerektiğini vurguladı. Ülkedeki esas sorunu, yoksulların adalet ararken, zenginlerin sermaye birikimi yapması olarak tanımlayan Morales, hükümet olarak yoksul halkın haklarını savunmak istediklerini belirtti.

Portekiz’de genel grev!

Lizbon’da kamu çalışanları 30 Kasım günü genel greve gitti. Sendikalar birliği CGTP-Intersindical ve UGT sendikasının çağrı yaptığı genel greve katılım yüzde 80’in üzerindeydi. Kamu emekçileri alım güçlerinin düşmesini protesto ederek yüzde 5,8 oranında ücret artışı talep ettiler. Hükümet ise 2008 yılı için beklenen enflasyon oranı olan 2,1’de ısrar ediyor.

Grevi 28 Kasım gecesi temizlik işçileri, ardından sağlık emekçileri başlattı. Grev nedeniyle çok sayıda okul ve mahkeme kapalı kaldı. Bu grev bu yıl içinde Jose Socrates hükümetine karşı gerçekleşen 4. büyük grev oldu.

Hollanda’da 15 bin öğrenci alanlara çıktı

Hollanda’da iki haftadır dersleri boykot eden orta dereceli okul öğrencileri, Amsterdam’da bir miting gerçekleştirdi. Mitinge 15 bin öğrenci katıldı. Polise yumurta atan 20’den fazla öğrenci gözaltına alındı.

Öğrenciler yıllık öğrenim saatlerinin 1040 saate yükseltilmesini protesto ediyorlar. Eğitim Bakanlığı, geçtiğimiz yıl orta dereceli okullarda okuyan öğrencilerin yıllık öğrenim saatlerinin 960’tan 1040’a çıkarılması kararını almıştı. Öğrenciler, öğretim görevlilerin yetersizliği, eğitimde yatırım yetersizliği ile okulların “saat doldurma” zorunluluğu nedeniyle uygulamanın kaldırılmasını istiyor.

28 Kasım günü konuyu görüşen meclis uygulamanın devamından yana görüş belirtti.

Fransa’da öğrenci grevi!

Fransa’da üniversitelerde Ekim ayında başlayan ve halen süren grevin bitirilmesi çağrısı yapıldı. Fransa

Ulusal Öğrenciler Birliği (UNEF), oylamaya katılımın yüzde 54,5 olduğunu, katılanların yüzde 72.39’unun grevin askıya alınması yönünde oy kullandığını ifade etti.

UNEF geçtiğimiz hafta Yüksek Eğitim Bakanı ile bir görüşme yapmıştı. Buna göre Eğitim Bakanı üniversite girişlerinde eleme yapılmayacağı garantisinin verildiği bir genelge yayınlıyacak. Maddi olarak zor durumdaki öğrencilere ödenen burslar da artırılacak.

Rusya’da Ford grevi sürüyor!

Rusya’da 20 Kasım tarihinden beri grevde olan Vsevolzhsk’deki Ford işçilerinin grevi sürüyor. İşçiler yüzde 30 ücret artışı talep ediyorlar. Fabrika yönetimi tehditlerle bazı işçileri sindirip yeniden makinaların başına dönmelerini sağladı. Ama üretilen arabalar ya tam çıkmıyor ya da kalite kontrolü yapılamıyor. Kolluk güçlerinin saldırıları Ford işçilerinin sınıftan gelen güçlerini kullanmalarını engelleyemedi. Grev Rusya’nın birçok yerinde yankı buldu. Ford işçilerine destek büyüyor.

Ukrayna madenlerinde ölüm!

Ukrayna’nın Donetsk kentinde Zasyadko kömür madeninde meydana gelen patlama sonucunda 5 kişi hayatını yitirdi. 3 Aralık gün meydana gelen patlama sonucu ölenlerin 4’ü bakım görevlisi, biri ise onlara yardım eden bir madenci. Aynı madende daha 18 Kasım’da metan gazı patlaması sonucunda 101 madenci yaşamını yitirmişti. Ukrayna madenleri dünyanın en tehlikeli ve bakımsız madenleri arasında.

Çin’de yine maden kazası!

Çin’de yeni bir maden kazası daha yaşandı. Dünyada madenlerde ölümler sonuçlanan iş cinayetlerinin en fazla yaşandığı yer olan Çin’de bu kez de bir kömür madenininde patlama yaşandı.

Patlamanın sonucunda 18 kişi öldü. Zhaotong şehrine bağlı Zhenxiong kasabasındaki Shizishan madeninde 3 Aralık günü gerçekleşen patlamanın nedeni bilinmiyor. Çin’de madenlerde meydana gelen iş cinayetlerinin sonucunda günde ortalama 13 işçi yaşamını yitiriyor. Yalnızca bu yıl 2 bin 163 madenci hayatını kaybetti.

Avusturalya da Kyoto’yu imzaladı!

BM İklim Değişikliği Konferansı, Endonezya’nın Bali adasında başladı. Yaklaşık 190 ülkenin katıldığı konferansta küresel ısınmaya karşı anlaşma yapılması için çaba harcanıyor. Tartışma başlıklarından birini Kyoto Protokolü oluşturuyor. Protokolün kapsamının genişletilmesi öngörülüyor. Bu arada Avusturalya’da Kyoto Protokolü’nü imzalayanlar arasına katılmış oldu. Türkiye ise konu ile ilgili olarak, “Türkiye’nin tartışması, Kyoto’yu imzalayıp imzalamamak değil. İmzanın zamanlamasının nasıl olacağı tartışılıyor” dedi.

Uluslararası Af Örgütü’nden çağrı!

Uluslararası Af Örgütü yaptığı yazılı açıklamayla Myanmar’da iki aydır tutuklu bulunanların derhal serbest bırakılmasını istedi. Uluslararası Af Örgütü, Myanmar hükümetinin verdiği sözlere rağmen tutuklamaları sürdürdüğünü, Ekim protestolarından bu yana 700 kişinin tutuklandığını ve protestolara öncülük eden 1150 siyasi mahkumun henüz serbest bırakılmadığını ifade etti.

“Çözüm Deklarasyonu” ya da “Demokratik Özerklik” mi, yoksa teslimiyet platformunun tekrarı mı?

M. Can Yüce

Açık ki teslimiyet ve tasfiye platformu sürekli kendini tekrarlıyor: “Bizi devletinize ve düzeninize kabul edin! Sorunların temel çözümü bu!”

Her defasında başka bir ad altında “yeni” bir paket sunuyorlar. Son dönemde “Demokratik özerklik” kavramını dillerine doladılar, teslimiyet programlarını bu adla yeniden ortaya koydular. Aslında bunun daha önce sunulan programdan farklı bir yanı yok, ama öyle de olsa kafaları bulandırmaya, teslimiyetçi çizgi ve duruşlarını gizlemeye veya daha dolambaçlı bir biçimde sunmaya devam ediyorlar.

Bilindiği gibi, TC’nin Güney’e ilişkin saldırı planları ve bunun iç ve dış politikada etkin bir kampanya biçiminde yürütülmesi, ABD ile 5 Kasım’da varılan “mutabakat”, Güneyliler’in bu bağlamda aldıkları yeni önlemler, PKK açısından yeni ve zorlu bir sürecin kendisi anlamına geliyordu. Bu sürece karşılık kendileri de “**7 maddelik çözüm deklarasyonu**” yayınladılar. Daha önce de “demokratik özerklik” kavramı tartışılmış ve bunun Kürt sorununda en iyi çözüm seçeneği olduğu belirtilmiş ve DTP tarafından “Parti politikası” olarak belirlenmişti. İmralı Partisi ve DTP tarafından dile getirilen ve tartışılan “Demokratik özerklik” kavramı üzerinde durmak, öteden beri gündemimizde bulunuyordu. Ancak daha güncel ve acil konular araya girince bu konuyu tartışma olanağımız olmadı. 1 Aralık ‘07 tarihinde KCK ve Kongra-Gel “**7 maddelik çözüm deklarasyonu**” adında bir bildiri yayınladı. Bu bildiride ortaya konulan platform, daha önceki çizgilerinin bir iki rötuşla tekrarından başka bir şey değildir. Bu “**7 maddelik çözüm deklarasyonu**”, bir bakıma, bir “Program”, hem de “Azami program” niteliğinde olduğu, halkımızın ulusal kurtuluş bilincini bulandırmaya ve katletmeye dönük olduğu için üzerinde durmamız gerekiyor.

“**7 maddelik çözüm deklarasyonu**”, Kürdistan sorunu açısından bir çözüm platformu mu, yoksa teslimiyet ve bugüne kadar yaratılan değerlerin tasfiye programı mı? Bu soruya objektif bir yanıt verebilmek için bu 7 maddeyi olduğu gibi buraya aktarmakta büyük yarar var. “*Çözümün Demokratik Türkiye Cumhuriyeti bünyesinde Demokratik Özerk Kürdistan ekseninde gelişmesi kalıcı gönüllü birliğin zeminini yaratacaktır*” denilen bildiride 7 madde şöyle ortaya konuluyor:

“1- Kürt kimliğinin tanınması ve Türkiyelilik üst kimliği çatısı altında tüm kimliklerin anayasal güvenceye kavuşturulması,

2- Kürt dili ve kültürü önündeki engellerin kaldırılması, anadilde eğitim hakkının tanınması ve Kürdistan bölgesinde Türkçe’nin yanında Kürtçe’nin ikinci resmi dil olarak kabul edilmesi, bunun yanında diğer azınlıkların kültürel haklarına saygı gösterilmesi.

3- Düşünce, inanç ve ifade özgürlüğü temelinde serbest siyaset ve örgütlenme hakkının tanınması, anayasa ve yasalarda başta cins ayrımcılığı olmak üzere tüm toplumsal eşitsizliklerin kaldırılması,

4- Bir toplumsal uzlaşma projesiyle iki toplumun karşılıklı birbirini affederek barışı ve özgür birliği tesis etmesi amacıyla PKK önderliği dâhil tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması, siyasal ve toplumsal yaşama katılımlarının engellenmemesi,

5- Özel savaş amacıyla Kürdistan’da bulunan güçlerin çekilmesi, köy koruculuğu sisteminin

Devlet örgütlenmesi içinde idari-siyasal bir yapıdan değil, devletin dışında, ama aynı zamanda onunla uyumlu, halkın kendi dilini, kültürünü geliştirebildiği kurumlardan, daha önce belirtilen “üçüncü alan”, “sivil alan” teorilerine uygun politik içeriği boş bir şeyden söz ediliyor... Burada sıkça kullanılan “özgürlük” kavramının içi boştur, sadece Kürtler’i manipüle etmeye dönüktür. Özgürlük, kendi yaşamı, geleceği ve kaderi üzerinde söz söyleme ve karar verebilme hakkı, olanağı ve koşullarının bütününü kapsar.

lağvedilmesi ve köylülerin köylerine geri dönüşü için sosyal ve ekonomik projelerin geliştirilmesi,

6- Yeni bir yerel yönetimler yasası ile yerel yönetimlerin yetkilerinin artırılarak yeniden düzenlenmesi,

7- Yukarıdaki maddelerin gerçekleşmesine paralel olarak gerillanın her iki tarafın belirleyeceği bir takvim dâhilinde kademeli olarak silahlarını bırakıp yasal demokratik toplumsal yaşama katılım sürecinin başlatılması.” (ANF / 01.12.07)

Bu 7 maddeyi birlikte okuduğumuzda, sunulanın, Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirleme hakkı ve olanaklarını anlatan bir program değil, bazı kültürel kırıntılar ve af karşılığında Kürdistan ve Kürt halkının sonsuza kadar TC’nin egemenliği altında kalmasını öngören ve bunu Kürtler adına meşrulaştıran bir platformla karşı karşıya olduğumuzu anlamakta zorluk çekmeyiz.

“*Çözümün Demokratik Türkiye Cumhuriyeti bünyesinde Demokratik Özerk Kürdistan*” formülünde olduğunu söylemektedirler. Hemen vurgulamamız gerekiyor ki, burada dile getirilen “Kürdistan” kavramı, tarihsel, ulusal boyutlarıyla bir ülke gerçeğini değil, sadece coğrafi bir terimi anlatıyor. Yani Ağrı Dağı, Van Gölü, Muş Ovası, Botan, Behdınan gibi... Geçen hafta Öcalan, avukatlarıyla yaptığı görüşmede bunu net bir biçimde ifade etmektedir: “*Kürdistan terimi, aslında coğrafi bir terim, Kürtler de söylememiş, bu, Selçuklu Sultanı Sultan Sencer zamanından beri böyle ifade ediliyor.*” Daha önceki açıklama ve savunmalarında buna benzer sayısız ifade var.

Yine burada dile getirilen “özerklik” kavramının, genel siyasal literatürde kullanılan özerklikle bir ilgisi yoktur. Nasıl ki daha önce kullandıkları “Konfederalizm”in, bildiğimiz anlamında konfederalizmle bir ilişkisinin olmaması gibi... Öcalan’ın, DTP’nin ve son olarak KCK’nin dile getirdiği “Demokratik özerklik” kavramı, idari-siyasal ve mali boyutları olan bir yapıyı değil, Kürtler’in asgari ölçüde de olsa kendi yaşamı ve geleceği üzerinde söz söyleme ve karar verme hak, olanak ve koşullarını içeren bir siyasal birimi değil, içi boş ve manipüle etmeyi hedefleyen bir kavramdır. Örneğin Bask ülkesinin İspanya ile ilişkisi, bir tür özerkliktir. Bu özerklikte “üstte” İspanya’nın egemenliği devam

eder. Bu egemenlik altında Bask ülkesinin bir “hükümeti”, bir “parlamentosu”, denetlediği ekonomik olanakları vardır, dili ve kültürünün gelişmesini sağlayan okulları, kurumları vardır. Kürdistan için önerilen ise bunların hiçbirisi değil. Yine son görüşme notlarında Öcalan, önerdiği “Demokratik özerklik” kavramının içini şöyle doldurmaktadır:

“Demokratik Özerk Kürdistan, Demokratik Toplum Kongresi vesilesiyle de söylemiştim, orda vardı. Bu hem Kürt toplumunun iç geriliklerine, bu feodal şeylere, geriliklere karşı iç demokratikleşmeyi sağlar hem de Kürtler’in dışarıya karşı duruşunu ifade eder. Bu örgütlenmede devlet karşıtlığı yoktur, devlet kurmayı da hedeflemiyor. Bir çeşit, mevcut sınırlar ve devlet yapıları içinde Kürtler’in özgürlüğünü temsil eder. Sonuçta özerklik kavramı da özgürlükle ilgilidir. Demokratik özerkliğin devletle, sınırlarla bir problemi olmaz. Bir çeşit yerelin kendini devlet içinde ifade etmesi anlamına gelir.

Demokratik özerklikte Kürtler, bir nevi kendi özgürlüklerini sağlarlar. Eğitim, dil, diğer kültürel gelişimlerine ilişkin okullarını açarlar, halkın ekonomik sorunları var, gerekiyorsa bankalarını kurarlar, kooperatiflerini kurarlar. Dilin eğitimi ve diğer konularda enstitülerini oluştururlar. Bu devletin olmaması ya da devletin reddi anlamına gelmez. Devletin kurumları yanında Kürtler’in bir nevi kendi taleplerini karşıladığı bir yapı gibi düşünülebilir.”

Devlet örgütlenmesi içinde idari-siyasal bir yapıdan değil, devletin dışında, ama aynı zamanda onunla uyumlu, halkın kendi dilini, kültürünü geliştirebildiği kurumlardan, daha önce belirtilen “üçüncü alan”, “sivil alan” teorilerine uygun politik içeriği boş bir şeyden söz ediliyor... Burada sıkça kullanılan “özgürlük” kavramının içi boştur, sadece Kürtler’i manipüle etmeye dönüktür. Özgürlük, kendi yaşamı, geleceği ve kaderi üzerinde söz söyleme ve karar verebilme hakkı, olanağı ve koşullarının bütününü kapsar. Peki, önerilen “Demokratik özerklik” kavramında, yukarda dile getirilen sözlerde, bu özgürlük tanımının en sıradan bir boyutunu bulmak mümkün mü? Bir hakkın varlığı da tek başına bir şey ifade etmez. Onun bütün olanak ve koşullarının da kurumsal bir ifadeye ve güvenceye kavuşması gerekir. Esas olarak iktidar ve egemenlik ilişkilerine dokunmayacaksn, “bunlar, benim de değişmez kabullerimdir” diyeceksin, ondan sonra da bol bol özgürlükten söz edeceksin? Bu, en sıradan ve bayağı bir demagoji değilse nedir? Tabii bu demagoji boşuna değildir, anlamsız da değildir, ayaktaki Kürtler’in manipüle edilerek denetlenmesi ve bilinçlerinin günlük olarak doğranması, gerçek anlamda ufuksuzlaştırılması hedefine dönüktür. Güncel olarak devlete hizmetin bundan daha iyi bir yolu olabilir mi?

Geçmeden bir noktayı daha hatırlatmakta yarar var: Son görüşme de dahil birçok görüşmesinde Öcalan, “ulus devlet”e karşı olduğunu, bu bağlamda Güney’deki devletleşmenin de “ulus devlet” modeline doğru gittiğini ve buna karşı olduğunu, çözümün ulus devlet teorisinde değil, demokratik cumhuriyette olduğunu belirtmektedir. Bu yaklaşımın kendi içindeki eklektik ve teorik tutarsızlıklarını bir yana bırakalım. Ancak gerçekten ilke olarak ulus devlete karşı olan birinin öncelikle ulus devletin en katı, hem de halkların kırımını ve inkarı üzerinde kurulan TC’nin kendisine,

hatta devlet ulus gibi son derece gerici ve haksız bir devlete karşı olması gerekmez mi? Ama Öcalan, ‘TC ulus devleti’ne tek laf söylemez, ‘‘Cumhuriyetin temel niteliklerine karşı değiliz, bunların demokratikleşmesi gerekir’’ der, ancak Güneyliler’in devletleşme çabalarını hemencecik mahkum eder! Kuşkusuz ortada samimi ve tutarlı bir olmayan bir yaklaşımdan çok, Kürtler’in devlet kurma hakkı da dahil, kendi kaderlerini belirleme haklarının bir inkarı ve mahkumiyeti söz konusudur! Güney’deki Kürt devletleşmesini Kuzey Kürtleri’nin gözünden düşürmek, teorik ve politik olarak mahkûm etmek, uydurulan ulus devlet karşıtlığının özünü oluşturmaktadır. Bunun dışında ulus devlet karşıtlığının politik ve pratik bir anlamı yoktur!

Yeniden **“7 maddelik çözüm deklarasyonu”**na dönecek olursak:

1. madde, yeni bir ulus tanımını ve bu tanımın içinde Kürt kimliğinin tanınmasını ve anayasal güvenceye kavuşturulmasını içermektedir. Önerilen ulus tanımı, **“Türkiyelilik üst kimliği”**dir. Türkiyelilik kavramı, aslında, Türk ulus teorisinin, özüne dokunmadan gözden geçirilmesi, restore edilmesi girişiminden başka bir şey değil. Aynı zamanda temeli olmayan zorlama bir uydurmadır. Türk ulus teorisine eklenen, alt-kimlik kavramıdır. Buna göre Türkiye ulusu, üst kimlik, Türk, Kürt, Laz ve diğer kimlikler ise alt- kimlik olarak kabul edilmelidir. Bunun politik yapıya yansması ise Cumhuriyetin demokratikleşmesi bağlamında, alt kültürlerin tanınması ve kültürel varlıklarını geliştirmesinin güvenceye alınmasıdır! Resmi çizgide tüm yurttaşlar Türk’tür! Bu deklarasyonda ise inkâr edilen Kürt, köleliğini kendi eliyle meşrulaştırmış “sığıntı Kürde” terfi ettirmek isteniyor... Sığıntı olarak kendilerini kabule sunma girişiminde onur kırıntısından söz etmek mümkün mü? Kısacası, TC’nin sömürge egemenliğine dokunmayan, tersine onun egemenliğini peşinen kabul eden, Kürt halkını ise bir sığıntı yaşamına mahkûm eden, bunun karşılığında af dilencilliği yapan bir anlayış ve çabanın dost ve düşman nezdinde bir saygınlığı olabilir mi?

Kürtler için en somut talep, *“Kürt dili ve kültürü önündeki engellerin kaldırılması, anadilde eğitim hakkının tanınması ve Kürdistan bölgesinde Türkçe’nin yanında Kürtçe’nin ikinci resmi dil olarak kabul edilmesi”*dir. Haklarını yemeyelim, bu, İmralı’dan bu yana dile getirilen en “ileri” taleptir. Ama yine de kendi başına bir değer ifade etmemektedir. Çünkü sorun Kürt halkının bir sığıntı ve sömürge yaşamını sürdürmesi değil, kendi yaşamı, geleceği ve kaderi üzerinde tam söz ve karar hakkı ile bunun kurumsal ifadeye ulaşmasıdır!

Diğer maddeleri tek tek incelemeye gerek yok. İleri sürülen maddelerin özü şudur: **“Devletinizi, sisteminizi ve egemenliğinizi kabul etmeye hazırız. Bizi bazı hak kırıntılarıyla bir sığıntı olarak kabul edin, bizi affedin, yaşama katılmamız önündeki engelleri kaldırın, silahlarımızı bırakalım. Sorun da çözülür!”**

Ama bir kez daha hayal kırıklığı yaşayacaklarından kuşku yok! Çünkü tüm çırpınmalarına rağmen devlet kendilerini bir “sığıntı” olarak dahi kabul etmeye hazır değil!

Bütün bunların özü ve özeti, **“7 maddelik çözüm deklarasyonu”**, Kürdistan sorununun en sıradan demokratik bir çözümü değil, İmralı PKK’si sorununu çözmeye, devlete bağlama ve düzenin uysal bir eklentisi haline getirme girişimidir!

1940’lardan sonra Kürt egemen sınıflarının iradesi kırıldıktan sonra, kendi inkarı ve aşağılanması temelinde siyaset yapma, egemen Türk siyasetine “çanta taşıyıcılığı” yapma izni ve olanağı verildi. Bu, her hakaret ve aşağılanma karşılığında “Emredersin komutanım” onursuzluğudur! Şimdi önerilen, dahası gerçekleşmesi için çırpınılan tutum, bu onursuzluğun biraz “demokratikleştirilmesinden” başka bir şey değildir!

Onurlu, yurtsever ve gerçekten özgürlüğünü, onuru bilen Kürdün bu proje ve harekette yeri olabilir mi?

4 Aralık 2007

İLGP’den İstanbul Gençlik Forumu’na çağrı!

İLGP olarak yürüttüğümüz ‘Yalanlarınızı da alın gidin!’ kampanyasının sonuna yaklaşmış bulunuyoruz. 8 Aralık’ta İstanbul’da liseli ve üniversiteli gençliğin birlikte örgütleyeceği İstanbul Gençlik Forumu ile sonlandıracağımız kampanya çalışmamızı bu hafta yerellerde örgütlediğimiz forumlarla sürdürdük ve bir yandan da referandum çalışmamızı başlattık. İstanbul’un dört bir yanında yanyana gelerek İstanbul Gençlik Forumu’na hazırlık yapıyor ve bu foruma taşıyacağımız gündemleri ve mücadele yöntemlerini ele alıyoruz.

İlk forumumuzu ***Gülsuyu***’nda gerçekleştirdik. 30 Kasım Cuma günü biraraya gelen 15 liseli, okullarındaki sorunları tartıştı. Daha ağırlıklı olarak okullardaki idari baskının gündeme getirildiği bu forumda, paralı eğitimden yozlaşmaya kadar birçok başlığa ilişkin olarak sorunlar ortaya konuldu. Gülsuyu Mahallesi’nde yapılabileceklerin belirlendiği tartışmada, İstanbul Gençlik Forumu’nun önemi üzerinde duruldu. Forum’a kalan bir haftanın nasıl değerlendirileceği planlandı.

1 Aralık günü ise ***Esenyurt*** İLGP olarak ‘Paralı eğitime, staj sömürsüne ve diplomalı işsizliğe karşı ne yapmalı?’ başlıklı forumumuzu gerçekleştirdik. 4 ayrı okuldan 15 liselinin katıldığı forumda, bir öğrenci velisi de yer alarak çalışmamıza olan desteğini sundu. Ön çalışmasında forumdaki tartışmalarımızda veri olarak da ele alabilmek amacıyla bir anket çalışması yürütmüştük. Bu çalışmanın verileri ve foruma katılan liselilerin deneyimleri ile ilk bölümde ticarileşen eğitimin yansımalarına ilişkin canlı ve verimli bir tartışma yapıldı. Tartışmanın sonunda, tartışmayı yeniden bütünlüklü olarak ele alarak İstanbul Gençlik Forumu’nda sunacağımız tebliğ için bir çerçeve çizdik. Taleplerimizi ve nasıl bir yöntem izleyebileceğimizi tekrar ele aldık.

1 Aralık günü ***GOP*** liselileri olarak da bir forum örgütledik. 15 liselinin katıldığı forumda ‘Uyuşturucuya, yozlaşmaya ve şiddete karşı ne yapmalı?’ sorusuna yanıt arandı.

Sorunlar ekseninde “keşke”lerle sınırlı kalan iyi niyetlerin bir sonuç üretmeyeceği, bunun yanı sıra ufak bir taş atarak başlansa dahi örgütlü, kolektif bir mücadele verilmesi gerekliliği vurgulandı. Bu kapsamda liselerde geliştirilmeye çalışılan saldırılara karşı somut adımlar atılması gerektiği söylendi. Katılımın ağırlıklı olduğu Refhan Tümer Lisesi’nde sürdürülen yerel bülten çalışması örneklenilerek öncesiyle sonrasıyla birlikte üretilecek bu yönlü çalışmaların acil ihtiyaçlar olduğu tanımlandı. ‘Yaşamaya Dair’ adıyla çıkan bültenin okulda nasıl bir yankı bulduğu aktarıldı.

1 Aralık günü ayrıca Kartal İLGP olarak ‘Şovenizme, ırkçılığa ve gerici eğitim müfredatına karşı ne yapmalı’ başlığı ile bir forum örgütledik. 15 liselinin katıldığı forumun ilk bölümünde Türkiye’de şovenizmin kaynağı ele alındı. Oldukça canlı geçen tartışmada sorulan sorularla beraber, bu bölümde ulusal hareket ve onun süreçleri de ele alındı. Ardından liselilerin şovenizmden etkilenmesinin genel ve dönemsel zeminleri tartışıldı. Liselerde yıllaryılı uygulanan politikaların liseli gençliğin şovenist histeriden etkilenmesinin zemini olduğu vurgulandı. Şovenizme karşı liselerde yürütülecek

mücadelenin ana hatlarının tartışıldığı ikinci bölüm oldukça verimliydi. Anti-faşist mücadele eksenini ve mücadelenin gündemleri gibi politik başlıklar tartışıldı, İstanbul Gençlik Forumu’na nasıl çağrı yapalım vb. gibi pratik sorulara yanıt arandı. Bu kapsamda anadilde eğitim talebinin temel bir gündem olarak ele alınması, okullardaki Kürt gençliğinin mücadeleye çekilmesi çabasının harcanmasına, bu süreci kendi adlarına bir olanağa dönüştürmek peşinde olan faşist çetelere göz açtırmamaya karar verildi. Ayrıca İstanbul Gençlik Forumu’na sunulacak tebliğin başlıkları çıkartıldı. Ana foruma dönük işbölümü yapıldı.

Dershaneliler: “Özel eğitim kurumları kapatılsın!”

3 Aralık günü dershanelilerle bir forum yerine söyleşi örgütledik. Ağırlıklı olarak dersane öğrencilerinin arada kalan statüsünü ve özel eğitim kurumlarına bağımlı kılan sistemi tartıştık. ÖSS’nin de temel bir tartışmaya dönüştüğü forumumuzdan bir dersane bülteni çıkartma kararı ile ayrıldık.

İstanbul Gençlik Forumu’na bir haftadan kısa bir süre kaldı. Bu süre zarfında bir yandan Forum broşürlerini okullarımızda davetiye olarak kullanacağız, bir yandan da tüm Türkiye’de yapılacak olan ‘Söz Gençlikte!’ referandumunu yapmaya devam edeceğiz. Yerel forumlar İstanbul Gençlik Forumu’na olan katkımızı inanıyoruz ki güçlendirecektir. Zira kendi adımıza merkezi kampanyanın böylesi bir özgünleşmiş biçimini hayata geçirebilmek oldukça anlamlı bir adım...

Buradan bütün duyarlı güçlere, liseli ve dershaneli gençlik kesimlerine çağrımızdır. İstanbul Gençlik Forumu bizlerin tartışacağı, sesimizi, tepkimizi ortaklaştıracığımız bir kürsü olacaktır. Hepinizi güç vermeye, Forum’a katılmaya çağırıyoruz!

İLGP

Kasım ayında tüm yayın dönemimizin en yüksek rakamları...

Mayıs 2006 tarihinde yayın yaşamına başlayan ve izlenme rakamları zaman içinde aydan aya sürekli yükselen **kizilbayrak.net**, Kasım ayı içinde tüm yayın döneminin en yüksek izlenme rakamlarına ulaşmış bulunmaktadır. Bu hem izleyici sayısı yönünden ve hem de görüntülenen/bakılan sayfa sayısı yönünden böyledir.

Burada bu vesileyle ilkin, izleyici sayısına ilişkin rakamı özellikle önemsedığımızı vurgulamak istiyoruz. Zira bu sayı bir siteyi ziyaret eden kişinin bilgisayar ID numarasına göre kaydedilmekte, tüm gün boyunca aynı izleyici siteyi birçok kez ziyaret etse bile, bu istatistik programına o gün için yalnızca bir ziyaretçi olarak kaydedilmektedir. Bilgisayarın ID numarası üzerinden otomatik kayıt, bu konuda her türlü istismarı ya da yanıltıcı müdahaleyi olanaksız kılmaktadır. Oysa aynı durum bakılan sayfa için söz konusu değildir, bir sayfayı tekrar tekrar görüntülemek bu sayıyı istenilen düzeyde çoğaltabilmekte, bu ise buna ilişkin rakamların güvenilirliğini ortadan kaldırmaktadır.

Sitemizin izlenme rakamlarının zaman içinde artacağına olan inancımızı daha **sitemizin 6. Ayına ilişkin değerlendirmemiz**de dile getirmiştik. Sonuçlar bu beklentimizi umduğumuzdan daha kısa bir zaman dilimi içinde ve daha iyi bir biçimde karşılamış bulunmaktadır. Bunu günlük olarak verdiğimiz yoğun ve sistemli emeğin izleyici tarafından ödüllendirilmesi olarak değerlendiriyoruz ve halen de sürmekte olan çeşitli yetersizliklerimizi gidererek, okura daha iyi bir devrimci günlük site hizmeti vermeyi hedefliyoruz.

Sitemizin aylık izlenme rakamlarını öteki aylarla karşılaştırmaları da içerecek biçimde okurlarımıza sunmaya geçiyoruz.

Ekim ayında **124.711** olan toplam ziyaretçi sayısı **Kasım** ayında **142.487** olarak gerçekleşti. Buna göre **Ekim** ayında **4.023** olan günlük ortalama ziyaretçi sayısı, **Kasım** ayında **4.750**'ye çıktı. Aynı rakam **Eylül** ayında **3.235** idi. Bu sitemizin ziyaretçi sayısında son iki ayda gerçekleşen toplam artışın **1.515** olduğunu, yani son iki ayda neredeyse **%50** oranında bir artış yaşandığını göstermektedir.

Sitemizin bakılan sayfa sayısında da belirgin bir artış söz konusu. **Ekim** ayında bakılan sayfa sayısı aylık toplam olarak **541.714** ve günlük ortalama olarak **17.475** idi. **Kasım** ayında bakılan sayfa sayısı aylık toplam olarak **611.326** ve günlük ortalama olarak **20.378** olarak gerçekleşti.

Bu bilgilerin ardından **Kasım** ayına ilişkin tabloların sunuşuna geçiyoruz. Bu tabloların sunuluşunu, her zamanki gibi tüm bir yayın dönemimize ilişkin tabloların karşılaştırmalı sunumu tamamlayacak.

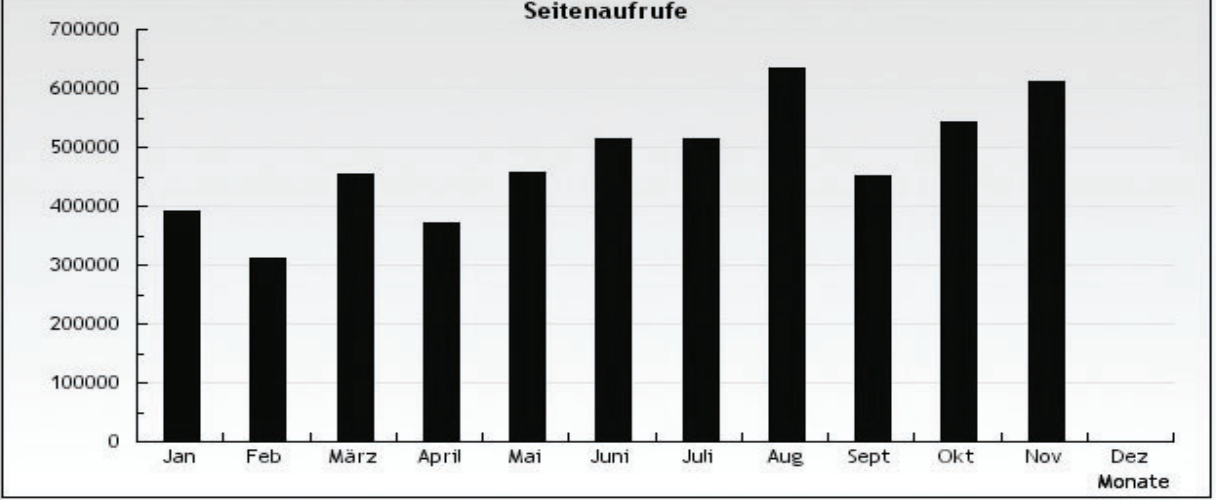
Kızıl Bayrak

Auswertung: kizilbayrak.net

Zeitraum: vom 1. Januar 2007 bis 31. Dezember 2007

Grafische Darstellung

vom 1. Januar 2007 bis 31. Dezember 2007

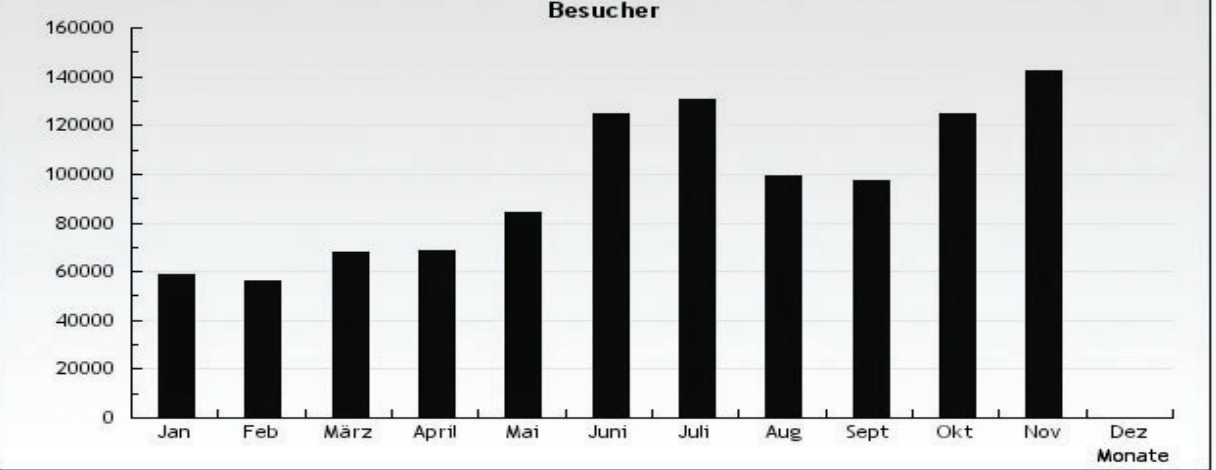
Tabellarische Darstellung

vom 1. Januar 2007 bis 31. Dezember 2007

Datum	Monat	Seitenaufrufe
1.1.2007	1	392.066
1.2.2007	2	310.548
1.3.2007	3	453.843
1.4.2007	4	372.031
1.5.2007	5	456.336
1.6.2007	6	513.870
1.7.2007	7	514.583
1.8.2007	8	633.223
1.9.2007	9	454.824
1.10.2007	10	541.714
1.11.2007	11	611.326
1.12.2007	12	20.378

Grafische Darstellung

vom 1. Januar 2007 bis 31. Dezember 2007

Tabellarische Darstellung

vom 1. Januar 2007 bis 31. Dezember 2007

Datum	Monat	Besucher
1.1.2007	1	58.700
1.2.2007	2	56.474
1.3.2007	3	68.045
1.4.2007	4	68.394
1.5.2007	5	84.419
1.6.2007	6	124.410
1.7.2007	7	130.501
1.8.2007	8	99.369
1.9.2007	9	97.046
1.10.2007	10	124.715
1.11.2007	11	142.287
1.12.2007	12	1054360

Insgesamt: 1054360 Besucher

Yeni bir mevzi: Kartal İşçi Kültür Evi Derneği açıldı

Yeni bir dünya, yeni bir kültür için!..

“Yeni bir dünya, yeni bir kültür!” şiarıyla yola çıkan Kartal İşçi Kültür Evi Derneği, 2 Aralık günü Karlıktepe Mahallesi Fahri Korutürk Caddesi, Gülpınar Sokak’ta bulunan dernek binasında gerçekleştirilen açılış etkinliği ile kapısını Kartallı işçi ve emekçilere açtı.

Açılış, Kartal İşçi Kültür Evi Derneği adına yapılan kısa bir konuşma ile başladı. Ardından kültür evinin kurucularından biri, derneğin açılış sürecini, amaç ve hedeflerini özetleyen, işçi ve emekçileri kurumu sahiplenmeye çağıran bir konuşma yaptı. Kültür Evi çalışanı konuşmasında; Kartal İşçi Kültür Evi Derneği’ni yoktan varettilerini, birçok emekçinin çabası ve özverili çalışması ile bugüne geldiğini ve bundan sonra da kurumun sahiplenilerek güçlendirileceğini vurgulayarak şunları söyledi: “‘Yeni bir dünya, yeni bir kültür için’ yola çıktık. Eğer bizler bu kurumu sahiplenirsek, bu kurumu emeğin, üretimin, dayanışmanın bir mevzisine çevirirsek, o zaman ortaya attığımız iddia hayat bulur ve biz o zaman yeni bir dünya kurmanın ilk adımlarını atabilir, yeni bir kültürün yaratıcıları olabiliriz...”

Konuşmanın ardından etkinlik işçi sınıfının onurlu mücadelesinde ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşu ile devam etti. Saygı duruşu sırasında hep bir ağızdan coşkulu bir şekilde “Güneşi içenlerin türküsü” adlı şiir okundu.

“Nazım Hikmet, Yılmaz Güney, Ahmet Arif, Ruhi Su... Duvarlardan, sömürüden, baskıdan kurtulmuş bir dünya özlemiyle yaşayan ve tüm sınırları zorlayarak hayatlarını buna adanmış sanatçıları zora karşı silaha çeviren ozanlar, sanatçılar... Bizler bu kültürün mirasçısıyız. Şiirleri ile umut aşılayan, türküleriyle ayağa kaldıran, filmleriyle gerçeği anlatan sanatçıların yarattığı kültürün mirasçısıyız” sözleri ile devrimci sanatçıları selamlandı. Etkinlik metal sektöründe çalışan bir işyeri temsilcisinin sunduğu müzik dinletisi ile devam etti. Çeşitli dillerde türkü ve marşlar söyleyen işyeri temsilcisi arkadaşımız, İşçi Kültür Evi Derneği’ni selamlayarak sahneden ayrıldı.

Etkinlik, yapılan konuşmalarla devam etti. Etkinliğe

destek veren Emekli-Sen Kartal Şubesi adına başkan Yılmaz Gündoğdu bir konuşma yaptı. Egemenlerin işçi ve emekçileri kendi kültürüne yabancılaştırdığını ifade eden Gündoğdu, kurumu selamlayarak ve destek mesajını ileterek sahneden ayrıldı. Etkinliğe katılan Telekom işçileri de yaşadıkları grev sürecine değinerek, grevin işçilere kazandırdıklarını ifade ettiler, hak arama mücadelesinin ve dayanışmanın bir mevzisi olacak olan Kartal İşçi Kültür Evi Derneği’ne sahip çıkılması gerektiğini vurguladılar.

Tersaneler cehenneminde adım adım mücadeleyi ören Tersane İşçileri Birliği adına konuşma yapan tersane işçisi ise, Kartal’da açılan bu kurumu tersane işçileri olarak sahiplendiklerini ve dayanışma içinde olacaklarını vurguladı. Konuşmasını 9 Aralık’ta gerçekleşecek olan 2. Tersane İşçileri Kurultayı’na çağrı yaparak bitirdi.

Türkiye’nin çeşitli illerinde ve İstanbul’un farklı bölgelerinde yıllardır çalışma yürüten İşçi Kültür Evleri adına da bir konuşma gerçekleştirildi. Kültür evlerinin işlevini ve uzun yılları alan mücadelesini anlatan konuşmacı, Kartal’da açılan bu kurumun da süregiden mücadelenin bir parçası olacağını ifade etti. İşçilerin ve emekçilerin sermayenin dayattığı kültürü değil, ağaca, demire şekil verenlerin kendi kültürünü yaratması gerektiğini ifade ederek konuşmasını bitirdi.

Etkinlik Nurettin Güleç’in söylediği türkü ve marşlarla devam etti. Coşkulu ve hep bir ağızdan söylenen türkülerin ardından halaylar çekildi. Etkinliğin sonunda, gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir yaşamı ilmek ilmek örmeye çağrı yapıldı.

Etkinliğe Genel-İş 3 No’lu Bölge Başkanı ve 1 No’lu Şube Sekreteri, çeşitli sektörlerden işçiler de katıldılar.

Etkinlikte Kızıl Bayrak gazetesi merkez büro çalışanları ve BDSP’nin mesajı okundu.

Etkinliğe 100’ü aşkın işçi ve emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Kartal

Brötanya’da “İşçileri birliği, halkların kardeşliği” gecesi

1 Aralık günü Fransa’nın Brötanya bölgesinde bulunan Lanester kentinde “İşçileri birliği, halkların kardeşliği” gecesi gerçekleştirildi. Geceye 150 civarında bir kitle katıldı.

Büyük metropollerden uzak olan bu bölgede küçümsenmeyecek sayıda Türkiye kökenli göçmen işçi bulunuyor. Bu kitleye yönelik pek bir faaliyetin olmadığı bir dönemde böyle bir etkinliğin gerçekleşmesi büyük bir anlam taşıyordu. Bir yandan bölgede dağınık bir şekilde yaşayan kitleyi buluşturmak, diğer taraftan da yaşanan sıcak gelişmelere uygun bir etkinlik gerçekleştirmek hedefi ile çalışmalarımızı sürdürdük.

Haftalar öncesinden afiş ve biletler hazırlandı ve ardından aile ziyaretleri yapıldı. Bölgedeki arkadaşlar büyük bir çaba ve özveri ile yoğun bir çalışma ortaya koydular. Programda popüler sanatçıların olmamasının katılımı etkileyeceği düşünülebilir, fakat çalışmalar bu mantıkla yürütülmedi. Bu vesileyle gecenin anlamını ve bu konuda yıllardır sürdürdüğümüz politikamızı tekrar hatırlama imkanı doğdu. Etkinliğe katılan insanların sanatçıları için değil, burada verilecek politik mesajlar için geldiği söylenebilir. Bu nedenle katılım oldukça anlamlıdır.

Gecenin kazanımlarından biri de önemli sayıda Fransız’ın katılımı oldu. Etkinliğimizi bu katılımı da gözetken bir tarzda hazırladık. Sunucular hem Türkçe hem de Fransızca tanıtım yaptılar, iki dilden şiirler okudular, gece konuşması da iki dilde yapıldı. Gecemize bölgenin yerel gazetecileri de katıldı. Grup Su ile röportaj yaptılar ve etkinlik hakkında bilgi aldılar.

Etkinlik tanıtımı ve saygı duruşu ile başladı. Ardından düzenlenen etkinliğin anlamını üzerine bir konuşma yapıldı. Konuşmadan sonra dayanışma amacıyla gelen GPG Quartet Broton müzik grubu güzel bir dinletisi sundu. Ardından Ali Gül dostumuz devrimci türkü ve marşlar okudu, devrimci dayanışmanın ve düzenlenen etkinliğin önemine vurgu yaptı. Aradan önce Mehmet Vural dostumuz da Kürtçe ve Türkçe türkülerden oluşan bir program sundu.

20 dakikalık bir aranın ardından “Ya barbarlık, ya sosyalizm!” başlıklı sinevizyon dikkatle izlendi. Ardından Ozan Kemal sahneye çıktı. Kürtçe ve Türkçe türkülerini ve okuduğu şiirler beğeniyle izlendi.

Daha sonra Haluk Gerger sahneye davet edildi. Haluk Gerger’in Kürdistan’da yaşanan son gelişmelerle ilgili yaptığı konuşma büyük bir dikkatle dinlendi. Kürt işçi ve emekçilere yönelik reformizm ve liberalizme karşı devrimci mesajlar verildi.

Son olarak Grup Su sahneye çıktı, devrimci marş ve türkülerin söylenmesinin ardından çekilen halaylarla etkinlik sona erdi.

Brötanya / Kızıl Bayrak

Mücadele Postası

Kızıl Bayrak susturulamaz!

GOP BDSP, 2 Aralık günü *Kızıl Bayrak Gazetesi*’ne ardarda verilen yayın durdurma ve toplatma kararlarını protesto etmek ve *Kızıl Bayrak Gazetesi* ile dayanışmayı büyütmek için **Gazi Mahallesi**’nde gazete satışı örgütledi. Saat 14.00’de başlayan gazete satışında kahveler, dükkanlar ve sokaktaki insanlara *Kızıl Bayrak*’ı hedef alan saldırılar anlatıldı. **Gazili** emekçilerle anlamlı sohbetlerin gerçekleştirildiği bir saatlik gazete satışının sonunda 30 gazetenin satışı yapıldı.

“Devrimci basın susturulamaz!”

Gazete satışının ardından 15.30’da **Gazi Dört Yol**’da, coğrafyamız genelinde artırılan şovenist histeri atmosferinin sonucu olarak *Kızıl Bayrak*’a, Kürt halkına, devrimci, demokrat, ilerici kişi ve kurumlara yönelik saldırıları protesto etmek, işçi ve emekçileri mücadeleye çağırmak için bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklaması yapılan yerin 300 metre ilerisinde iki polis otosu aracılığıyla çekim yapılmakta olduğu da çevredeki emekçilerin uyarısı üzerine farkedildi.

Açıklamada “*Kızıl Bayrak susmadı, susmayacak!*”, “*Yaşasın halkların kardeşliği!*” “*Devrimci basın susturulamaz!*”, “*Yaşasın devrimci dayanışma!*” sloganları sıklıkla ve coşkuyla atıldı.

Basın metninin okunmasının ardından *Kızıl Bayrak Gazetesi*’ne **TKİP**’nin 2. Kongresi’ni gerçekleştirdiğini ilan eden belgesel metne yer verdiği için ceza verildiğini anlatan ve bu saldırının sadece *Kızıl Bayrak Gazetesi*’ne yönelmediğini, coğrafya genelinde artan saldırıların bir parçası olduğunu ifade eden bir konuşma yapıldı. Konuşmanın sonunda işçi ve emekçilerin *Kızıl Bayrak Gazetesi* ile mücadeleyi büyütmeye çağrısı yapıldı. Ve bundan sonra her hafta **GOP**’un farklı mahallelerinde toplu gazete satışı ve basın açıklamalarının yapılacağı ilan edilerek ve işçi-emekçiler bu açıklamalara destek olmaya çağrılarak eylem sonlandırıldı.

GOP/Kızıl Bayrak

Sorun Yayın Kolektif’inden dayanışma!

Kızıl Bayrak Gazetesi Yazı İşleri Müdürlüğü’ne...

Burjuva diktatörlüğünün “hudutların ötesi-berisi” politikası bir yandan Güney’deki Kürtler’i savaş ve yağma niyetleriyle tehdit ederken, Kuzeydekiler için de son derece “şık” sömürücü/sömürgeci niyetlerini gizlememektedir. Diğer yandan proletaryanın yoğun olduğu kentlerde açık mücadele alanlarında mevzii almış ilerici, demokrat, devrimci, yurtsever, sosyalist ve komünist kurumlarla basın-yayın faaliyetlerini birer “boy hedefi” ve “canlı hedef” yerine koymuştur. Bu türden baskı ve terör uygulamaları sistemin doğasına uygundur.

Sistemin en büyük korkusu Devrimci ve Marksist Sol Kadroların anlamlı ve ileri bir adım atmasıdır.

Sınıflar mücadelesinin vazgeçilmez birer parçası olan Devrimci ve Marksist yayın organlarına karşı yapılan çok yönlü baskı, tehdit ve kapatma girişimlerini kendimize de yapılmış olarak algılıyoruz.

Basın-yayın organlarımız faşizmin en yoğun saldırı koşullarında dahi susturulamamış ve işlevsel olma mücadelesinden geriletilememiştir.

Düşünce ve örgütlenme özgürlüklerimizi bilinç ve özverilerimizle yerine getirip kullanırken sistemin muhtemel baskı ve terörüne karşı da hazırlıklı olmak durumundayız.

Burjuvazinin idarî, malî, cezaî, hukukî, keyfî, fiilî baskı ve terörünü geriletip aşabilmek için,

Ulusal ve sınıfsallık temelinde yükselen sosyal muhalefet dinamiklerinin arasındaki makası kapatmak için,

“Savaşa Karşı Savaş” diyebilen güçlerin etkili bir sese dönüşebilmesi için,

İlerici, demokrat, devrimci, yurtsever, sosyalist ve Marksist kadrolar arasındaki yaratıcı diyalogların iklim ve altyapısını oluşturabilmek için,

Anılan sosyal muhalefet dinamiklerini temel ilkeler ve amaçlar doğrultusunda uyumlandırıp seferber etme yeteneğine sahip yeni tipte **Kurum** ve **Araç**’larımızı üretebilmek için,

Var olanları koruyup güçlendirmek için,

“Komünistlerin Birliği” davamızı pratik örgütçü çabalarla kuvveden fiile çıkarabilmek için,

“Marksizmin yorumu, özümlemesi ve pratikte yeniden üretilmesi” için,

Yerel, ulusal, sosyal ve enternasyonal diyalektik birliğine bulunduğumuz coğrafyadan ileri ve anlamlı bir katkı halkası demek olan kendi sentezimizi üretebilmek için,

vb., vb.

Kadroların rolü ve sorumluluğu bir kez daha sınanmaktadır.

Kızıl Bayrak Gazetesi mücadelesinde yalnız değildir.

Gazetenize karşı girişilen 15 günlük kapatma kararını/baskısını şiddetle protesto ediyor, savaş ve açık faşizm niyetlerine karşı Devrimci ve Marksist Kadrolarla birlik ve dayanışma içinde olacağımızı tekrarlıyoruz.

Devrimci selâmlarımızla.

20 Kasım 2007

Sorun Yayınları Kolektifi ve **SORUN Polemik Dergisi** Çalışanları Adına

Sırrı Öztürk

Not: Telekom Grevi nedeniyle mesajımız daha önce iletilememiştir.

İntifada 20. yılında: “Yaşasın halkların kardeşliği!”

Emperyalizmin ve siyonizmin işgal ve katliamlarına karşı yiğitçe direnen Filistin halkının İntifada’sı 20. yılını geride bırakmış bulunuyor. Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, 1 Aralık günü Galatasaray Postanesi önünde gerçekleştirdiği bir eylemle İntifada’nın 20. yılını selamladı.

Eylemde “Annapolis aldatmacasına son! Filistin’de direniş kazanacak!” pankartı ve “Katil ABD Ortadoğudan defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Filistin’de İntifada Irak’ta direniş kazanacak!”, “Direnen Filistin halkının yanındayız!” ve “Siyonist İsrail Filistin’den defol!” dövizleri açıldı.

Yapılan açıklamada, Annapolis konferansının Filistin’de süren mücadeleyi sindirme amacına hizmet ettiği, zirvenin Filistin halkının taleplerini ve direnişini hiçe saydığı ifade edildi. İsrail siyonizminin 2000’den bu yana yüzbine yakın Filistinli’yi ve onbine yakın çocuğu öldürdüğü, beşyüze yakın Filistinli’nin yargısız infaz sonucu yaşamını yitirdiği ve 1450 Filistinli’nin ise hastaneye taşınırken, askeri denetim noktalarında bekletildikleri için yaşamlarını yitirdikleri vurgulandı. Tekstil-Sen, HKM, Mücadele Birliği, SGD ve ESP’nin destek verdiği eyleme 25 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)
Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24 Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10
Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92
Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93 MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710 Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23
Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671
Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı) Esenyurt/İSTANBUL

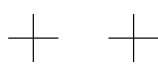
Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :	
Soyadı :	
Adresi :	
Tel :	

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekte.

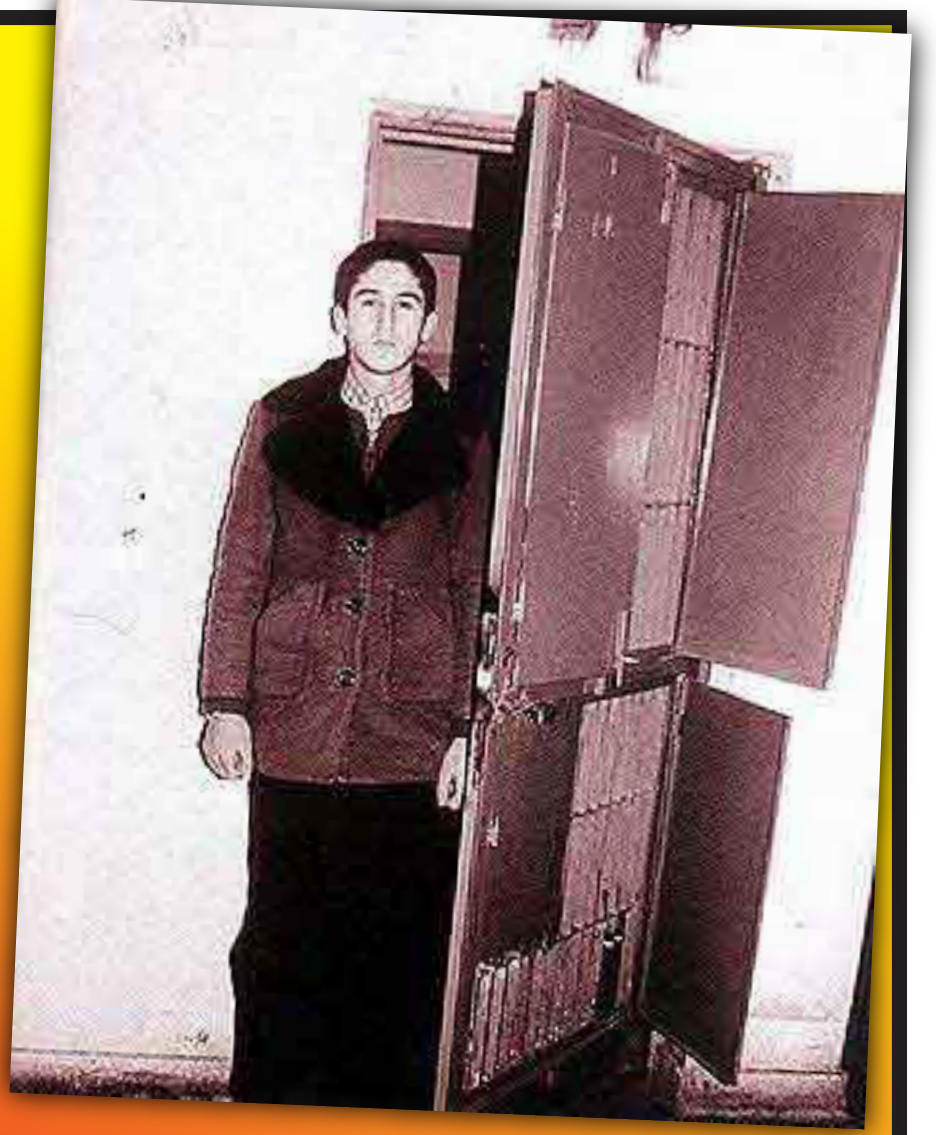
CMYK

Sevgili annem, babam ve kardeşlerim;

Sizlere bugüne kadar pek sağlıklı mektup yazamadım. Ayrıca konuşma olanağımız ve görüşmemizde olmadı. Zaten dışarıdayken de birbirimizi anlayacak şekilde konuşamadık. (Bu konuda sizlere karşı büyük oranda hatalı davrandım. Ancak bunu size karşı saygı duymadığım, bu nedenle böyle davrandığım şeklinde yorumlamamanızı dilerim) Bu nedenle sizlere anlatacağım, konuşacağım çok şey var.

Ancak olanak yok. Düşüncelerimi bu mektupla anlatmaya çalışacağım. Şu anda ne durumda olacağınızı tahmin ediyorum. Ama çok açıklıkla söylüyorum ki benim moralim çok iyi ve ölümden de korkum yok. Çok büyük bir ihtimalle bu işin ölümle sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Buna rağmen korkuya, yılgınlığa, karamsarlığa kapılmıyorum ve devrimci olduğum, mücadeleye katıldığım için onur duyuyorum. Böyle düşünmem, böyle davranmam, halka ve devrime olan inancımın gelmektedir. Ölümden korkmadığımı söylemem, yaşamak istemediğim, yaşamaktan bıktığım şeklinde anlaşılmamalı. Elbette ki hayatta olmayı ve mücadele etmeyi arzularım. Ancak karşıma ölüm çıkmışsa, bundan korkmamam, cesaretle karşılamam gerekir. Biliyorsunuz ki bu ceza işlediğim iddia edilen suçtan verilmedi. Asıl amaçlanan böyle bir olayla gözdağı vermek ve mücadeleyi engellemek hedefine dayalıdır. Bu nedenle sizinde bildiğiniz gibi, kendi hukuk kurallarını çiğneyerek bu cezayı verdiler.

Cezaevinde yapılan (Neler olduğunu ayrıntılı bir biçimde öğrenirsiniz sanırım) insanlık dışı zulüm altında inletildik. O kadar aşağılık, o kadar canice şeyler gördüm ki, bugünlerde yaşamak bir işkence haline geldi. İşte bu durumda ölüm, korkulacak bir şey değil, şiddetle arzulanan bir olay, bir kurtuluş haline geldi. Böyle bir durumda insanın intihar ederek yaşamına son vermesi işten bile değildir. Ancak ben bu durumda irademi kullanarak, ne pahasına olursa olsun yaşamımı sürdürdüm. Hem de ileride bir gün öldürüleceğimi bile bile. Sizlere bunları anlatmamın nedeni yaşamaktan bıktığım yada meselenin önemini, ciddiyetini kavramadığım gibi yanlış bir düşünceye kapılmamanız içindir. Bütün bu yapılanlar, başımdan geçenler, kinimi binlerce kez daha arttırdı ve mücadele azmimi körükledi. Halka ve devrime olan inancımı yok edemedi. Mücadeleyi sonuna kadar, en iyi bir şekilde yürütmek ve yükseltmekten başka amacım yoktur.

Mesele benim açımdan kısaca böyle. Ancak sizin açınızdan daha farklı, daha zor olduğunu biliyorum.

Anne, baba ve evlat arasındaki sevgi çok güçlüdür, kolay kolay kaybolmaz. Ve evlat acısının da sizin için ne derece etkili olacağını biliyorum. Ama ne kadar zor da olsa bu tür duygusal yönleri bir kenara bırakmanızı istiyorum. Şunu bilmenizi ve kabul etmenizi isterim ki, sizin binlerce evladınız var. Bunlardan daha niceleri katledilecek, yaşamlarını yitirecek, ama yok olmayacaklar. Mücadele devam edecek ve onlar mücadele alanlarında yaşayacaklar.

Sizlerden istediğim bunu böyle bilmeniz, daha iyi kavramaya çaba göstermenizdir. Zavallı ve çaresiz biriymiş gibi ardımdan ağlamanız beni yaralar. Bu konuda ne kadar güçlü, ne kadar cesur olursanız, beni o kadar mutlu edersiniz.

Hepinize özgür ve mutlu yaşam dilerim.

Devrimci selamlar
Oğlunuz Erdal

Faşist cunta tarafından idam edilişinin 26. yılında Erdal Eren'i saygıyla anıyoruz...